ELIZABETH O'ROARK

ŞEYTANLA ANLAŞMA

Hayes Flynn belki şeytan değildi ama onun yanında altı hafta çalışmak benim kişisel cehennemim olacaktı.

Hayes Flynn, viskiye olan düşkünlüğü ve Hollywood'un her yerine yaydığı İngiliz "cazibesi" ile tanınan ayrıca aynı kadınla asla ikinci kez birlikte olmayan kibirli bir pislikti.

O, yanında çalışmak isteyeceğim son kişiydi ancak bakışlarımı güzel yüzünden alamıyordum. Birlikte ne kadar uzun süre vakit geçirirsek ondan nefret etmek de o kadar zorlaşıyordu. Çünkü o kendini beğenmiş dış görünüşünün altında göstermek istemediği bir kalp vardı; on yıl önce fena halde kırılmış bir kalp...

Bir yanım ayrılmadan önce kalbini onun için tamir etmek istiyordu... Ama bu süreçte kendiminkini kırmadan bunu başarabilir miydim?

MARTI
/martiyayinlari
ISBN 978-625 366-167-0
9 786253 661670

ŞEYTANLA ANLAŞMA

Özgün Adı: A Deal With the Devil
Elizabeth O'Roark

Çeviren : Ece Yücesoy
Editör : Zeynep Hilal Kahraman
Düzelti : Öznur İlter
Son Okuma : Elif Çağla Musaoğlu
Kapak Tasarım : Mitxeran
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Uygulama : Ali Özer

Türü: Romantik
Kitap No: 2683

zm

Duzenleme
Ny.Ozlem

1. Baskı: Eylül 2024
ISBN: 978-625-366-167-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2021 A DEAL WITH THE DEVIL by Elizabeth O'Roark
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Alpha Printing Matbaa Sanayi Ticaret Limited Şirketi
Acıbadem Mah. Sarayardı Cad. Yiğit Apt.
No 60/A Kadıköy / İST
Sertifika No: 66326

Ninova

ELIZABETH O'ROARK

ŞEYTANLA ANLAŞMA

Kitap Kurdu

Çeviren: Ece Yücesoy

MARTI

Ninova

Bu kitabı Orta Yaşlı Belalı Elf Suikastçılar ekibime adıyorum. Onlar olmadan tek bir kitap bile yayımlayamazdım.

1

İyiliğe karşı kötülük.

Çizgi romanlar bunu hep çok kolaymış gibi gösteriyordu. Bir adam dünyayı yok etmek ister, öteki ise kurtarmak. Kötü adamın yara izleri vardır ve kız arkadaşına zalimce davranıyordur. İyi adamın çene hattı camı kesebilecek kadar keskindir ve yemeğinin yarısını başıboş sokak köpeğiyle paylaşıyordur.

Gerçek hayat bundan çok daha karmaşıktı. Bazen kötü adam o yaralı dış görünüşünün gerisinde altından bir kalp saklıyor olurdu. Bazen *ikisinin* de muhteşem çene hatları olurdu ve neye bulaştığınızı genellikle iş işten geçene kadar anlamazdınız.

Tabii Şeytan'ın ta kendisiyle çalışmak için bir teklif aldığınızda durum başkaydı... bu durumda neyin içine girdiğiniz gayet açıktı.

Teklifi arkadaşım Jonathan'la kahve içerken almıştım. Tepemizdeki palmiye ağaçlarının Santa Monica'nın sıcak sabahını serinlettiği hoş bir kafedeydik. "Hayır demeden önce ne kadar maaş verdiğini bir dinle," diye ekledi Jonathan. İşte bu tam da Şeytan'ın personel müdüründen bekleyeceğiniz türden bir öneriydi.

Jonathan'ın patronu Hayes Flynn'in *teknik olarak* Şeytan olmadığını netliğe kavuşturmalıyım, adam yeraltı dünyasını yönetmiyordu ya da boynuzları yoktu. Ancak bir yabası olabilirdi ve giydiği tüm o özel tasarım Tom Ford takımlarına bakılacak olursa, onu kullanmasını gerektiren işlere bakması için bir *adamı* olduğunu tahmin ediyordum.

Şeytan adını ona Jonathan değil, ben takmıştım yine de ona çok yakışıyordu. Öncelikle, adam yıldızların plastik cerrahıydı ve Şeytan, bir sebepten ötürü avukatlık yapamıyor olsa bu tam da Şeytan'ın yapmasını bekleyeceğiniz bir meslekti.

İkincisi, adam İngiliz'di. James Bond olmayan her fazla tatlı dilli İngiliz erkeğinin kötü adam olduğu genel geçer bir bilgiydi. Ya da okuduğum Jane Austen romanlarından ve izlediğim tek James Bond filminden ben bu çıkarımı yapmıştım.

Son olarak, biraz fazla muhteşemdi: bu da bir çeşit kara büyünün işbaşında olduğuna işaret ediyordu. Fazla uzun, fazla formdaydı... Kare çene hattı, koyu gözleri ve onu diğerleri için tehlikeli kılan dolgun dudakları. Bir iki kez yemeğe çıkardığı zavallı aktrislere sorabilirdiniz. Onları Instagram'da üzgün fotoğraflar ve yalnızlık hakkında anlaşılmaz yazılar paylaşmak üzere geride bırakıyordu. Gönderilerin onun hakkında olduğunun garantisini veremezdim ama kesinlikle ardında epeyce bir kalp kırıklığı bırakacak kadar hoş bir adamdı.

Benim için bir problem olduğundan değildi. Bu çok zorlu yılda edindiğim süper gücüm, güzel adamlara karşı bir bağışıklık geliştirmiş olmamdı. Ablam bağışıklık geliştirmiş yerine *kalbi kırılmış* demeyi tercih ediyordu ama on dört yaşından beri aynı kişiyle beraberdi, yani nereden bilecekti ki?

"Ne iş yapacağım?" diye sordum sandalyeme yaslanarak. Çoğunlukla formaliteden sormuştum. Maddi durumum göz önüne alındığında, şu an hayır diyebilecek bir konumda değildim. "Hayes'ten bahsettiğimize göre, işin içinde insan kaçakçılığı ya da uyuşturucu olmalı."

Jonathan gülerek sandalyesine yaslandı, aynı anda hem temkinli hem keyifli görünüyordu. "O kadar kötü bir şey değil. Ben Jason'la beraber Manila'dayken yerimi doldurmanı istiyorum."

Kahvemi *pat* diye bıraktım. Geçici olarak Jonathan'ın yerini alacak kişi için arayış aylar önce, Jason'la ikisinin evlat edinmelerine onay verildiğine dair bilgi gelir gelmez başlamıştı. "Ne oldu?" diye sordum. "Birini buldun sanıyordum."

Jonathan başını iki yana salladı. "Uygun değildi." Sanırım bu, *Hayes pisliğin teki gibi davrandı* ya da *Hayes iş görüşmesi sırasında onunla yattı* demenin başka bir yoluydu. Jonathan'ın ağzından patronu hakkında tek bir kötü kelime çıkmamış olsa da *TMZ** ve *DeuxMoi*** sayesinde ben işin aslını biliyordum. Adam benim eski sevgilimi sütten çıkma ak kaşık gibi gösteriyordu. "Her neyse." diye bitirdi lafını. "Neden seni işe almıyorum ki diye düşündüm. Onun bir asistana ihtiyacı var. Senin paraya. Mükemmel bir eşleşme."

Jonathan taleplerle uğraşırdı: Hayes'in ağzına kadar dolu programına hemen sıkıştırılmayı bekleyen ünlülerle ya da oldukça rağbet gören bir restorana rezervasyon yaptırıp bulunması çok zor olan egzotik yemekleri isteyen Hayes'le. İş incelik, diplomasi ve imkânsızı gerçekleştirme yeteneği gerektiriyordu. Benim mükemmel tercih olduğumu söylemek, on altı yaşındaki bir oğlanı doksan yaşındaki bir kadına ayarlamak ve sırf ikisi de heteroseksüel diye mükemmel bir çift oldukları konusunda ısrar etmek gibiydi.

"Yani çaresizsin ve kimsenin işi kabul etmesini sağlayamıyorsun."

Jonathan sadece yumurta beyazından yapılmış omletinden başını kaldırdı, dudakları seğirdi. "Hayır, Tali. Sen sır tutabiliyorsun ve ikinizin birbiriniz için iyi olduğunu düşünüyorum. Ayrıca haftada dört bin kazandırıyor."

* ABD'de yayınlanan magazin, eğlence ve dedikodu haberleri üzerine *paparazzi* temalı televizyon programı ve internet sitesi. (e.n.)

** *DeuxMoi*, takma ismiyle ünlülerin dedikoduların isim vermeden yayınlayan bir Instagram hesabıdır. (e.n.)

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Jonathan'ın iyi kazandığını biliyordum. Hatta Jimmy Buffett* ve bandanalarıyla adından söz ettiren bir bar olan Topside'da kazandığımdan çok daha iyiydi ama *bu kadarını* tahmin etmemiştim. Olmayacağı altı hafta başına kazanacağım dört bin dolar, tüm problemlerimi çözmese de kesinlikle hatırı sayılır ölçüde azaltırdı.

"Muhtemelen söze bununla başlamalıydın," deyince yüzünde en sevdiğim Jonathan gülümsemesi belirdi. Beklenmedik bir iltifat almış çocuk gibi tatlı ve şaşkındı.

"Hayes hakkındaki hislerini düşününce beklediğimden kolay oldu," dedi gözlüğünü burnundan yukarı ittirirken. "Ve bilmeni istiyorum... ben hâlâ o kitabı bitireceğine inanıyorum. Avansı geri ödemek için paniklemeyi kesmenin, üzerinden baskıyı biraz kaldıracağını düşündüm sadece."

Demek ki bana, benim kendime inandığımdan daha fazla inanıyordu. Çoktan harcamış olduğum yüklü bir avans ödemesi aldığım kitabın geçtiğimiz yıl boyunca ancak yarısına gelmiştim ve teslimine sadece aylar kalmıştı. Bu noktada, ruhumu şeytana satmak seçenekler dahilinde olsa muhtemelen değerlendirirdim, yani ondan yalnızca maaş almayı geri çevirecek değildim.

Yine de her şey çok kolay hallolmuş gibi geliyordu. Sonuçta *Hayes*'ten bahsediyorduk. "Bu kadar mı? İş görüşmesine falan gitmek zorunda değil miyim?"

Jonathan'ın yüzünden bir gölge geçti, hafif bir endişe ifadesi gibiydi. "Bir kontrat ve gizlilik sözleşmesi imzalaman gerekecek ama hepsi bu. Hayes benim kararlarıma güvenir. Sorun olmayacak."

Aklıma Hayes'le aynı ortamda bulunduğumuz o tek sefer gelince bundan o kadar da emin olamadım. Neden göze batan pahalı takımıyla Topside'a geldiğini ya da neden beni ilgiliymiş gibi görünen bakışlarla uzun bir süre izlediğini hâlâ bilmiyor-

* Tropikal rock ve genellikle "adadan kaçış" olarak tanımlanan bir yaşam tarzını tasvir eden kişiliğiyle tanınan, Amerikalı şarkıcı-söz yazarı. (e.n.)

dum. Ancak yüzündeki o ifade değişip soğuk ve bıkkın bir hal aldığında daha bara ulaşmamıştı bile, sonra da bir bakmıştım ki gitmişti. Belki de bunun benimle bir alakası yoktu ama iş ilişkimize başlamak için sağlıklı bir nokta gibi durmuyordu.

"Senden sadece tek bir şey istiyorum..." dedi Jonathan. Takımının kollarını masaya dayayarak öne eğildi ve avuçlarını açtı. "Onunla yatma, lütfen. Eğer gittiğim gün onun yatağına girersen, tekrar geri dönmek zorunda kalırım."

Komşu masaların dönüp bakmasına neden olacak kadar yüksek sesli bir kahkaha attım. En eski arkadaşım Jonathan'ın bunu önermesi bile korkunçtu.

"Biraz hakkımı ver. Hayes gibi biriyle asla yatmam. Güvenilmez erkeklerle işim bitti."

Alnını kaşırken Jonathan'ın omuzları çöktü. "Hayes hakkındaki fikrinin tamamen boktan dedikodular ve çılgın hayal gücünden oluştuğuna dair endişelerim var." Artık tamamen sempati dolu bakışlarını bana çevirdi. "Ve Matt de hiç güvenilmez biri gibi durmuyordu. İşler sarpa sardığında hepimiz senin kadar şaşırdık."

Göğsüm sıkıştı. Jonathan'ın az önce sarf ettiği kelimelerin güven veren hiçbir yanı yoktu. Nerede yanlış yaptığımı duymayı, Matt'in beni o şekilde yarı yolda bırakacağını gösteren işaretleri sıralamasını tercih ederdim ama şu an bile, herkesin eski sevgilim hakkında tek söyleyebildiği şey *ama o çok harika bir adamdı* oluyordu.

Jonathan masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Zamanla iyileşecek, Tali. Doğru adam geldiğinde duvarların inecek."

Planımın tüm erkeklerden kaçınmak olduğu düşünülürse bundan şüpheliydim.

Ancak her iki durumda da Hayes Flynn duvarlarıma ya da başka bir yerime dokunmayacaktı.

2

Daire şeklindeki garaj yoluna çekip Jonathan'ın bana verdiği programa göz gezdirdim.

- *7:30 Highland'deki Starbucks'a uğra. Üç şekerli, sadece sütle hazırlanmış orta boy latte söyle.*
- *7:45 Şifreyi kullanarak içeri gir. Alarmı devre dışı bırak. Kahveyle gazeteyi mutfak tezgâhına bırak.*
- *Hayes saat 8'de aşağı inmezse ona mesaj at. Eğer bu da işe yaramazsa gidip onu uyandırman gerekecek. Uyarı: Yalnız olmayabilir*

Bir şeyi gözden kaçırdığımdan endişeleniyordum, doğruyu söylemek gerekirse bu ilk birkaç talimatı bile doğru anladığımdan emin değildim. Latte'nin birazı eteğime dökülmüştü ve şekerleri ben mi eklemeliydim, yoksa bu kadarını Karanlık Tanrı tek başına halledebilir miydi bilmiyordum.

Eğer çok zorda kalırsam Jonathan'a danışabilirdim ama kendisi şu an Manila yolundaydı ve onu taciz etmeyi muhtemelen daha büyük sorulara saklamalıydım. Günün devamında beni bekledikleri belliydi, tabii o kadar uzun süre dayanabilirsem. Ha-

yes'in Hollywood Hills malikânesinin önünde otururken bundan biraz şüphe duymaya başlamıştım.

İlk olarak, patronumdan zaten nefret ediyordum ki bu her zaman kötüye işaretti.

İkincisi, bu evden *gerçekten* nefret ediyordum. Daha Hayes'i yansıtan bir şey beklerdim. Sade hatlar ve güzel açıların oluşturduğu beklenmedik güzellik vurguları... Onun yerine bu, osuruk hakkında bir şarkıyla YouTube'da ünlenseniz alacağınız türden bir evdi. Büyükçe bir kasabayı içine sığdırabilecek kadar genişti ve zevksiz süslerle dolup taşıyordu: Çeşmeler, kolonlar, kemerli pencereler, *küçük kuleler*. Ayrıca çiçek açan ağaçlarla begonvillerin yetiştiği bir iklimde, peyzajı yalnızca özenle budanmış çalılıklar ve tek bir bodur palmiyeden ibaretti, bu da o magazin geçmişine sahip birinden bekleyeceğim ruhsuzluğu gösteriyordu.

Omuzlarımı geriye attım ve arabadan çıkmadan önce derin bir nefes aldım. Ondan ya da evinden hoşlanıp hoşlanmamamın konuyla bir alakası yoktu. Bu iş, hedefime yönelik bir araçtı, çok zorlu bir yılın ardından gelen ilk düzgün fırsattı ve bunu mahvetmeyecektim.

O ne kadar berbat biri olursa olsun, dilimi tutup işini görmek için ondan hoşlanmama gerek yoktu. Sonuçta yalnızca altı haftaydı.

Gazete, kahve ve çantamı elimde dengeleyerek kapıyı açmayı başarıp alarmı kapadım. Yürürken topuklularımın sesi koridorda yankılanıyordu. Evin içi de beni dışı kadar hayal kırıklığına uğratmıştı: mermer zemin, bir sürü kocaman ahşap mobilya, evin farklı kanadına çıkan iki büyük döner merdiven. Ben tek başıma bir stüdyo dairede uyurken yalnızlık çekiyordum, bu kadar devasa bir yerde nasıl hissedeceğimi hayal dahi edemiyordum. Gerçi Hayes kesinlikle çok sık yalnız uyumuyordu.

Jonathan'dan aldığım iki telefonu çıkardım. Biri Hayes'in normal aramaları, ötekisi acil durumlar içindi. Onun aşağı indiğini duyduğumda gazeteleri düzenliyordum. Kalbim güm güm

atmaya başladı, neredeyse duyulabilecek kadar hızlıydı. Hastalarla uğraşmak ve ayak işi yapmak işimin büyük bir kısmını oluşturacaktı. *Bunları* halledebilirdim. Hazır olmadığım şey, adamın kendisiyle tanışmaktı.

Karşımdaki aynaya baktım, yeni ipek bluzumun eteğimden çıkmadığından ve üzerime döktüğüm kahve lekesinin çok belli olmadığından emin oldum. Bana dair her şey "cep-boy ve tehlikesiz" diye bağırıyordu. Saçlarımı yüksek bir atkuyruğu yapmıştım ve makyaj olarak da yalnızca bir rimel ile dudak nemlendiricisi sürmüştüm. Tabii gözlerim dışında *her şey*, onlar hâlâ birazcık şeydi, *ıı*, asi. *Hizmet etmek için buradayım*, demelerine ihtiyacım varken şu anda daha çok, *Biber gazı taşıyorum* ya da *Tanıdığım çete üyeleri var*, diyorlardı.

Bakışlarımı düzeltemeden Hayes karşımda belirdi. Beyaz gömleği ve siyah takım elbisesinin içinde, tahmin ettiğimden daha uzun ve daha yakışıklıydı. Nemli koyu renk saçları parlıyordu ve geriye yatırılmıştı. Çıkık elmacıkkemikleri ise hâlâ sıcak duştan dolayı hafif kızarıktı.

Bu sizi ikinci, sonra da üçüncü kez kendine bakmaya zorlayacak bir yüzdü. Kendinizi ses tonuna hazırlamanızı sağlayan bir yüz... Hiç şüphesiz, kısık ve çakıl taşı kadar pürüzlüydü. Midenizin alt kısmındaki bir teli çeken, bacaklarınızı beklentiyle birbirine bastırmanıza neden olan bir sesti. Ya da öyle bir etki uyandırabilirdi, tabii bana evine izinsiz girmişim gibi bakmasaydı.

"Bu bir şaka mı?" diye sorguladı. Sesi tıpkı hayal ettiğim gibiydi. Olduğu kişinin bunu mahvetmesi ne yazıktı. Geleceğimi biliyor olmalıydı ve *henüz* yanlış bir şey yapmamıştım.

"Hayır," dedim, bizi ayıran tezgâha aniden minnet duyarak. "Ben Tali. Jonathan yokluğunda yerini doldurmamı rica etti. Bildiğini sanıyordum."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Bana yerine bakacak kişinin isminin Natalia olduğunu söylemişti," dedi keskin bir nefes vererek. "*Barmen* arkadaşı olduğunu değil."

"Barmen" kelimesini sanki *tecavüzcü* ya da *pedofil* kelimeleriyle eşanlamlıymış gibi söylemişti. Onun kadar çok içen bir adamın, mesleğime büyük bir saygısı olacağını sanırdım.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. Sesim muhtemelen olması gerekenden daha tehditkâr ve daha az uzlaşmacı çıkıyordu, üstelik daha da beter edemeyeceğim kötü bir durum yoktu. Ancak bunun için işimden ayrılmıştım ve mücadele etmeden vazgeçmeyecektim.

Burun kemerini baş ve işaretparmağının arasında sıkarak, "İndiğinde Jonathan'la konuşmam lazım," dedi Hayes. "Belli ki bir yanlış anlaşılma olmuş. Yani, deneyimin var mı ki?"

Telefonlara cevap vermede ve kuru temizlemeden kıyafetleri almada deneyimim var mıydı? Evet. Hem de çok. Jonathan'ın bu adamla yatacağımdan endişelenmesine gerçekten inanamıyordum. Ona kesinlikle pek çok şey yapmak istiyordum ve çoğunluğu tükürmeyi içeriyordu ama hiç de seksi bir şekilde olmadığı kesindi.

"Evet," diye cevapladım kollarımı göğsümde kavuşturarak. "En son baktığımda, telefonlara cevap vermek Harvard'dan işletme yüksek lisansı gerektirmiyordu."

"Ki senin de yok zaten."

Üniversiteye gittiğimi söyleyerek karşılık verebilirdim ama *bıraktığım* bir şeye değinmek muhtemelen durumuma yardımcı olmazdı.

Kahvesini aldı ve şekerlere bakarak iç geçirdi. Görünüşe göre, kendi şeker paketlerini yırtamayacak kadar meşgul ve önemli biriydi. Yarın için dersimi almıştım, gerçi yarın olacakmış gibi göründüğünden de değildi.

"Jonathan'ı arıyorum," dedi, çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. "Rahatına bakma."

Kapı çarpıldı ve nefesim beni yavaş yavaş terk etti. Ne halt olmuştu böyle? Beni tanıdıktan sonra benden hoşlanmamasını anlardım, ilk olmazdı ama ben daha ağzımı bile açmadan tam bir pislik gibi davranmıştı.

Mermer tezgâha yaslanıp ellerimi yüzüme bastırdım, hayal kırıklığım sonunda içime işliyordu. Topside'daki işimi çok ani bırakmıştım. Beni işe geri alacakları yoktu, yani çabucak başka bir şey bulmazsam kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp eve, Kansas'a dönecektim. Tam da eski sevgilimin yapacağımı tahmin ettiği gibi.

En kötü yanıysa, bu iş bir *işaret* gibi gelmişti. İşlerin yoluna gireceğine, içine düştüğüm çukurdan çıkabileceğime dair bir işaret. Ne yazık ki şansımın her kırıntısı, avansı kabul ettiğim an buhar olup uçmuştu. Bu neden farklı olacaktı ki?

***

Sonunda Jonathan'ın ofisine gittim, mutfağın hemen sağında kalıyordu. Küçük ve güneş alan bir odaydı, sadeliğinde Zen-vari bir şeyler vardı. Masası ve sandalyesi dışında, içerideki tek dekor parlak yeşil bir eğreltiotuyla iki çerçeveydi. Fotoğraflardan birinde Jason vardı, ötekindeyse arkamıza ışıkları yanan Santa Monica iskelesini almış, rüzgârda gülüşen üçümüz.

Kahvemi yudumladım ve kovulmayı beklerken hafta sonu bırakılan mesajları not etmeye başladım. Hayes öğlen aradığında bu fikirle neredeyse, *neredeyse*, barışmıştım ama yine de midem altüst oldu. Daha önce hiç kovulmamış ve tek seferde bu kadar para kaybetmemiştim.

"Bu sabah..." diye lafa girdi kaskatı kesilmiş bir şekilde. "... şaşkınlığa uğradım. Sadece, ne yapmak üzere burada olduğunu anladığından emin olmak istiyorum. Kolay bir iş değil bu."

Rahatlama kanıma tıpkı bir supaptan kaçan buhar gibi süzüldü. Fikrini neyin değiştirdiğinden emin değildim ve açıkçası umurumda da değildi. "Sorun yok."

"Uzun saatler çalışacaksın," dedi. "Ve... başka şeyler de yapman gerekecek."

Sandalyeme çöktüm. "Bu, Harvey Weinstein'ın* söyleyeceği

* 2017'den bu yana yüzden fazla kadını taciz ettiği ortaya çıkan Amerikalı film yapımcısı. *(ç.n.)*

türden muğlak bir şey gibi geliyor kulağa," dedim garip bir kahkahayla.

Sözlerim mutlak bir sessizlikle karşılanmıştı. Görünüşe göre, bir kez daha konuyu yersiz mizah girişimlerimden biriyle saptırmıştım.

"Hayır," dedi Hayes en sonunda. "Ama yaşam tarzımda hoş bulmadığın şeyler olabilir."

"Küçük kulelerden mi bahsediyorsun?" Birden dudaklarımdan dökülüverdi. Ağzımla beynim arasında bir filtre olmamasına içten içe utanmıştım. Bir ağızlığa ihtiyacım vardı. "Boş ver. Hoş olmayan şeylerle ilgilenmiyorum. Sorun yok."

"Tamam," dedi hayal kırıklığına uğramış bir nefes vererek. Belli ki kendi kararımla çekip gitmemi umuyordu. "Jonathan dönene kadar kalabilirsin. Eminim ki sana bunu söylemiştir ama önemini tekrar vurgulayayım: *Kimse* şahsi numaramı alamaz. Kimse."

Jonathan bana bunu çoktan nükleer bomba kodlarını tartışan birinin aciliyetiyle açıklamıştı. Biri ararsa not alacak ve şahsi ya da değil, uygun görünen mesajları iletecektim. Ancak Hayes'in telefon numarasını bilen kişiler Ben, Jonathan ve şimdi de benimle sınırlıydı... yani numarası yayılırsa suçlunun kim olduğunu bilecekti.

"İnsanların seni rahatsız etmediğinden emin olacağım. Jonathan anlattı."

"Kesinlikle," diye cevap verdi. "Buna sen de dahilsin." Ardından başka tek kelime etmeden telefonu kapadı.

Derin bir iç çekerek gözlerimi kapadım. Bu çok ama çok uzun bir altı hafta olacaktı.

3

Eski sevgilimin afişinin önünden geçmenin daha da beter edemeyeceği kadar kötü bir gün olmadığını keşfetmiştim. İşe giden yoldaki *hipster* kafeler ve organik gıda satan marketlerin arasında Matt'in tatlı yüzü bana on katlı bir binanın kenarından gülümsüyordu. Elbette, gözümü yoldan tamamen ayırmadan onu görmezden gelemeyeceğim şekilde yerleştirilmişti.

Matt'in büyük çıkışı bir Vietnam dönemi filmi olan *Write Home*'du, ölümüyle seyircileri gözyaşlarına boğan genç bir askeri oynuyordu. İnsanların dikkatini çeken ilk şey tatlı yüzü olmuştu: dolgun dudaklar, mavi gözler, mükemmel hatlar. Ama bence insanların ona esas hayran olmalarını sağlayan şey, kendinin bir versiyonunu oynamasaydı: tatlı, içten, iyi niyetli. Etrafındakileri önemseyen ve sadece memleketindeki sevgilisine dönmek isteyen sıradan bir oğlan.

O afişe baktığımda hâlâ gördüğüm yüzdü bu: On dört yaşındaki kitap kurduna açıklanamaz şekilde âşık olan lise ikinci sınıf. Beni baloya götüren ve neredeyse tüm "ilklerimi" beraber yaşadığım tatlı çocuk. Şimdi başımı kaldırıp da yüzüne baktığımda yalan dolandan ibaret olduğunu görmemeli miydim? Bunu göre-

Ninova

memekten nefret ediyordum. Çünkü Matt'le nerede yanlış yaptığımı bilmiyorsam, bir başkasıyla nasıl bilecektim?

Hayes'in evine vardım. Gazeteler düzenlenmiş, alarm devre dışı bırakılmıştı. Matt'in günümü mahvetmesine izin vermeyecektim.

Hayes'in şekerini çoktan eklediğim kahvesi tezgâha koyulmuştu. Tam bir pislik gibi paketi kendi yırtıp kahvesini karıştırmasını istemezdim.

Merdivenlerden aşağı indiğini duyduğumda, dünkü aksi tavrının devamını bekleyerek kendimi hazırladım ancak mutfağa girdiğinde bana bakmamıştı bile. O ise bariz yorgunluğuna rağmen gözlerinizi ayırmakta zorlanacağınız biriydi ve bu yüzden kendime olan saygım biraz azalmıştı. Geniş omuzları ile dolgun dudakları onu iyi bir insan yapmıyordu.

Kahvesinden bir yudum alıp gözlerini kapadı. "Advil," diye talep etti. "Soldaki çekmecede." Normalde olduğundan daha kısık sesle konuşuyordu ve sesi boğuktu.

Bir zamanlar, bu haline biraz acıyabilirdim ama şu an, acımamı kendime saklamaya odaklanmıştım. Körkütük sarhoş olmanın sonuçlarını bilecek kadar yetişkindi.

Şişeyi bulup tezgâhta ona kaydırdım. "Eve nasıl döndün?" diye sordum.

Hayes'in gözleri kısıldı. "Vasıfsız *ve* yargılayıcı. Ne kadar da cazip bir bileşim," diye mırıldanıp eline olması gerekenden fazla hap döktü. "İçtiğinde arabanı eve bırakacak bir hizmet var. Program nerede?"

Programı yazıcıdan almak için odanın diğer ucuna ilerledim. Hayes'in genelde haftada bir ameliyat günü, bir muayene günü olsa da ününün sebebi ya da bir şekilde aletini içermeyen kısmı, her hafta sonunu ve hafta içi boş günlerini dolduran şeydi: Ev ziyaretleri. Ünlüler morarmış ve kanlı bir yüzle fotoğraflanma riskini almak istemiyorlardı. Hayes de onlara gidip –odağı uzuvları ampüte etmekten çok dudakları şişirmek olmasına rağmen- sanki öncü bir doktormuş gibi ev vizitelerine çıkıyordu.

Programı ona uzattığımda kaşlarını çattı. Bu kaş çatışın benim mi, yoksa programın mı hatası olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ama Jonathan, beni Hayes'in ev ziyareti günlerinde daha da huysuz olduğu konusunda uyarmıştı.

Neredeyse haftanın her günü oldukları düşünüldüğünde Jonathan verimlilik adına, *O hep çok huysuzdur*, diyebilirdi.

Hayes ayağa kalktı. "Yukarıda bir kadın var. Uyandıktan sonra gittiğinden emin ol."

Ağzım kocaman açıldı. Sanırım bu dün üstü kapalı bir şekilde değindiği *şeylerden* biriydi. "Şey yapmak istemez misin, onunla *vedalaşmak*?"

Kahvesine uzanırken otoriter bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Benim yerime halletmen için sen varken neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Peki onu evinden tam olarak nasıl çıkaracağım? Bir ihtimal yangın alarmın var mıdır?"

Kulağıma kahkaha olabilecek yumuşak bir homurtu geldi ya da belki de bu onun konuşmadan, *çeneni kapa*, deme şekliydi. "Onu kahvaltıya çıkar," diye yanıtladı bunu yüzlerce kez yapmış bir adamın tavrıyla. "Gitmemekte diretme ihtimallerine karşı, işleri kendi arazinde sonlandırmamak hep en iyisidir. Ah, bir de ona çiçek gönder."

Gözlerimi öyle bir devirdim ki artık hep öyle kalacaklar diye ödüm kopmuştu. "Notta ne yazsın?"

Hayes ayağa kalkarken omuzlarını silkti. "Eminim sen bir şeyler bulursun."

"*Aramamı bekleme*?" diye önerdim.

Alnını ovuşturdu. "Bu *tek* bir ayrıntıyı yönlendirilmeden halledebileceğini düşünmem ne büyük aptallık. Hoş bir akşam için teşekkür falan et."

"Tamam. Adı ne?"

Olduğu yerde durdu, sanki yanıtın alnımda belirmesini beklermiş gibi düşünürken gözlerini bana dikti. "Lauren?" diye denedi. "Belki de Eva?"

"Dün gece aletini içine soktuğun kadının adını bile bilmediğini mi söylüyorsun bana ciddi ciddi?"

Bakışları uzun bir an için dudaklarıma kilitlendi, sonra nefesini kontrollü bir şekilde yavaş yavaş verirken başka tarafa baktı. "Fikrini duymadan senden lanet olası bir şey yapmanı isteyemeyeceğimi mi söylüyorsun bana ciddi ciddi?"

Sanırım haklıydı ama nedense konunun peşini bırakamıyordum. "Kadının adını gerçekten bilmemeni aklım almıyor."

"Yalnızca benden hiçbir şey beklememeleri gerektiğini bilen kadınlarla çıkarım," dedi ve gitmek üzere arkasını döndü. "İsimlerini öğrenmek, yanlış beklentilere sokar."

"Gitmesini sağlayacağım," diye yanıtladım, o giderken kaşlarımı çatarak. Tam da ondan duymayı beklediğim bir saçmalıktı. Yine de sesinin bu konuda bu kadar... mutsuz çıkmasını beklemiyordum.

***

Hizmetli Marta, Hayes gittikten bir saat sonra geldi. Dün tanışmıştık ama uzun uzadıya konuşamamıştık. İspanyolca bilgim tamamen yeğenimle *Kâşif Dora* izlemekten ibaretti ki bunun da şu anki durumuma bir faydası dokunmuyordu. Dora'nın Boots'a yukarıda çıplak bir kadın olduğunu söylemek zorunda kaldığı tek bir bölüm bile hatırlamıyordum.

"Senorita,"* dedim, yüzümü olmayan bir yastığa bastırarak uyuma taklidi yapmadan önce ikinci kata işaret ettim. "Dormir."** Anlamış gibi görünüyordu. Muhtemelen burada olağan bir şeydi bu.

Lauren/Eva'ya uyuması için birkaç saat verdim, evden kendi kendine gitmesini umuyordum ama bu olmayınca pes edip Hayes'in odasına çıktım. Evin geri kalanının aksine, yatak odası yerdeki tüm o kıyafetler ve yataktaki çıplak sarışınla beraber içinde yaşayan biri varmış gibi görünüyordu. Dikkatle ona doğru

* (İsp.) Hanımefendi (ç.n.)

** (İsp.) Uyumak (ç.n.)

bir adım attım, kullanılmış bir prezervatife bassam ne yapardım hiç bilmiyordum. Büyük olasılıkla ayağımı kestirirdim.

"Hey," dedim sarışına ulaşınca. "Lauren? Eva?"

Cevap gelmedi.

"Abby? Gwyneth? Leydi Judy Dench?"

Ellerimi çırptım. Hâlâ hiçbir yanıt yoktu. Ölüp ölmediğini merak etmeye başlamıştım ki tam da o an yazar beynim benden koşarak uzaklaştı. Her şey gözlerimin önünde canlandı: bedeninin kaskatı olduğunu fark etmem, 911'i aramak için telefona uzanmam ve hattın diğer tarafından Hayes'in sesinin duyulması. "*Sana güvenilmeyeceğini biliyordum*," derdi, parmaklıklar üzerime kapanıp beni hapsederken. "*Jonathan'ı testi geçemeyeceğin konusunda uyarmıştım.*"

Uzanıp kadının omzunu sarstım ve sesimi neredeyse bağıracak noktaya gelene kadar yükselttim.

Kadın nihayet başını kaldırdı. Makyajı yüzünün her yerine ve Hayes'in pahalı nevresimlerine akmıştı.

"Bana neden bağırıyorsun?" diye mırıldandı.

Başını tekrardan yastığa gömmeye koyuldu. Kim tamamen yabancı birinin evinde *bu kadar* ağır uyurdu ki? "Özür dilerim," diye cevapladım. "Temizlikçi kadının buraya girmesi gerekiyor. Saat on buçuk."

Kadının gözleri kocaman açıldı ve aniden yataktan sıçradığı gibi yerden sutyenini kaptı. "Siktir, siktir, siktir. Duruşmam var. Eve gitmek için vaktim yok."

Yerdeki kısacık kırmızı elbiseyi aldı. "Bugün bir cinsel saldırı davasına bakıyorum. Ah, Tanrım, bu çok kötü."

Hâlâ şokumu atlatmaya çalışıyordum. Hayes'le eve gelen birinin hukukun *yanlış* tarafında olacağını farz etmiştim ki sarışının gözleri bu iş için aldığım yepyeni kıyafetime kaydı.

Lütfen sorma, diye geçirdim içimden. Evet, eğer bu altı haftayı tamamlamayı başarırsam yirmi dört bin dolar kazanmış olacaktım ama o bile kitabı bitirmezsem borçlu olacağım miktarı kapatmaya yetmiyordu.

"Değiştirebilir miyiz?" diye yakardı. "Sana yalvarıyorum. Lütfen kıyafetini benimkiyle değiş."

"Bütün gün, ıı, *onu* giyemem," diye cevap verdim irkilerek. "Bu işe yeni başladım ve..."

"Ama Hayes işte, değil mi?" diye sordu. "Öğrenmez bile."

Hayır demek istiyordum. Bir daha kıyafetlerime asla kavuşamayacaktım, özellikle de Hayes onu bir daha aramayacağı için. Ancak kadın çok endişeli görünüyordu ve küçücük bir hatanın dünyanın sonuymuş gibi geldiği zamanlardan ben de hatırı sayılır miktarda geçmiştim. Bu yüzden kırmızı elbiseye uzandım.

Nasıl olsa bugün kimsenin beni göreceği yoktu.

***

"Benimle Malibu'da buluşman gerek," dedi Hayes tam olarak on beş dakika sonra.

Yılımın gidişatına bakarak bu ters köşeyi kesinlikle beklemeliydim.

"Iıı... tamam?" Popomu zar zor örten kırmızı elbiseye baktım.

"Bir problem mi var?" diye sordu. Daha on kelime bile etmemiştik ama çoktan sabrı taşmıştı. "Ya da şu daha iyi bir soru olabilir; *bu işin problem yaşamayacağın bir kısmı var mı?*"

"Hiçbir problem yok." *Tabii çalışan kıyafet yönetmeliğin yoksa.* "Yola çıkıyorum."

İstediği malzemeleri toplayıp arabama atladım ve şehrin içinde makas atarak ilerlerken, neden seksi bir gecelik giydiğimi nasıl açıklayacağımı düşündüm.

Yaşayacağım aşağılanmaya rağmen, Pasifik Coast Otoyolu'ndan kuzeye saparken göğsümdeki bir şeylerin hafiflediğini hissetmiştim. Solumda okyanus varken ve uçurum önümdeki denize doğru uzanıyorken nasıl hafiflemeyecekti ki? Pencerelerim inikti, ılık bir esinti deniz tuzu ve adaçayı çalılıklarının kokusunu burnuma taşıyor, dünyadaki her şey yolundaymış gibi geliyordu. Bu büyük oranda çıplak olduğum bir dünya olsa da.

Muhtemelen yıllık maliyeti ömrümde kazanacağımdan daha fazla tutan bir sahil evinin önünde Hayes'le buluştum. Bagajdan

istediği dolgu malzemesiyle *Botox*'un bulunduğu soğutucuyu çıkardım ve onu arabasının yanında kaskatı kesilmiş bir şekilde beni izlerken buldum.

"Sen... sen dün randevuya çıktığım kadının *elbisesini* mi giyiyorsun?" diye sordu dehşete düşmüş bir şekilde.

Kaybedecek hiçbir şeyimin kalmamasının iyi tarafı... kaybedecek hiçbir şeyimin kalmamasıydı.

"Beğendin mi?" diye fısıldadım, endişe ve umutla dolu bakışlarımı ona çevirerek. "Ondan kurtuldum, tıpkı yapmamı söylediğin gibi."

Hayes donup kaldı. Bakışlarından kafa karışıklığı ve ufacık bir dehşet okunuyordu.

"*Ne?*" diye bağırdı.

Dudağımı ısırdım ve pişman bir çocuk gibi ellerimi birbirine kenetledim. "Hoşuna gider diye düşünmüştüm. Şimdi sonsuza dek beraber olabiliriz."

Ağzı açık kaldı ve düşüncelerini çok net bir şekilde okuyabiliyordum: *Bu yaşanıyor olamaz. Aman Tanrım, ne yaptı bu kadın böyle?*

Devam etmek istiyordum ama onun yerine arabamın kaportasına yaslanıp gülmeye başladım. "Siktir. Keşke şu an yüzünü görebilsen. Misafirin mahkemeye geç kalıyordu ve kıyafetimi istedi."

Dudaklarından kesik bir nefes kaçtı. "*Lanet olsun.*" Elini o güzelim saçlarından geçirip hepsini dağıttı. Tanrım, aynı şeyi o saçlara sadece bir kez yapmak isterdim. "Dur. Senden kıyafetini ödünç almak istedi ve sen de *evet* mi dedin?"

Omuzlarımı silktim. "Gerçekten çılgına dönmüştü."

Hayes bana sanki daha fazla bir açıklama beklermiş gibi bakıyordu ama ben devam etmeyince aramıza uzanıp soğutucuyu aldı. "Çok hoş bir davranış," dedi, arkasını dönüp giderken yüzü hoşnutsuzlukla gergindi.

Tuhaf bir şekilde, katil olabileceğimi sandığı zaman çok daha rahattı.

4

Önceliği ailesi olan biri olduğumu düşünmek isterdim ama ablamın ismi telefonumun ekranında belirdiğinde sesli mesaja düşmesini mi beklesem diye içimden geçirmedim desem yalan olurdu. Geçen yaz babamızı kaybedene kadar Liddie benim en iyi arkadaşımdı ama şimdi, aramızdaki çıkmaz aşılamayacak kadar büyük geliyordu ve uzun bir iş gününün ardından ihtiyacım olan son şey, onun Matt hakkındaki kaçınılmaz nutuklarından birini dinlemekti.

Ne zaman konuşsak, "Herkes hata yapar," derdi çünkü onun gözünde Matt ailedendi. Kocasının en yakın arkadaşı, gençliğimizin demirbaşıydı. Matt olmadan bir araya toplandığımızda bir şeylerin eksik kaldığını söylüyordu. Acaba bana da bir şeylerin eksik geldiğini hiç düşünmüş müydü? Alex'le ikisinin kızlarıyla beraber mutlu aile tablosu çizmesini izlerken, biriyle on yıl geçirmenin nereye varması *gerektiğine* tanık oluyordum.

O en son ovulasyon/hamilelik gelişmelerine dalmadan önce zar zor bir merhaba diyebilmiştim ki bu da beni sinir eden konulardandı. Onun hamile kalmaya çalışmasına aldırdığımdan değildi ama sabit fikirli takıntısı beni rahatsız ediyordu. Bazen

Ninova

babamızın yasını hiç tutmamış gibi görünüyordu. Bebek isimleri kitabının sayfalarını çevirmeye başladığında cenazenin üzerinden ancak bir ay geçmiş, Liddie sanki bütün olanlardan bir anda elini eteğini çekivermişti.

"Yumurtlama döneminde olduğumu sanıyordum ama şu testi yaptım ve öyle olmadığım ortaya çıktı," dedi. Elimde bir kap ramenle yatağıma çıktım. Matt eski, boktan eşyalarımızı bana bırakırken cömertlik yaptığını sanıyordu ama o gittikten sonra sayılarını azaltmak zorunda kalmıştım. Çift kişilik yatağımız o kadar yer kaplıyordu ki başka bir şey için pek yer yoktu; o yüzden şimdi kanepe, çalışma ve yemek masası olarak işlev görüyordu. "Ama ne derler bilirsin, servikal mukusun yoğunlaştığında..."

"Liddie, yemek yiyorum," dedim. "Ve *servikal mukus* kelimeleri hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Charlotte'la konuştun mu?"

Yatılı bir bakım tesisinde dördüncü ayını geçiren en küçük kardeşimiz, orada yalnızlık çekmediğini iddia ediyordu. Liddie hiç anlayamadığım sebeplerden ötürü ona inanmaya meyilliydi. Charlotte koca aspirin şişesini yutmadan önce bize tekrar tekrar iyi olduğunu söyleyen o çocukla aynı kişiydi.

"Bu hafta değil. Gün içinde Kaitlin beni çok meşgul ediyor ve Charlotte'ı da akşam yakalamak neredeyse imkânsız. Yeni işin nasıl?"

Bu işin berbat bir fikir olduğu konusunda ısrar ettiği için, biraz abartı olsa da iyi gittiğini söylemekten başka seçeneğim yoktu. Hayes bugünkü numaramı belli ki benim kadar komik bulmamıştı. "Telefonlara cevap vermek için haftada dört bin kazanıyorum."

"Sendeki bu dille, uzun sürmesini beklemezdim," dedi "Avansının hepsini neden anneme vermek zorundaydın hâlâ anlamıyorum."

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Liddie'nin ailemin maddi sıkıntılarını rahatlatmaya yardım edecek durumu yoktu ama denediğim

için beni eleştirmekten de geri durmuyordu. "Kitabı yazamayacağımı bilmiyordum," dedim kısa keserek. Annem evinin ipoteğini ödeyebilsin diye avansı ona vermiştim. Sonumun, Charlotte'ın tedavilerini ödemeyeceğim kredi kartlarına yüklenmek olacağını bilseydim daha mantıklı hareket ederdim.

"O aptal işi kabul etmeseydin hâlâ kitabı bitirecek zamanın olurdu," dedi. Arka planda çatal bıçağın şıngırtısını duydum. "Ve Matt'ten para istesen bunu yapmak zorunda kalmazdın. Onunla konuş, o aileden."

Dişlerimi öyle bir gıcırdattım ki muhtemelen ta Minnesota'dan duymuştu. "Hayır. Değil."

Zehirlensem ve panzehir sadece Matt'te olsa bile yardımını kabul etmezdim. Boğuluyor olsam ve bana cam simidi atsa enerjimin son zerresini ona hareket çekmek için kullanırdım. Bitirirken söylediği şeylerin yarısının *doğru* gibi görünmesi öfkemi azaltmıyordu. Ayrıldıktan sonra içimde yanan ateşi hatırlıyordum. Günde yüz kere, *Ona göstereceğim*, derdim. O ateş hâlâ oradaydı ama onu ne zaman magazinde görsem ya da internette dedikodularını okusam, sanki o çoktan kazanmış gibi geliyordu.

"Bırak da bir şeyleri düzeltmeye çalışsın," diye yalvardı ablam.

"Onun kırdığı şeylerin tamiri yok." En azından bunu Matt yapamazdı. Muhtemelen hiç kimse yapamazdı. Sırf suçluluğundan kurtulmak için önüme para fırlatmasına izin verecek değildim.

5

Ertesi sabah eve vardığımda Hayes merdivenlerden iniyordu. Bugün ofis günüydü: muayene, dolgu, muayene, Botoks, muayene... bütün gün, on beş dakikalık aralıklarla. Hayes bugüne fazlaca alkol alarak ve çok az uyuyarak hazırlanmış gibi görünüyordu. Daha üç gündür buradaydım ama ondan başka bir şey de beklemezdim.

"Berbat görünüyorsun," dedim ona.

"Beni yargılamak iş tanımında var mıydı?" diye sordu. Bar taburelerinden birine otururken parmaklarına şakaklarına bastırdı. "Tam hatırlayamıyorum da."

Kahvesinin yanına iki ağrı kesici koydum ve programı ona doğru ittim. Bir gün programa faal alkolizm üzerine bir broşür ekleyecektim.

"Iıı, yeni hanımefendi arkadaşın Keeley'den gelen mesajı gördün mü?"

Hayes gözlerini programdan ayırmadan başıyla onayladı. Hâlâ tüm bu kadınlara asistanının numarasını verdiğine inanamıyordum. Pek çok açıdan yanlış bir şeydi.

"Yani gerçekten de kimsede numaran yok?" Konuştuğumuz

Ninova

her seferinde bana yargılayıcı dediğine göre, kulağa muhtemelen olmam gerekenden daha bezgin geliyordum.

"Kimsede," dedi. "Ve ciddiyim. Başkan'da yok. Papa'da yok. Öz annemde bile yok."

Dudaklarımdan irkilmiş bir kahkaha kaçtı. "Ciddi değilsin? Annen konusunda yani?"

Yorgun bir şekilde tek kaşını kaldırdı. *Yine yargılayıcı davranıyorsun*, diyordu o kaş bana. "Eğer ararsa bana mesajı iletirsin. Ama bu seni çok rahatsız ediyorsa hoş bir sohbet etmekten çekinme."

"Harika. Konuşmamızı İngiliz aksanım üzerinde çalışmak için kullanacağım," dedim. "*Sabahın ilk ışıkları seninle, patron.*"*

Aksanım üzerinde çalışmam gerekiyordu. Kulağa bir çizgi film korsanıymış gibi geliyordum.

"Bunu İngiltere'de kimse aşağı yukarı bir asırdır söylemedi."

"*Barbeküye bir karides daha at. Hey, Quidditch sahası iyi bir durumda, değil mi?*" Sanki oğlanları şarkıya davet eden Kaptan Jack Sparrow'muşum gibi kolumu büküp fütursuzca savurdum.

Hayes'in dudakları hafifçe seğirdi ve fotoğraflarda gördüğüm o gamzeyi belli belirsiz ortaya çıkardı. "Umarım kısa zaman içinde bir İngiliz rolü için seçmelere girmiyorsundur."

"Hiçbir seçmeye gireceğim yok, elbette. Bir barmen olarak hayallerimi yaşıyordum, şimdiyse kadınları yatağından kovarak ve annenle uzun uzadıya sohbet etmeyi umarak yeni hayallerimi gerçekleştiriyorum." Hayes çoktan eşyalarım toplamaya başlamış, günün geri kalanında varlığımı unutmaya hazırlanıyordu. Onu güldürmek için çocukça şakalarımla konuyu keşke annesine getirmeseydim.

"Biliyorum, beni ilgilendirmez..." diye lafa girdim.

Hayes derin derin iç geçirdi. "Seni durdurmak imkânsız gibi."

"Ama annenle ne oldu?"

* 'Top o'the morning to you, guv'ner' İngiliz, İskoç ve İrlandalıların kullandığı 'günaydın' anlamına gelen deyimdir. (e.n.)

Bana o kadar uzun süre baktı ki kesin siktir git demek üzere diye düşünmeye başladığım sırada yalnızca omuzlarını silkmekle yetindi. "Kız arkadaşımdan ayrılmazsam beni vasiyetinden çıkarmakla tehdit etti," dedi. "İsteğine boyun eğmedim. Belli ki yargılarım yanlışmış çünkü annem haklı çıktı." *Kız arkadaş* kelimesi bütün bedenime bir çekiç gibi indi. Şaka dışında onun ağzından bu kelimeyi duyacağımı hayal dahi edemezdim.

"*Senin* bir kız arkadaşın vardı."

Esprinin can alıcı noktasını bekliyordum ama Hayes yalnızca iç çekip bir elini saçlarının arasından geçirdi. "İnan ya da inanma, hayatımın büyük bir kısmında tek eşliydim. Onunla beraber gerçekleri görmeye başladım." Sesinde duyduğum pişmanlık tınısını, gözlerindeki kaybolmuş bakışta gördüm ama göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu.

Tek eşli olmaktan... *Hayes* olmaya nasıl geçerdiniz ki? Böylesi büyük bir değişime ne neden olabilirdi?

"Gerçekten maddi desteğini kesti mi peki?"

Hayes sanki bunun bir önemi yokmuş gibi tekrar omuz silkti.

"O noktada zaten tıptan mezun olmuştum ve onun parasına ihtiyacım yoktu. Ama sonra buraya, babamın yakınına taşınınca beni asla affetmedi."

Şimdi ben de annesinden biraz nefret ediyordum. "Öyleyse annenle mi daha yakınsın babanla mı diye sormama gerek yok."

Hayes'in yüzünden bir gölge geçti. "Elbette böyle düşünürsün," dedi gitmek için ayağa kalkarken. "Çünkü sana babamın ne yaptığını anlatmadım."

Hayes gitti ve göğsümün ortasında baş gösteren hafif bir sızıyla tek başıma kaldım. Ona bakınca, bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahip olduğunu düşünürdünüz: İyi bir dış görünüş, zenginlik, kendini sağda solda üzerine atan kadınlar.

Ancak aynı zamanda rezil bir annesi, ondan daha da kötü olabilecek bir babası vardı. Bildiğim kadarıyla hiç kardeşi yoktu ve uğruna her şeyden vazgeçtiği... artık etrafta olmayan kız arkada-

şı da atlamamak gerekiyordu. İşler sarpa sarınca kime gidiyordu? Tatillerini nerede geçiriyordu? Sanki ailesi olmadan hayatı biraz boş mu diye sorgulamasına zaman bırakmayacak kadar kendini meşgul tutuyor gibiydi. Kalbi paramparça yüzlerce aktristi tavlayan *Hayes Flynn* dışında başka biri olduğunu sorgulayamayacak kadar. Bütün amacının bu olup olmadığını merak ettim.

***

Hayes'in mutfağının yanındaki güneş alan küçük ofis benim mutlu yerimdi. Ya da olabilirdi, eğer çalışmak zorunda olmasaydım.

Her zaman olduğu gibi bugün de dizüstü bilgisayarımda program açık halde oturuyordum ve zengin, güzel kadınların kusurlarını sıralamasını dinlerken sandalyeme gitgide gömülüyordum. Bu en iyi haliyle özgüven kırıcıydı. Anladığıma göre, paraları onlara yalnızca kendileri hakkında nefret ettikleri şeyleri keşfetmeleri için zaman satın alıyordu ve kaz ayaklarıyla üstdudaklarının üzerindeki çizgiler için ağlaya ağlaya ofisi aramalarına neden oluyordu. Estetik ameliyatın yanlış bir yanı yoktu. Beni rahatsız eden kadınların çaresizliği ve sanki başka hiçbir şey önemli değilmiş gibi aciliyetleriydi. Randevularını oluşturdum ama bunu yapmak yerine, *Baksana, bugün dışarısı mükemmel. İstediğin her şeyi yapabilirsin. Burun deliklerinin simetrisi hakkında bir yabancıya ağlamayı kes*, diyebilmek isterdim.

Aramalar bittiğinde faturaları yazdırdım, sonra bir koşu Hayes'in bugünlük ihtiyaçlarını almaya gittim: Melrose'daki bir markette komik bir fiyata satılan bir jilet ve San Fernando Vadisi'ndeki bir dükkândan patates cipsiyle Marmite.

Stüdyo daireme –ki bu depo büyüklüğünde olan ve ancak o kadar güneş ışığı alan bir oda için fazla şaşaalı bir isimdi– döndüğümde bitkin haldeydim.

Bir kâse ramen yaptım ve *gerçek* işim olarak gördüğüm şeyin başına geçtim. Hani görünüşe göre yeteneksiz olduğum işin.

Parmaklarım kitabın ilk yüz sayfasında âdeta uçmuştu. Aisling ve Ewan, perileri insanlardan ayıran duvardaki bir delikten geçen

iki genç âşıktı. Durumlarının geçici olması gerekiyordu çünkü Aisling'in bakması gereken küçük bir erkek kardeşi vardı ama peri krallığının bolluk ve bereketi beklediklerinden daha cezbediciydi. Ewan oradan ayrılmayı reddettiğinde -hiç farkına varmadığı şekillerde değişmişti- Aisling'in onu kendinden kurtarması ve delik tamamen kapanmadan geri dönmesi gerekiyordu.

O zamanlar Matt'le benim hakkımda yazdığımın farkında değildim, New York'a taşındığımızda onda ortaya çıkan ufak değişimlerin canımı itiraf etmek istemediğim kadar sıktığının da öyle. Yazdığım gerçeğinden ötürü dehşete düşmekle fazlasıyla meşguldüm. Güzel sanatlar yüksek lisans programında, korkunç ve fazlasıyla *gerçek* şeyleri kaleme almamız gerekiyordu; kendini öldürmeyi düşünen sekreterin hayatından bir kesit ya da beraber bir asansörde kalmış beş insanın yavaşça çözülmesi. Geceleri fantastik romans yazmak, uzun bir zaman boyunca en utanç duyduğum sır ve en çok hoşuma giden şey olmuştu. Şimdiyse yazmam *gerektiği* için artık istemiyordum.

Sözcükler bir türlü aklıma gelmeyince kendimi, *Sadece pes et*, diye düşünürken buldum ve dizüstü bilgisayarımı kapayıp koşu kıyafetlerimi giydim. Geceleri LA'de koşmayı sevmiyordum ama buna ihtiyacım vardı. Kitaba karşı duyduğum hayal kırıklığı sık sık kaldıramayacağım kadar fazla geliyordu ve koşmak bunu üzerimden atmanın tek yoluydu.

Santa Monica'dan Venice'e uzanan dönemeçli sahil yoluna gittim ve hikâye üzerinde kafa yorarken bütün yol boyunca dilencilerle sarhoş turistlerden kaçındım. Neden kitabı bitiremiyordum? Hikâye, Aisling'in öne çıkıp Ewan'ı kendisinden kurtarması gereken noktada tıkanıyordu ve bunu aşamıyor gibiydim.

Ciğerlerim yanana ve bacaklarım külçe gibi ağırlaşana kadar hızımı arttırdım. Eğer diplomamı alsaydım her şey daha farklı olur muydu? Kitap daha kolay akar mıydı? Matt beni daha az cepte görür müydü?

Matt'in ilk büyük rolü LA' deydi ve onunla gitmemi istemişti,

ben de kitap anlaşmamı yeni yapmıştım ve biraz izne çıkmaya ihtiyacım vardı. O sıralar seçim gözüme oldukça bariz görünmüştü.

Hayes gibi ben de buraya beni hak etmeyen birine yakın olmak için taşınmıştım ve artık yanımda olmayan biri için önem verdiğim şeylerden vazgeçmiştim. Galiba Hayes'in hayatını hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi yaşaması mantıklıydı.

Ben de öyle hissetmeye başlamıştım.

6

Ertesi sabah işe giderken Lidde'yi arayıp Charlotte için *Zoom*'da yapacağımız doğum günü partisini hatırlattım.

Liddie homurdandı. "Neden bu kadar geç yapıyoruz ki? Tam Kaitlin'in yatma saatine geliyor, bir de ovulasyon dönemindeyim yani, şey, Alex'le planlarımız var."

"Çünkü benim yaşadığım yerde geç *değil* ve içimizden birinin çalışması gerekiyor. Ayrıca, *iğrenç*."

Hayes'in daire şeklindeki garaj yoluna çekerken tıpkı ablama benzeyen bir kadın ön kapıdan çıktı.

"İkizin Hayes'in evinden çıkıyor şu an," dedim ona.

"*Sen* olabilir misin o?" diye sordu bir kahkahayla. Sanırım bunu kendi başıma örmüştüm. Biz üç Bell kadını da birbirimize epey benzerdik. "Belki de kendine Hayes'in neden tıpkı asistanına benzeyen birini becerdiğini sormalısın."

"Hayes'in yattığı kadınların sayısı düşünüldüğünde bu eninde sonunda yaşanacaktı," dedim telefonu kaparken.

İçeri girdiğimde Hayes çoktan tezgâhın başına geçmiş, beni bekliyordu. "Çıkan kadın tıpkı ablama benziyordu," dedim kahvesini önüne koyarak. "Ama ablam hâlâ burada, sana neyi yanlış yaptığını söylüyor olurdu."

Hayes kahvesini burnuna götürüp zehir var mı yok mu kontrol edercesine kokladı. "Senin akrabalarından birinin istenmeyen tavsiyelerle dolup taştığını öğrenmek beni hiç şaşırtmadı. Ama ablana biraz önce giden kadına yaptığım şeyi yapsaydım, konuşamayacak kadar yorgun olurdu."

Karnımdaki paslanmış bir kas kasıldı ama Matt'le ayrılmamın üzerinden bir yıl geçmişti ve aşağı yukarı bir o kadardır da seks yapmamıştım. O yüzden bedenimin Hayes'e verdiği tepkiden ötürü suçluluk hissetmeyecektim... tabii eyleme geçirmediğim müddetçe.

"Seninle geçen bir gecenin neden yorucu olacağını görebiliyorum," diye yanıtladım o ayağa kalkarken. "Bir kere bile *lütfen* ya da *teşekkür ederim* demediğine eminim."

"Evet çünkü seks sırasında *lütfen* ve *teşekkür ederim* diyen erkeklere genelde *müşteri* deniyor."

Gülmemek için kendimi zorladım. Hafif bir gülümsemenin belirdiğini hissettiğim gibi hızla yüzümden sildim.

Hayes bana bir Post-It uzattı. "Bunun halledilmesi gerek."

Ardından çıkıp gitti. Ne bir *teşekkür ederim* demişti ne de veda etmişti. Ofise geçip çantamı yere koydum ve çalan telefonu bana verdiği Post-It'i okuyabileceğim kadar duymazdan geldim.

Neyse ki çıplak bir kadını yatağından çıkarmamı istemiyordu. Bir ay öncesinden yer ayırtılması gereken bir restorana cuma günü için rezervasyon yaptırmamı istiyordu. Ayrıca demin atlayıp gittiği arabasını tamir ettirmem lazımdı ve "broşürlerin" durumunu sormuştu ancak neden bahsettiğine dair en ufak bir ipucu bile vermemişti.

En sonunda pes edip Jonathan'ı aradım. Ona biraz alan vermeye çalışıyordum ama bu noktada işlerin nasıl ilerleyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca Gemma adını verdikleri on aylık kız hakkında konuşmak için zaten can atıyordum. Giderken bana fotoğraf göndereceğine söz vermişti ama bir tane bile almamıştım.

"Onunla tanıştın mı?" diye sordum anında, bütün hoşbeşi es geçerek.

"Henüz değil," dedi hayal kırıklığıyla dolu bir iç geçirmeyle. "Yetimhane önümüze engeller çıkarıp duruyor."

Zavallı Jonathan. Bu fırsat ortaya çıkmadan önce partneriyle birlikte yıllarca evlat edinme listelerinde beklemişlerdi. "Çok üzgünüm. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," dedi. "Ama planladığımızdan daha uzun kalmamız gerekebilir. Umarım bu senin için sorun değildir?"

Kederli bir şekilde güldüm, ofis sandalyemin arkasına yaslanıp ayaklarımı masaya uzattım. "Patronun için sorun olabilir. Benden nefret ediyor. Ne zaman konuşsak yüzünde saf bir tiksinti beliriyor. Bana İkinci Dünya Savaşı'nda İngiltere'ye neden yardım ettiğimizi ciddi ciddi sorgulatıyor."

"Soykırım ve Hitler'in Avrupa'ya egemen olması meseleleri vardı," dedi Jonathan. "Belki de hoşlantı duyan oğlan çocukları gibidir, örgülerini çekip duruyor."

"LA'deki aktrislerin yarısıyla yatmış bir adam kadınlar konusunda *o kadar da* beceriksiz olamaz, zaten benimle de ilgilenmez."

"Kendini küçümseme Tali," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Güzelsin, zekisin ve onun alışkın olduğu kadınlardan farklısın. Bence Hayes, kendine bile asla itiraf etmeyeceği kadar yalnız. Sadece onunla yatma."

Hayatımda yalnızca iki insanla beraber olmuştum. Neden bu konuyu açıp durduğunu hiç anlamıyordum. "Sanırım Hayes'ten nefret ettiğim ve onun da benden nefret ettiği kısmı kaçırdın."

"Kaçırmadım," dedi küçük bir kahkahayla. "Sadece buna tamamen inanıyor muyum emin değilim."

***

Jonathan'ın yönlendirmesiyle rağbet gören rezervasyonu yaptırmayı başarıp kayıp broşürlerin yerini bulmuştum. Arabayla sonradan, Hayes'in ofisten çıkmasının gerekmeyeceği bir ameliyat gününde ilgilenmem gerekiyordu.

Sonrası, yeterince "ortaya çıkmayan" dudaklar ve eşit olmayan deriler hakkında yapılan milyonlarca telefon görüşmesinden ibaretti. Ofisten ayrıldığımda saat altı olmuştu. Kız kardeşimin psikoloğunun tavsiye ettiği şu *Zoom* partisi her an daha da az işe yarayacakmış gibi geliyordu. *Geç bir saatte yapabilirsiniz*, demişti Dr. Shriner, *böylece işten eve koşturmana gerek kalmaz.* Hayes Flynn'le çalıştığınızda akşam yedinin geç olmadığından hiç haberi yoktu tabii.

Trafiğe ve Matt'in afişine söverek eve sürdüm, telefonum titrediğinde dairemden on dakika uzaktaydım.

Smokin lazım, yazmıştı Hayes. **Siyah, lacivert değil. Ofise getir.**

Yüksek sesle inledim. Kim akşamın bu saatinde smokine ihtiyacı olduğuna karar verirdi ki? Halihazırda dolabında olan smokinlerden bahsedip bahsetmediğini bile bilmiyordum. Hem lacivert hem siyah smokinlerinin olması bana biraz abartı gelse de minimalizm Hayes'in tarzı sayılmazdı. Ayrıca bu kadar geç bir saatte kiralamamı bekliyor da olamazdı.

Smokin dolabında mı? diye sordum ama belli ki cevap verme zahmetine giremezdi. Kontrol etmek için yirmi dakikamı evine sürerek harcamam onu neden ilgilendirsindi ki?

Ayağımı gaz pedalına sertçe basarak hızla evine geri döndüm. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak odasına vardım. Yerdeki kıyafetler ve yataktaki kadınlar olmadan şimdi gözüme son derece soğuk görünüyordu. Ne bir fotoğraf ne bir evrak ne de kitap ve televizyon vardı. Jonathan onun pek evde olmadığını söylemişti ama cidden... adamın bir noktada rahatlaması gerekiyordu, değil mi? Ben'le yaptığı günlük spor ve içmeye ayırdığı uzun saatler dışında kendine hiç zaman ayırmıyordu. Hiçbir zaman arkasına yaslanıp savaş ganimetlerinin tadını çıkarmayacaksa neden bu kadar sıkı çalışıyordu ki?

Smokini saçma büyüklükteki giyinme odasının arka köşesinde buldum. Lacivert ve siyahın iki farklı tonundaki diğer smo-

kinlerin yanındaki kıyafet torbasında asılıydı. Altına hangi ayakkabıları giymek istediğine dair ise bir tahminde bulunmuştum.

Görevimi tamamladıktan sonra anca etrafıma bakınabildim. Smokinler ve pahalı ayakkabı koleksiyonunun yanı sıra, dolabı *tamamen* takım elbiseler ve gömleklerden oluşuyordu. Ondan Hawaii stili çiçekli gömlekler ya da üzerinde *Booze Crooz 2015!* yazan tişörtler beklediğimden değildi ama burada bir tema fark etmeye başlamıştım. Eğer Hayes dünyaya sadece dolgu ve seks yapmak üzere yerleştirilmiş bir robot olsaydı hayatı aşağı yukarı böyle görünürdü. Hayatımın karmaşık olduğunu ve onun benim dairemden büyük bir dolaba sahip bir milyoner olduğunu bilsem de bir saniye durup her şeye göz gezdirdim. Onun için birazcık... üzülmüştüm.

***

Hayes'in ofisi evinden beklediğim görünüşe biraz daha benziyordu: parlak abanoz parkeleri, beyaz mobilyaları ve devasa pencereleriyle görkemli bir modernliği vardı.

Tabii soğuk ve buyurgan personelleri unutmamak lazımdı.

"Şurayı imzalayın," dedi masanın arkasındaki kız başını kaldırmadan. "Sizinle kısa süre içinde görüşeceğiz."

"Ben hasta değilim," dedim. "Yalnızca Hayes'in smokinini bırakmaya geldim. Size versem olur mu?"

Sonunda bana bakmaya tenezzül etti ve ardından kaşlarını çattı. "Bekleyin," diye emretti.

Ofisin gerilerinde bir yere koşuşturdu ve bir dakika sonra Hayes'le geri döndü. Üstten iki düğmesini açık bıraktığı lacivert gömleğiyle gerçek olamayacak kadar ateşli görünüyordu. Bir pembe dizideki doktoru canlandırıyor olsa bile televizyona, "*Hiçbir doktor o kadar yakışıklı değil!*" diye bağırırdım.

Ona smokinini verirken, beni baştan aşağıya süzdü. Bir seferliğine de olsa beni yetersiz bulmamış gibiydi.

"Hepsi bu mu?" diye sordum.

Hayes başını yana yatırdı. "Acelen mi var? Eminim ki bize

o mükemmel İngiliz aksanını göstermek için biraz zamanın vardır."

Eğer eve gitme acelesi içinde olmasam buna gülerdim. Bakışlarım asık suratlı resepsiyon görevlisine kaydı. "O sadece senin duyman için."

"Aksan yapmıyorsun. Çıktığım kadını öldürmüşsün gibi davranmıyorsun," dedi. "Bu kısa konuşma beni biraz hayal kırıklığına uğrattı, Tali." Hayes'in sesi öyle kısık ve baştan çıkarıcıydı ki tepki olarak midem kasıldı. Hayes'in arkadaş canlısı olmayan akşamdan kalma haline alışmaya başlıyordum ama bu... bambaşka bir seviyeydi.

Resepsiyon görevlisi onun gidişini çatık kaşlarla, sanki az önce neye tanık olduğundan emin değilmiş gibi izledi.

Sanırım ben de değildim. Hayes kısa bir anlığına hiç de şeytani gelmemişti.

***

Kız kardeşimin doğum günü partisine Hayes'in otoparkından katılmam gerekti ama yine de geç kalmıştım. Annemle Charlotte, The Fairfield Center'daki bir ofisteydi, Liddie ise Minnesota'daki oturma odasında. Dr. Shriner bunun babam olmadan geçen doğum günlerini "normalleştirmeye" yardımcı olacağını söylemişti ama beti benzi atmış, berbat haldeki kız kardeşimle yorgun annemi neredeyse boş bir odada görmemin ve otoparkta oturmuş sahte bir neşeyle tezahürat yapmamın normal hiçbir yanı yoktu.

"Gönderdiğin hediye çekini ve kitapları aldım," dedi Charlotte bana. "Çok teşekkürler." Charlotte aylardır oradaydı ama hâlâ mutluymuş taklidi yapıyordu. Bunu görebiliyordum.

"Eve geldiğimde beraber alışverişe gideriz," diye söz verdim. "Bu işten kazandığım parayla, indirim kovalamaya gerek bile yok."

"Sana o kadar ödeme yaptığına hâlâ inanamıyorum," dedi Charlotte başını iki yana sallayarak. "Yani ne *yapıyorsun* ki?"

Liddie gözlerini devirdi. "Ona bir bak. Vücudunda fazladan

bir gram yağ yok ve ağzı tam sakso çekmelik. Adamın onun ne yapmasını *umduğu* bence hepimiz için gayet açık."

"Lydia, bu çok uygunsuz," diye azarladı annem. *Üçüncü kadeh şarabımdayım* diyen hafif bir yuvarlamayla konuşmuştu. Eğer eve biraz daha yakın olsaydı bu bir sorun olmazdı.

"Tali bunu *yapacak* demiyorum ki," dedi Liddie. "Gerçi onun yerinde olsaydım ben muhtemelen yapardım. Adamı gördünüz mü?"

"Liddie!" diye bağırdık annemle aynı anda. Annem sanki ne dendiğini anlamama ihtimali olan bir çocukmuş gibi Charlotte'ın kulaklarını kapamak için uzandı.

"Anne, ben on yedi yaşındayım," diye itiraz etti Charlotte. "Sakso ne demek biliyorum."

"Eh, bilmemelisin," diye yanıtladı annem katı bir tavırla ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu konuşmayı edep çerçevesinde devam ettirmeyi deneyebilir miyiz lütfen? Bize gününü anlat, Charlotte. Dr. Shriner bir parti verdiğinizi söyledi."

Charlotte omzunu silkti ve parmaklarını benimkiyle aynı renkteki saçlarından -içinde ara ara karamel ve kızıl-sarı renkte tutamlar olan kızıl-kahverengi- geçirirken hiçbirimizle göz göze gelmedi. "Pasta almışlar," dedi düz bir ses tonuyla. "Sanat dersinden sonra. Ama çikolatalıydı."

Charlotte çikolatadan nefret ederdi. Küçük olmasına küçük bir meseleydi ama yine de boğazım hiç beklenmedik şekilde tıkandı. Tatiller ve doğum günleri bizim evde hep büyük bir olaydı, özellikle ailenin bebeği Charlotte için. Büyüdükçe hayatın bir hiçe indirgendiğini öğrenmek için çok küçüktü.

Yeğenim kendini kameranın önüne attı ve konuşma Charlotte'tan Kaitlin'e döndü. Üç yaşındaydı ve ailenin yeni bebeğiydi. "Gitmem gerek," diye iç geçirdi Liddie. "Kaitlin'i yatırmam lazım."

Liddie'nin saat için beni suçladığını hissediyordum ve biraz sinirlendim. "Alex yatıramaz mı?"

"Sadece beni istiyor."

"Çok şımarttınız," dedi annem. "O yüzden başka bir çocuk daha yapmanız lazım."

Şu an bu Liddie'ye söylenebilecek en yanlış şeydi. "Vay canına, anne," dedi. "Başka bilgece tavsiyelerin var mı?"

Charlotte sandalyesine gitgide gömülürken onu izledim. Bu *Zoom* görüşmesi onu daha az mı, yoksa daha *çok* mu yalnız hissettirmişti? Ağustosun sonunda eve dönecekti. Kendime hayatının orada iyiye gideceğini söylemek hoşuma gidiyordu ama Liddie'yle annemin tartışmalarını dinlerken -onur konuğu tamamen unutulmuştu- bunun doğru olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum.

7

Ertesi gün vardığımda Hayes çoktan uyanmıştı ve beni bekliyordu. Gözleri beni baştan aşağı süzdü ve uygunluğu şüphe uyandırmayan dar gri elbisem ile siyah topuklularımda memnuniyetsizce duraksadı.

"Bu sabah benimle gelmen gerekecek," derken çektiği acı barizdi.

Mutsuz bir *pat* sesi eşliğinde kahvesini tezgâha koydum. "*Ev ziyaretlerine* mi?"

Dün gece Charlotte hakkında endişelenerek saatlerce uyuyamamıştım. Hayes'le zaman geçirmek bugün ihtiyacım olan son şeydi.

Programdaki ilk ismi işaret etti. "Şuradaki yıldız, bir asistana ihtiyacım olduğunu gösteriyor. Jonathan hepsini arka arkaya ayarlamış."

"*Grey's Anatomy* izlerken edindiğim engin tıp bilgisini kullanmamı istemiyorsan," dedim tezgâha yaslanarak. "Nasıl yardımcı olabileceğimden emin değilim."

"Özellikle faydalı olacağın bir konu olmadığını söylememe gerek bile yok," diye yanıtladı dudaklarını bükerek. "Ama yine de sana orada ihtiyacım var. Gidelim hadi."

Ninova

Çıkışa doğru yöneldi. Görünüşe göre, bir köpek gibi onu takip etmem gerekiyordu ve tam da öyle yaptım. Çantamı kaptığım gibi ona yetişmek için koşturdum.

BMW'sinin kapısını benim için açık tuttu. Sabahları bana görüşürüz bile demeye tenezzül etmeden çıkıp giden bir adam için şaşırtıcı bir centilmenlikti. Hayes sürücü koltuğuna geçti ve bana baktı. "Elbiseni düzeltmek isteyebilirsin," dedi, ses tonu yarı hırlar yarı iğrenir gibiydi. Bakışları bacaklarıma kaydı ve çenesini sıktı.

"Birden 1800'lere mi düştüm?" diye sordum, emniyet kemerimi takmak için yan dönerken. "Porselen beyazı kalçalarım gözüne ilişti diye itibarım yerle bir mi olacak?"

"Her şey hakkında tartışmak zorundasın, değil mi?" diye sordu. Gaza bastı ve genelde hız trenleri ya da uzay mekiği fırlatışlarıyla bağdaştırdığım bir hızla yola koyuldu.

"Evet," diye cevapladım. "Ve bu hızda giderken kaza yaparsan güzel yüzün mahvolur. Dış görünüşün olmadan gerçek dünyada hayatta kalma konusunda sana başarılar."

Omuzlarını silkti. "Hâlâ çok zengin olacağım, kadınlar için en önemlisi de bu."

Ne hoş bir tavır, diye düşündüm ama artık onunla didişecek enerjim kalmamıştı. Onun yerine pencereden dışarı baktım ve manzaranın ruh halimi canlandırmasını umdum. Genelde işe yarardı. Evle ilgili gece sokakta yürürken güvende hissetmek, mevsim değişimleri gibi şeyleri özlediğim zamanlar olsa da Güney Kaliforniya beni Kansas'ın asla etmediği şekilde mutlu ediyordu. Okyanus, dağlar, mükemmel bir hava. Burada, şehirdeyken bile bulvarı canlı ananas palmiyeleri çevreliyordu ve yanından geçtiğimiz her eve ya begonvillerle ya da jakaranda ağaçlarının muhteşem mor tonuyla renkler serpiştirilmişti. Manzarayı izlerken yeniden bir bütün hissediyorum, Charlotte da olsa böyle hissetmez miydi? Evde annemin gelişigüzel bakımına maruz kalmaktansa manzara, kumsal ve sonsuz güneş ışığıyla burada daha iyi olmaz mıydı?

Lise sona geçmeyecek olsa bunu ciddi ciddi değerlendirirdim. Annemin, Charlotte'ın doğum günü için bile ayık kalamamasına inanamıyordum. Babamın ölümünün onu derinden sarstığını biliyordum ama kız kardeşimin hatırına sorumluluk alma vaktinin geldiğinin mutlaka farkındaydı, değil mi?

"Şaşırtıcı biçimde sessizsin," dedi Hayes. Onun neredeyse burada olduğunu unutmuştum ve unutkanlığım sona erene kadar iyi gelmişti. "Başımın etini yemeyeli ya da istenmeyen tavsiyelerde bulunmayalı en az on dakika oldu."

"Böylesini tercih ettiğini sanıyordum." Cevap verirken gözümü manzaradan ayırmadım.

"Evet," dedi, ufak bir çıkmaz sokağa girerken. "Durumdan *şikâyet etmiyordum*. Sadece meraklandım."

İspanyol tarzı bir villanın kapısının önüne çektik, mor çiçekleriyle ağırlaşan sarmaşıklarla kaplıydı ve avlunun tam ortasında dallarından meyve sarkan kocaman bir portakal ağacı yükseliyordu. Sıcak bir iklimde yetişebilen tüm bu şeylere heyecan duymayı kesmem için burada yaşamamın üzerinden ne kadar zaman geçmesi gerektiğinden hiç emin değildim.

"Ee, ben ne yapacağım?" diye sordum Hayes araç yoluna çekerken. "*ER*'*da bir doktorun yalnızca tükenmez kalem ve mutfak bıçağı kullanarak soluk borusu açmasını izledim. Sanırım bunu kıvırabilirim."

"Harika." Hayes motoru kapadı. "Soluk borusu açma işlemlerinin hepsi senindir. Ama *buradaki* işin, olduğun yerde durmak. Kadın gitmeni söylese bile yanımdan ayrılmayacaksın."

Kadının ne halta gitmemi *isteyeceğini* soramadan arabadan inmişti.

Üniformalı bir hizmetçi kapıyı açtı ve bizi boş odalardan geçirerek arka verandaya götürdü. Gecelik giyinmiş kızıl saçlı bir kadın bizi bekliyor, saat daha sabahın dokuzu bile olmamasına

* Acil Servis, 1994 yılında ABD'nin NBC televizyon kanalında yayınlanan bir hastane dramasıdır. (e.n.)

rağmen elindeki kadehten şarabını yudumluyordu. Başını kaldırıp Hayes'e şimdiye dek gördüğü en leziz şekermiş gibi baktı ve ona kollarını sardığında buradaki rolümü anladığımı farz ettim: İstenmeyen seks savıcı.

"Merhaba, Shannen," dedi Hayes yumuşak bir ses tonuyla ve kadının kollarından ayrıldı. "Seni asistanım Natalia'yla tanıştırayım."

Kadın bana kaşlarını çatarak döndüğünde onu tanıyabildim. Annemin izlediği pembe dizinin tekinde birinin zengin karısını canlandırıyordu. Hani şu sürekli sahte hamilelik tezgâhlayan ve yoluna çıkan insanları parayla satın alan karakterlerden biriydi. Gerçek hayatta ise gözüme kötüden çok acınası görünüyordu.

"Yalnızca ikimiz olacağız sanmıştım," dedi Hayes anestezi kremini yüzüne uygularken. "Bu özel bir işlem sayılır."

Kadının bu kadar utanmaz davranmasına bakılırsa, Hayes'in bir zamanlar onunla yattığını ve şimdi de kadının aralarındaki durumu anlamayı reddettiğini düşünüyordum.

"Natalia bana yardımcı olmak üzere burada," diye yanıtladı Hayes katı bir tavırla. Olduğum tarafa rahatsız edici, hızlı bir bakış attı. "Ayrıca gizlilik anlaşması imzaladı."

Hayes kadının şarap teklifini reddedip şırıngaları farklı birkaç şişecikteki sıvıyla doldurmaya başladı. Hepsini birbirinden nasıl ayırt ettiğini bilmiyordum ama sıvıları şırıngaya çekerken rahatlatıcı şekilde özgüvenli görünüyordu.

"Botoksla başlayacağım," diye onu bilgilendirdi. "Ve dudaklarına uyuşmaları için zaman tanıyacağım. Benim için kaşlarını çat."

Bir kalemle kaşlarının arasına ve üzerine küçük çizgiler çizip enjeksiyona başladı.

Aram... iğnelerle iyi değildi. Titreme güdümü bastırmak zorunda kaldım, öte yandan kadın Hayes'le flört etmekle o kadar meşguldü ki hiçbir şey fark etmemiş gibiydi. Küçük kan damlaları yüzünü benek benek sarmıştı ama o hâlâ mümkün olduğu kadar Hayes'e asılmaya devam ediyordu.

Hayes nihayet dudaklarına geçti. Anestezi kremine rağmen işlemin onun için rahatsız edici olduğu barizdi. Kendimi boş not defterimle oyaladım, izleyemiyordum. Hayes işlemi bitirdiğinde kadın aynada kendine baktı. "Biraz daha büyütemez misin?" diye sordu. Gözleri Hayes'i baştan aşağı süzüp kasığında takıldı. "Ne derler bilirsin; ne kadar büyük o kadar iyi."

Hayes çantasını toplamaya koyulurken ona gergince gülümsedi. "Dudaklar söz konusu olduğunda değil, seni temin ederim."

"Benimle bir dakikalığına yukarı gelsene," dedi kolunu okşayarak. İçimde hiç beklenmedik bir sinir alevlendi. Tanrı aşkına, Hayes bu kadının hamlelerini daha kaç kere savuşturmak zorundaydı?

"Özür dilerim," diye araya girdim Hayes'e hitap ederek. "Ama çoktan programın gerisindesiniz."

Hayes'in gözlerinde rahatlamayla karışık bir yorgunluk gördüm. Shannen'den özür diledi ve elini belime koyarak beni kapıya doğru yönlendirdi.

"Ee, Shannen... eskilerinden biri sanırım?" diye sordum arabaya biner binmez. Biraz daha aşağılayıcı bir kelime kullanmak yerine kadına "eski" dediğim için kendimle gurur duydum.

"Ben hastalarımla yatmam," diye yanıtladı. "Ve yattığım kadınları hastam olarak kabul etmem."

Bu, ondan beklediğimden daha prensipli bir duruştu.

"Peki neden onun gibilerini kabul ediyorsun?" diye sordum. "Onlar olmadan da yeteri kadar kazandığına eminim."

"*Yeteri* kadar diye bir şeyin olduğunu düşünmen pek çok şeyi açıklıyor."

Kollarımı göğsümde kavuştururken dudaklarımı büzdüm. "Senin olmadığını düşünmen de öyle."

Bakışlarını yola çevirmeden önce bana gözlerini kısarak baktı. "Dinle, sen debelenen oyuncu olayına devam et, ben de yılda milyon dolarlar kazanmaya devam edeceğim ve olur da bir gün rolleri değiştirirsek, işte *o zaman* beni yargılayabilirsin."

"Debeleneyim veya debelenmeyeyim, ben oyuncu değilim," diye yanıtladım. "Ama seni yargılıyormuşum gibi hissettiysen özür dilerim."

Hayes buna bir yorumda bulunmadı ve belki de haklı olduğunu düşündüm. Onu yargılıyordum. Olması gerekenden fazla içmesi ve yabancılarla seks yapmaktan keyif alması dışında... Eleştirilerimin gözüme artık o kadar da haklı geldiğini söyleyemezdim. Ben de kendi yöntemlerimle başarıdan başarıya koşuyor sayılmazdım.

Sonraki birkaç hastası şehrin dört bir yanında, birbirlerine ters yöndelerdi. Holmby Hills'ten Bel Air ve Pasifik Palisades'e ve oradan da aşağı Manhattan Beach'e. Hastalarının hepsi tam olarak Shannen gibi değildi ama sınır tanımazlıkları ve öz saygı eksiklikleri ortak noktalarıydı. Sanki biz orada değilmişiz gibi eşlerine bağıran kocalar, annelerinin gözünün yalnızca birkaç santim ötesine iğne batırılmışken birbirlerine tepemizden futbol topu fırlatan çocuklar, bizi yok sayarak erkek arkadaşlarıyla öpüşen hastalar...

Günün son durağında hastayla tanışmadan önce... köpekleriyle tanıştım. Ben arabadan iner inmez evden fırlayan köpekler öylesine hızlı ve arka ayaklarının üzerine kalktıklarında benden öylesine büyüklerdi ki daha ne olduğunu idrak edecek zamanım olmadan geriye savruluvermiştim. Başım gürültülü bir *pat* sesiyle arabanın camına çarptı.

Hayes de aynı hızla yanımda bitti ve bir çeşit intikam meleğiymiş gibi iri cüssesiyle bana siper oldu. Doğrulmama yardım ederken gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Daha önce hiç birbirimize bu kadar yakın durmamıştık. Kendimi onun gözlerine, içlerindeki minik yeşil beneklere bakarken buldum. Güzel ağzına. Bazen, nadiren gamzesinin belirdiği yerdeki kırışıklığa.

"İyi misin?" diye sordu, çenesini endişeyle sıkmıştı. Muhtemelen tehlikeli iş ortamı şikâyetinde bulunacağıma duyduğu endişeydi ama yine de endişeydi.

Başımla onayladım. Sıcaklamış ve biraz sersemlemiş hissetmeme neden olan şey büyük olasılıkla adrenalindi.

Hayes hastaya döndü. Yanağındaki bir kas gevşedi. "Genevieve, bu seferliğine odaya girmemelerini sağlayabilir misin?" diye sordu. "Sana enjeksiyon yaparken ıskalamayı hiç istemem."

"Tabii, *denerim*," dedi. "Ama annelerinin yanında olmak istiyorlar."

Bu kulağıma *hayır* gibi gelmişti gelmesine ama kadın köpeklerin takip etmesine engel olmak için hiçbir çaba harcamadan bizi evin içinden geçirdiğinde iyice kesinleşti. Hayes bütün yol boyunca yanımdan ayrılmamıştı. Eli gerekirse bir kez daha harekete geçmeye hazırmış gibi sırtımdaydı ve çenesini öyle sıkıyordu ki azı dişlerinden birini kırmak üzere olduğundan endişeleniyordum.

Her şey hazır olduğunda Hayes kadının çenesini yukarı kaldırdı. İğneyi sağ elmacıkkemiğine batırdığı esnada köpeklerin en irisi hızla onlara doğru koşmaya başladı. Panikleyerek önüne atladım ancak yalnızca yere kapaklanmıştım.

"Jonathan'ı getirmeliydin," diye azarladı Genevieve, Hayes kalkmama yardım ederken. Onu daha önce de öfkeli gördüğümü sanmıştım ama şu an gördüğümün soluk bir taklidi gibi kalıyordu. Gözleri gece kadar koyuydu ve daha da uğursuzdu.

"Sen kapıyı kapayana kadar işleme devam edemeyeceğim," dedi Hayes. Sesi o kadar sertti ki nazik olmanın sınırını biraz geçmişti.

"Ama yapamam," dedi Genevieve. "Beni göremedikleri zaman üzülüyorlar."

Hayes eşyalarını toplamaya başladı. "Asistanıma bu durumu yaşatmayacağım," dedi. "Senin için de güvenli değil."

Hayes bizi evden çıkarırken bir elini sırtıma koydu. Kadına mı, bana mı, yoksa köpeklere mi kızgındı emin değildim... belki üçümüze birdendi. Ancak sürücü koltuğuna geçerken bir şeye aşırı öfkeli olduğu her halinden belliydi.

"Özür dilerim," dedim.

"Sana kızmadım," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Kendime kızdım. Seni bu duruma sokmamam gerekirdi. Jonathan'ın yarısı kadarsın."

Onun düşündüğüm kadar berbat biri olmayı beceremediği bu ufak anlar beni geriyordu. Zoraki bir kahkaha attım. "Kendininki dışında bir başkasının rahatsızlığından endişelenmen beni şaşırttı."

Omuzları biraz çöktüğünde belden aşağı vurmuşum gibi hissetmiştim. Ben özür dileyemeden Hayes omuzlarını silkti. "Ben de şaşırdım."

Eve dönüş yolunun çoğunluğunda sessiz kaldık. Matt'in yüzünü tepemizde görmemle kaskatı kesilince Hayes varlığımın tekrar farkına vardı.

"İyi misin?" diye sordu bana hızlıca bakarak.

"Evet," dedim ama bunun doğru olup olmadığından emin değildim. Bunun Matt'i özlemekle ya da ilişkimiz bittiği için pişmanlık duymamla alakası yoktu. Sadece onu böyle görmek, kendimden başka birine güvenmenin kötü bir fikir olduğunu hatırlatıyordu ve onca insan içinden Hayes'e güvenmek için tuhaf bir dürtü duyuyordum.

***

O akşam yorgun argın bir şekilde yatağa yığıldığımda rüyamda kitabımı gördüm ama karakterlerin hiçbiri orada değildi. Şatodaki balo salonlarından birinde dikilen bendim. Duvarlar bordo kadifelerle kaplıydı, tavandan şamdanlar sarkıyordu ve masadaki ziyafet gerçek hayatta gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Arkamda bir adam duruyordu. Onu tam olarak göremiyordum ama uzun ve tehlikeli olduğunu biliyordum. "Etrafına bak," dedi. Ses tonu alçak ve baştan çıkarıcıydı. Sesini duymamla beraber meme uçlarım sertleşti ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "İstediğin bir şeyi seç ve senin olsun."

Onun ne olduğunu çok iyi biliyordum, teklif edeceği her şeyin bir bedeli olacağını da; yine de yapmam gerektiği gibi on-

dan uzaklaşmadım. Artık yakışıksız kaçacak derecede yakındı. Ceketinin yakası çıplak sırtıma sürtünüyordu, nefesi ensemdeydi ama hiç kıpırdamadım ve ona olduğu yerde durması için meydan okudum... hatta daha da yaklaşması için.

Uyandığımda atletim sırılsıklamdı ve üzerime yapışmıştı. O kadar tahrik olmuştum ki canım yanıyordu, böylesinin mümkün olduğunu neredeyse unutmuştum. Bundan nefret ettim çünkü rüyamdaki adam çok bariz bir şekilde Hayes'ti.

Yüzüstü yuvarlanarak başımı yastığa gömdüm. Hiç olmaması gerekirken, Genevieve'in evinde yaşanan aptal olay beynime sinsice işliyordu. Evet, beni köpeklerden korumaya çalışması ateşli sayılırdı. Benden iri ve bir baş uzun birinin üzerime kalkan olmasında ilkel bir çekicilik vardı. Yine de Hayes Flynn tecrübesini fetişi haline getiren o acınası kadınlardan birine dönüşmeyecektim. Bunun ne kadar kısa ömürlü olacağını iyi biliyordum.

8

Midem korkudan kasıla kasıla hafta sonuna giriş yaptım. Yazmak, eskiden dünyadaki en çok sevdiğim şeydi. Şimdiyse çengel bulmaca çözerek ve *The Daily Mail*'de daha önce adını bile duymadığım ünlüler hakkındaki dedikoduları okuyarak erteleyip durduğum bir baş belasına dönüşmüştü. *Cazibe Adası* adlı programda yer alan Hamish ve Delia hakkında bir yetişkinin bilmesi gerekenden fazlasını biliyordum.

Cumartesi sabahı programla ilgili bazı pürüzler üzerine Hayes beni iki kere aradı ama çok daha kötüsünü beklediğimden (**Ev yerle bir oldu. Yenisini inşa et. Ayrıca daha fazla smokine ihtiyacım var**) ucuz yırtmışım gibi hissediyordum.

En nihayetinde kendimi bilgisayarımın başına geçmeye zorladım. Hikâye her şeyin gerçekten tuhaflaştığı noktada bitiyordu. Aisling içinden geçtikleri deliğin küçüldüğünü keşfediyordu ama Ewan'ı almak için şatoya gittiğinde kapıları kapalı buluyordu. Aisling'in kendine ait bir büyü ele geçirmesi gerekiyordu, yoksa ikisi de sonsuza dek orada kapana kısılacaklardı.

Heyecanlı olması gerekiyordu... ama ben sıkılmıştım. Aisling'in büyüyü ele geçirdiği bölümü yazmaya çalıştım. Şatoya

Ninova

düzenleyeceği saldırıyı ayrıntılı bir şekilde planlamaya çalıştım. Ewan'la evlenip mutlu mesut yaşadıkları son bölüme atlamaya çalıştım.

Ancak sayfaya ne kadar kelime dökersem dökeyim, okumak isteyeceğim bir kitap ortaya çıkaramıyordum. Taslak teslim tarihi olan eylülde ne olacaktı? Üzerinde buharı tüten bir köpek boku yığınına dönüşüp fark etmemelerini mi umacaktım, yoksa aldığım avanstan elimde kalanı geri verip ömrümü Charlotte'ın Fairfield faturalarını ödeyerek mi geçirecektim? Beni gece uyutmayan, gece çöktükten sonra ayaklarıma spor ayakkabılarımı geçirmeme neden olan işte bu sorulardı, öteki türlü asla uyuyamayacağımı biliyordum.

İlhamın ben uyuduktan sonra geldiği zamanlar olmuştu ama bu hafta sonu rüyalarım bana cevap getirmedi. Yalnızca balo salonunda dikilen ben ve kulağıma fısıldayan tehlikeli adam vardı.

***

Pazartesi sabahı eve varıp da Hayes'i siyah gömleği ve pantolonuyla baştan aşağı şeytan kılığında bulduğumda o rüya hâlâ aklımdaydı. Bu tehlikeli görüntü ona yakışıyordu ki bu hiç şaşırtıcı değildi. Gözlerimi göğsüne çevirdim; gömleği oldukça biçimli üst gövdesini saracak şekilde üzerine oturuyordu ve bir anlığına her şey aklımda yeniden canlandı: kollarımdaki elleri, kulağımdaki nefesi. Birden sıcak bastı ve kendimi durduramadan kemiklerim gevşer gibi oldu. *Ben ne yapıyorum?* Bu sapkın rüyayı zihnimde kilitleyip beynimin karanlık bir köşesine gönderdim. Onu bir daha görmemeyi, hatta haber almamayı umuyordum.

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi göğsünden yüzüne çevirdim. Bir kez olsun akşamdan kalma değilmiş de dinlenmiş gibi görünüyordu. Jonathan, beni onun ameliyat günlerini çok ciddiye aldığı konusunda uyarmıştı. Sanırım Hayes'in kendi dışında bir şeyi ciddiye aldığını hayal edememiştim.

"Piper diye biri aradı," dedim ona. "'Herkesin dediği kadar büyük müymüş' kendi gözleriyle görmek istiyormuş."

"Aletim," dedi sanki bariz değilmiş gibi. "Ve öyle."

"Bırakayım da onu konu hakkında kendin bilgilendir," diye yanıtladım telefonu tezgâhta ona kaydırarak.

Hareketimi görmezden gelip beni incelemek için başını yana yatırdı. "Eğer oyuncu değilsen," dedi. "Neden LA'desin? Model misin?"

Güldüm. "Model mi? Boyum 1.62. Neyin modelliğini yapacağım ki?"

"Çocuk kıyafetleri?" diye önerdi. "Ya da cüceler için bir kreasyon?"

Yüzümde bir tebessüm belirdi. "Cüce modelliği diye bir işkolu gerçekten varsa, istifamı hemen şu an sunacağım."

Hayes sandalyesinde geriye yaslanıp beni izledi. "Hâlâ soruma cevap vermedin."

İstemiyordum da. Bakışlarından kaçınmak için gözlerimi programına çevirdim, umut ettiğim hiçbir şeyin gerçekleşmemesi çok depresifti.

"Neden sadece bir asistan olamazmışım?" diye sordum. "Ya da bir barmen?"

"Çünkü sen kaderinde daha fazlası yazılı biri gibi duruyorsun," dedi sessizce.

Başım hızla yukarı çevrildi. Dalga geçip geçmediğini anlamak için yüzünü taradım ama onun yerine orada başka bir şey buldum... merak, ilgi. Eğer beni daha iyi tanıyor olsaydı, duyup duyabileceği herhangi bir ilgi çabucak ölürdü. Çünkü üniversitedeki yazı yarışmaları ve ödüller sayesinde ben de bir zamanlar kaderimde daha fazlasının yazılı olduğuna inanmıştım ancak zaman tam tersini kanıtlıyordu.

Yüzüme kayıtsız bir gülümseme yerleştirdim. "Annemin karnından barmen olmak isteyerek doğdum ben. Bu da bizi birbirimizle epey uyumlu kılıyor, muhtemelen sen de annenin karnından iyi bir viski isteyerek doğmuşsundur."

"Macallan,"* diye kabul etti kendinden memnun bir şekilde. "İlk söylediğim kelimeymiş aslında. İkincisi de kahve."

Sırıttım "Üçüncü kelimenin ne olduğuna dair birkaç fikrim var. *P* ile başlıyor."

Hayes sandalyesinden kalkarken bir kahkaha attı, çıkan ses kısık, sıcak ve beklenmedikti. Bir şey kazanmışım gibi hissettim. Kapıya doğru iki adım atmıştı ki durup bana geri döndü.

"Gerçekten yapmak istediğin her ne ise... şimdiden vazgeçmiş olmak için çok gençsin. Ve senin savaşmadan durumu kabul etmen bana pek olası gelmiyor."

"Beni daha bir haftadır tanıyorsun. Bir şeyler için savaşıp savaşmadığımı nereden bileceksin ki?"

"Eh," dedi. "Şu an benimle savaşıyorsun, değil mi?"

O çekip giderken, haklı olabileceğini kendime itiraf etmek zorunda kaldım. Matt'in kitap anlaşmasını yalnızca onun sayesinde kaptığımı söyleyen kelimeleri zihnimi çok uzun zamandır işgal ediyordu. Asla bitiremeyeceğimi söyleyen kelimeleri.

Ancak Matt bir yıldır hayatımda yoktu. Hâlâ konuşuyorsa bile, belki de dinlemeyi kesmemin zamanı çoktan gelmişti.

***

Ofisimdeki beyaz pelüş sandalyeye gömüldüm ve bilgisayarımı açtım Şimdilik Hayes'in jakuziyle yatak odasındaki aynanın onarılmasını isteyen notunu görmezden gelecektim. Hafta sonu bırakılan mesajları halledip programı hazırladım ve ancak elimdeki son işi de tamamladığımda burnumu kırıştırıp hasarı incelemek için yukarı çıktım.

Jakuzi tıkandıysa eminim... fışkırmayla** kafiyeli bir şeyden ötürüydü.

Marta henüz buraya girmemişti o yüzden oda hâlâ bir suç mahalline benziyordu. Kıyafetler yerdeydi, sandalyeler ters çevril-

* İskoçya'nın Speyside bölgesinde bulunan, dünyaca ünlü bir single malt viski markası. (ç.n.)

** "*Fizz*" İngilizce argosunda kadınların yoğun orgazm sonucu fışkırtarak yaptığı boşalmaya verilen isimdir. (e.n.)

mişti ve parlak kırmızı bir stiletto, devasa aynanın tam ortasına saplanmıştı. Bu nasıl olabilmişti ki? Ters gitmiş bir striptiz miydi? Aynayı kırmaya mı *çalışıyorlardı*? Hayes ve... şey... *arkadaşları* söz konusu olduğunda her ikisi de olasılık dahilindeydi.

Aynayı geçip Hayes'in yatak odasındaki platforma doğru ilerledim. Jakuzideki suyun rengi endişe verici derecede bozuktu ve içi şampanya şişeleriyle doluydu. Hatta bir tanesi jakuzinin filtresine takılmış gibi görünüyordu. Yalnızca uzanıp şişeyi çekerek sorunu "çözebilirdim" ama sikerler böyle işi. Dünyada, elimi onca bakterinin içine sokma cesaretini göstereceğim kadar klor yoktu.

İkisi için de tamircileri aradım. Onları beklerken aklım kitaba ve Hayes'in bu sabah söylediklerine gitmişti. Yayıncıma kitabı bitiremeyeceğimi ve avansı çoktan harcadığımı itiraf edersem ne olurdu? Bu işte kazandığımla bile aldığımın tamamını ödeyecek kadar param yoktu. Kredi kartlarımın limiti neredeyse dolmuştu ve Charlotte'ın Fairfield'da hâlâ ödenmesi gereken üç aylık tedavisi vardı.

Belki de rotamdan sapmıştım ve ikinci bir görüşe ihtiyacım vardı ama kimden tavsiye alabilirdim? Editörüm olmazdı, kitabın yalnızca yarısının bittiğini itiraf etmiş olurdum. NYU'daki profesörlerim ve sınıf arkadaşlarım da olmazdı. Gündelik hayat hakkında muhteşem denemeler yazarken muhtemelen *fantastik romans* türüne kıs kıs gülüyorlardı.

Hayes için market alışverişinin ortasındaydım ki -çoğunlukla alkol, alkolsüz içecek ve garnitürlerden oluşan bir listeydi- birden aklıma geldi: *Sam*. Üniversiteden eski bir arkadaşım, İngilizce bölümünde yüksek lisans yapmak için Kansas State'te kalmıştı. O fantastik romanlara bayılırdı. Aynı zamanda eleştirilerinde keskin dilli ve acımasızca dürüsttü.

Ve beni öldürecek olsa bile benim acımasızca dürüstlüğe ihtiyacım vardı.

O akşam eve gidip numarasını tuşladım. Sam ilk çalışta cevap verdi. "Tali?" diye sordu. "Gerçekten sen misin?"

Sanırım şaşkınlığı doğaldı. Arada sırada atılan birkaç e-posta dışında, mezun olduktan sonra iletişimi koparmıştım. Matt ikimizin arkadaşlığından hep rahatsız olmuştu. Kansas'tan ayrıldığımızda ise ilişkimizin solup gitmesine izin vermek en iyisi gibi gelmişti.

"Gerçekten benim," diye yanıtladım sesime biraz heves katmaya çalışarak. "Okul nasıl gidiyor?" Neredeyse bitirmek üzere olmalıydı ki bu da bana kendimi daha kötü hissettirdi. Eğer kalmış olsaydım ben de mezun olmuş olacaktım.

"İyi. Bitirme tezim üzerine çalışıyorum. Ya sen? İnternette gördüm..." dedi duraksayarak. "Seni ve Matt'i."

Off. Hayatınızın büyük çoğunluğunda çıktığınız biriyle ayrılmaktan daha kötüsü, böbürlenmelerinin ulusal ölçekte yayımlanmasıydı. Herkes benim terk edildiğimi ve kirli dairemde oturup kaybettiğim şey yüzünden ağladığımı sanıyordu. Ki bu tam anlamıyla yanlış sayılmazdı ama düşündükleri sebepten ötürü değildi.

Ayrılığımızın ardındaki gerçekleri ona açıkladıktan sonra onun teziyle yaz planlarını ve ağustosun sonunda eve ziyarete geleceğimi konuştuk.

"Kitap nasıl gidiyor?" diye sordu en sonunda. Sam'le konuşması o kadar kolaydı ki en başta neden aradığımı bile neredeyse unutmuştum.

"Konusunu açmana sevindim," diye cevapladım, kendimi yatağa bırakıp yastıkları başımın altında düzenledim. "Tam ortasında takıldım kaldım ve acaba sen bir bakabilir misin merak ediyordum. Hatırladığım kadarıyla, doymak bilmez bir fantastik okuruydun."

"Çok ateşli, değil mi? Kadınlar George R.R. Martin'i en ince detayına kadar tartışabilen erkeklere bayılıyor. Eğer Zindanlar ve Ejderhalar oynamayı da bilseydim tam paket olacaktım."

Kaç kadın kendini üzerine atarsa atsın Sam cazibesinin asla farkına varmıyordu. "Kes şunu. İnek tarafını görmezden gelmeye istekli pek çok kız buluyorsun gibiydi."

"Görmezden gelme ihtiyacı duymayacak kızı bekliyorum aslında," dedi.

Matt her zaman onun beklediği kızın *ben* olduğumu söylerdi ve işin aslı, erkek arkadaşım olmasaydı onunla ilgilenebilirdim. Sam tatlıydı ve muhtemelen Matt'le olduğundan daha fazla ortak noktamız vardı.

"O kızlardan da çok olduğuna eminim," dedim. Kelimeler ancak ağzımdan çıkar çıkmaz ne kadar flörtöz olma potansiyeli taşıdıklarını fark ettim. *Gerçekten* flört mü ediyordum? Hiçbir fikrim yoktu.

Yazdığımı seve seve okuyacağını söyledi ve ağustosun sonunda döndüğümde buluşmak üzere farazi planlar yaptık.

"Hey, Tali?" dedi ben kapamadan önce. "Seni tekrar görmek çok güzel olacak. Sonunda Matt'i terk ettiğini duyduğuma çok sevindim."

Aramayı sonlandırdı ve elimde telefonum öylece bakakaldım. Sam'in yalnızca bir arkadaş olduğunu kendime o kadar uzun süredir söylüyordum ki başka bir olasılığı değerlendirmek gerçek dışı geliyordu. Tekrar biriyle çıkma fikri beni dehşete düşürse de *onunla* başka biriyle olacağından daha az korkutucu olurdu.

Gelen mesajla çınladığında telefonu hâlâ elimde tutuyordum. Bu seferki patronumdandı. Hayes'in bana gecenin köründe mesaj atmasına olmam gerekenden daha az sinirlenmiştim.

Hayes: **Uyanık mısın?**

Ben: **Dur tahmin edeyim... Evinde bilinçsiz yatan bir kadın var ve bir mezar kazmak için gelmem gerek.**

Hayes: **Hayır, o gecenin 3'ünde atılacak türden bir mesaj. Buradaki barmen piçin teki. Sipariş edebileceğimiz en sinir bozucu içki ne?**

Ben: **Adı Hayes. En azından şahsi olarak benim en çok sinirimi bozan o.**

Hayes: **Hep çok keskin dillisin.**

Ben: **Evet, tıpkı yılan gibi. Sen de şeytansın, yani senin için harika.**

Hayes: **Dilin benim için harika mı? Konuşmaya devam et.**

Hayes'in başka bir kadınla randevudayken neden bana yazdığı mantığımı aşıyordu. Daha da kafa karıştırıcı olanı... hoşuma gitmesiydi.

9

Hayes aşağı indiğinde onu şu zamana dek hiç görmediğim kadar kötü görünüyordu. Şartlar düşünüldüğünde, bunu söylemem durumun ciddiyetini yansıtıyordu.

Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Günlük vitaminlerini al bakalım," dedim Advil'i ona doğru iterek.

"Beni yine yargılıyorsun."

"Hiç de bile," diye yanıtladım tatlı tatlı, o bir bar taburesine geçerken yüz yüze olmak için iki dirseğimi de tezgâha yasladım. "Gerçi gecenin bir yarısı gönderdiğin, 'şu kızlar Florida gönder' mesajı biraz belirsizdi. Kızları Florida'ya mı göndermemi istedin, yoksa onlara bir şekilde Florida *eyaletini* hediye etmemi mi?"

"Özür dilerim," diye homurdandı. "Siktiğimin otomatik düzeltmesi. Muhtemelen fular demek istedim. Pek hatırlamıyorum."

Kahvemden bir yudum alıp programına göz gezdirdim. "Yani onlara Florida'yı hediye etmenin bir yolunu bulmak için bütün duş süremi boşa harcadım." Gülümsedim ve programı ona doğru ittirdim.

Ninova

"Duşta beni düşünmüşsün," dedi dudakları belli belirsiz seğirerek. "Çok sık oluyor mu bu?"

"Bazen sabunumun senin evinden bulaşan bakterileri öldürmeye yetecek kadar kuvvetli olup olmadığını düşünüyorum. Böyle bir şeyden mi bahsediyordun?"

Hayes irkildi ve parmaklarını tekrar şakaklarına bastırdı. "Ah. Bu sabah dilin için fazlasıyla akşamdan kalmayım."

Eminim *bunu* çok fazla kadına söylemiyordu.

"Eğer şekerleme yapman gerekiyorsa programın öğlenden ikiye kadar boş."

Dudakları kıvrıldı. "Ben şekerleme yapmam."

"Yapmalısın," dedim iç geçirerek. Hayes bu belayı kendi başına açmıştı ama yine de onun için kötü hissediyordum. Tüm o alkol ve uykusuz geceler olmadan bile yaşam şekli normal şartlar altında kimse için sürdürülebilir değildi.

Eliyle alnını tuttu. "Yukarıdaki kızları ben gittikten sonra evden yollar mısın?" diye sordu.

Kızlar. Çoğuldu. Hissetmiş olabileceğim her bir sempati zerresi anında yok oldu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hangi kızlar?"

"*Yukardaki* kızlar. Yeterince açık olduğumu sanıyordum. Üçünü de."

Üç kadın mı? Bu, pornoda ve *Penthouse*'a yazılan mektuplarda yaşanırdı ancak, gerçek hayatta değil. Ayrıca herhangi bir insan evladının, onun bile aynı anda iki kadından fazlasına hizmet edecek çeviklikte olduğuna dair ciddi şüphelerim vardı. "Dünyanın geri kalanı gibi sıradan bir üçlü ile yetinemez misin?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. Gamzesini görür gibi oldum. "Üçlü yapmanın senin için sıradan olduğunu mu söylüyorsun? Senin ikili yaptığını bile gözümde canlandıramıyorum."

Tam hedefi tutturmuş sayılırdı ama bunu ona itiraf edecek değildim.

"Üçlü yapmak hiç ilgimi çekmez çünkü çoğu erkek iş yükünü ikiye katlamadan da tek kadını zar zor tatmin edebiliyor."

Hayes'in gözleri parıldadı. "Belki de yanlış erkeklerle birlikte olmuşsundur."

"Belki sen de numara yapan kadınlarla birlikte olmuşsundur."

Hayes kahkaha attı, yeteneklerinden o kadar emindi ki cevap vermeye tenezzül etmeyecekti. "Onlara fular göndermeyi unutma, tamam mı?"

Gözlerimi devirdim. "Tamamdır. Bugünün notu şöyle olacak: *Bu kadar hızlı boşaldığım ve üçünüzü de tatmin edemediğim için özür dilerim.*"

"Kimseyle seks yapmayan birine göre kendinden çok emin konuşuyorsun," dedi. "Ve bana yanıldığımı söylemeye kalkma. Her zaman geceleri *ilginç* bir şey yapmış olamayacak kadar geveze ve iyi dinlenmiş oluyorsun."

"Belki de ben, keyif yapma zamanımın tadını ertesi gün beni mahvetmeyecek şekilde çıkarabiliyorumdur."

"Tali," dedi ayağa kalkarken alnını ovuşturarak. "Seninle yatan her adam, kendi çıkarına olsun ya da olmasın seni bütün gece uyutmaz. Kendine engel olamaz." Bana bakmadan programı aldı ve dediği şeyin iç organlarıma neler yaptığından tamamen bihaber şekilde çıkıp gitti. Çünkü bunu neredeyse isteksizce söylemiş olmasındaki bir şeyler... bana kendinden bahsediyor olabileceğini düşündürmüştü.

***

O akşam, Aisling ve Ewan'ın Edinad'da katıldığı ilk baloya geri döndüm. Peri halkının kaymak tabakası katılmıştı; hepsi çekici ve güzeldi, sürekli seks ve alkolle sarhoşlardı. Aslına bakarsanız biraz yeni patronum gibilerdi. Kötü kraliçe dışında onları pek ayrıntılı anlatmamıştım ama birden daha fazlasını istedim. Orada bir adam hayal ettim, tıpkı rüyamdaki gibi. *Julian.* O çok güzeldi ve karanlık havası göz korkutucuydu, baloda Aisling'in arkasında belirip de ellerini kızın çıplak kollarında kaydırdığında Aisling nasıl tepki vereceğini bilememişti.

"Bir şey dile ve senin olsun," dedi ona.

Kitapta nasıl bir yeri olacağından emin değildim ama bir yıldır ilk kez kelimeler kolayca gelmişti.

10

"Merhaba. Ben Drew Wilson," dedi hattın öteki ucundaki ses. "Birkaç işlem yaptırmakla ilgileniyorum."

"Sen *o* Drew Wilson'sın." Bu bir şaka olmalıydı. Drew Wilson randevularını kendi almayacak kadar ünlüydü. Aynı zamanda kozmetik müdahaleye ihtiyaç duymayacak kadar da genç ve muhteşemdi.

Konuştuğunda sesi kulağa eğlenmiş gibi geliyordu. "Hep bu kadar şüpheci misindir?"

"Dünyaca ünlü şarkıcılar genelde kendi aramalarını yapmazlar."

"Evet ama bu konuda asistanıma kesinlikle güvenmiyorum. Muhtemelen seni aramadan *TMZ*'yi arardı. Demek istediğim, bu gizli bir görüşme değil mi?"

"Elbette," diye yanıtladım, aslında estetik ameliyata değil de yeni bir asistana ihtiyacı olduğunu düşünüyordum.

Bana menajerinin ondan burun ve meme estetiği yaptırmasını istediğini ama bunun çok gizli tutulması ve kendisinden başka kimsenin bilmemesi gerektiğini söyledi. "Özellikle de erkek ar-

Ninova

kadaşımın...eh, sanırım ona erkek arkadaşım da diyemem, erkek arkadaşım olmasını istediğim adam diyelim, bilmesini istemiyorum. Bunu yapabilir misiniz?"

Dişlerimi dudağıma geçirdim. Drew Wilson'ın öyle bir yüzü vardı ki, diğer kadınlar ellerinde onun fotoğrafını sallayarak estetik cerrahlara koşuyordu. Neden yüzünü değiştirmesi gerektiğini düşünüyordu ki? "Ben... evet, mümkün tabii. Ama bildiğin üzere, burun operasyonunun ardından muhtemelen çok şişme yapacak ve gözaltların moraracak. Erkek arkadaşın fark edecektir."

"Operasyonu o turnedeyken geçirirsem..." diye fikir yürüttü.

Erkek arkadaşının yeni memelerini fark etmeyeceğini nasıl düşünüyordu hiç bilmiyordum ama zaten esas nokta bu değildi.

"Dinle," dedim. "Büyük olasılıkla bu yüzden kovulabilirim ama yine de söyleyeceğim: Sen muhteşemsin. Burnunda ya da başka bir yerinde hiçbir problem yok. Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Drew uzun bir nefes verdi. "Hiç bilmiyorum. Belki de kötü bir fikirdir. Menajerim tepemden inmiyor ve bir de şu adam var... Hiç kahrolasıca kusursuz bir adamla birlikte oldun mu? Başta öyle iyi anlaşırsınız ki, sonra bir de bakmışsın haftalardır aramıyordur?"

Cevap beklemeyen bir soru olduğu belliydi. Matt benim ilk ve tek sevgilimdi. Diğer kadınların deneyimlediği berbat erkek arkadaş/takılma senaryolarına hiç aşina değildim. "Bütün hayatım boyunca sadece tek bir erkek arkadaşım oldu, yani pek bilemem."

"*Bir*," diye tekrar etti.

"Çok şaşırtıcı, biliyorum. Ama sen büyüleyicisin, Drew," dedim düz bir ses tonuyla. "Kendini başka biri için değiştirme."

"Nadir bulunan o gerçekten iyi adamlardan biriyle çıkmış bir kız gibi konuştun."

Evet, ben de öyle sanmıştım. Gerçekte kim olduğunu gösterene kadar hiçbir fikrim yoktu.

***

Ön kapının açıldığını duyduğumda ofiste envanter listesinin üzerinden geçiyordum. Mutfağa girdiğimde Hayes de oraya yeni varmıştı. Yüzümdeki şaşkınlığın hiçbir mantıklı nedeni yoktu, burası onun eviydi sonuçta. "Selam, bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Hayes başını iki yana salladı, bu ufacık hareketi bile bitkindi. "Dün verdiğin şu şekerleme fikrini bir deneyeceğim."

Gülümsedim. Sanki şekerlemeyi ben icat etmişim gibi konuşmuştu.

"İhtiyacın varmış gibi duruyor," dedim. "Nicole geçen geceyle ilgili ilginç yorumlar içeren bir mesaj attı ve tekrarlamak istediğini söyledi. Mesajı, '*Çok büyük*' diye başlıyordu ve birkaç ünlem işareti vardı."

Hayes yanımdan geçip oturma odasına giderken dediklerimi duymamış gibiydi ama sanırım geçmişte de buna benzer mesajlar almıştı. Gömleğini üzerinden çıkarıp bir sandalyeye fırlatırken şaşırtıcı derecede şekilli pazıları güzel bir manzara sundu. En yakındaki kanepeye uzandı, başının altındaki yastığı düzeltirken uzun cüssesi kanepenin her santimini kaplıyordu.

"Çıktığım kadınlarla tekrar görüşmem," dedi gözleri kapalı şekilde. "Bu şekilde kimse incinmez."

Hayes saniyeler içinde uykuya daldı. Bir an tereddüt ettim, ardından odayı aşıp üzerine bir battaniye örttüm. Dinlenirken yüzünde oluşan tatlı ve hiç beklenmedik çocuksu ifade, göğüs kafesimin orasında tuhaf bir sızının belirmesine neden olmuştu.

Matt'le tanışan herkes size onun "iyilerden biri" olduğunu söylerdi. Birinin Hayes için aynısını söyleyeceğinden şüpheliydim. Ancak Matt göründüğünün yarısı bile değildi ve o güzel, duygusuz dış katmanının altında, Hayes'in biraz daha fazlası olabileceğinden şüpheleniyordum.

***

Hayes iki saat boyunca ölü gibi uyudu.

Uyanma vakti geldiğinde ismini seslendim ama parmağını bile oynatmamıştı. Tıpkı babam gibi uykusu ağırdı. Geniş sırtına

yerleştirdiğim elim, bir çocuğunki gibi görünüyordu. Tişörtünün altında teni sıcacıktı. "Hey," diye seslendim usulca. "Uyan."

"Yarım şırınga," diye mırıldandı gözlerini açmadan. Adam o kadar fazla çalışıyordu ki rüyalarında bile işteydi.

"Hayes," dedim bu sefer daha sert bir ses tonuyla, yanında diz çöküp omzunu sarstım. "Uyan."

Gözleri açıldı ve bir anlığına sadece yüzümü izledi. Bir yabancı ya da sinir bozucu asistanı değilmişim de sanki bütün hayatı boyunca tanıdığı, koşulsuz şartsız güvendiği biriymişim gibi. Bu... beklenmedikti. Etkisinden çıktığımda o bakış kaybolmuş, yerini onun her zamanki şüpheciliği ve küçümsemesi almıştı.

Ayağa kalkarken, "Seni uyandıramadım," dedim çabucak. "Sana öğle yemeği hazırladım."

"Öğle yemeği mi?" diye sordu, ayılmaya çalışırken başını ellerinin arasına aldı.

"Evet, gün ortasında alınan bir besin takviyesi, bütün dünyanın ortak kültürü."

"Ben öğle yemeği yemem," dedi.

Ona yaptığım salatayı çıkarmak için buzdolabına doğru giderken, "Hadi ama. Günün geri kalanını atlatmana yardımcı olur," dedim.

Hayes tezgâha doğru yürürken, üzerine geçirdiği gömleğini düzeltmek için omuzlarını silkti ve kısa bir anlığına sıkı karnını gözler önüne serdi. "Kulağa anne gibi geliyorsun. Elbette benimki gibi bütün ebeveynliğini başkasına yaptıran türde değil de iyi bir anne gibi."

"Benim de pek bir fikrim yok açıkçası," diye yanıtladım salatasını tezgâha koyarak. "Benim annem de dünyanın en iyi annesi sayılmaz."

Hayes otururken başını yana eğdi. "İlginç. Seni tek çocuk olarak düşünmüştüm hep, ailenin her gün şımartılıp üzerine düşülen gözbebeği."

Bir kahkaha koyuverdim. Gerçekten daha uzak olamazdı. "Hiç de bile. Üç kızın ortancasıyım."

"Üç kız mı?" diye sordu burun kemerini sıkarak. "Tanrım. Bir adamı erkenden mezara yollar bu."

Göğsüm sıkı bir yumruk tarafından tutulmuş gibi sıkıştı. Üç yüz gün boyunca aynı gerçeğe uyanmanın ardından bu şimdi bile gerçek gelmiyordu. Bazen geçtiğimiz ayların hatadan ibaret olduğuna dair bir rüyaya kapılıyordum ve ardından sersemlemiş bir şekilde yeniden uyanıyordum.

Kesme tahtasını evyeye taşıdım. Kendimi yeni üflenmiş bir cam kadar hassas hissediyordum. *Düşünme. Burada olmaz.*

"Tali?" dedi Hayes, gözleri artık açık ve endişe doluydu. "Siktir. Özür dilerim. Sadece sen çok gençsin. Sandım ki..."

Zorla gülümsedim. "Eh, üç kız, erken mezar... doğru tahmin ettin sayılır. Geçen yaz öldü."

"Jonathan bana zor bir yıl geçirdiğinden bahsetmişti," dedi başını başka tarafa çevirerek.

Kaşlarımı çattım. Jonathan başka insanların trajedilerini öyle boş boş ortaya dökecek biri değildi, o yüzden benimkini açık etmesine neyin sebep olduğunu hayal edemiyordum.

"Eh, umarım fazla bir şey anlatmamıştır. Her şeyin kontrolüm altında olduğu illüzyonunu biraz daha sürdürmek isterim."

"Sen sürdüğün arabayı gördün mü?" diye sordu. "Her şeyin kontrolün altında olduğunu hiç düşünmedim."

Güldüm. Hayes berbat biriydi ve bu özelliğini seviyordum.

"Eğer kendini daha iyi hissettirecekse," diye ekledi. "Bence yetişkinliğin yarısı durum hiç de öyle değilken her şey kontrol altındaymış gibi davranmaktan ibaret."

Bakışlarım kısa bir süreliğine onunkilerle buluştu. Gözlerinde kasvetli bir şey vardı. Endişe uyandıracak kadar dürüst bir şeydi ve birden yüreğim onun için sızladı. Dışarıdan bakıldığında, Hayes istediği her şeye, hatta istediği her şeyin fazlasına sahipmiş gibi görünüyordu. Sahip olduklarını pervasızca umursamadığını sandığım için yaşam şeklini eleştirip duruyordum.

Belki de bu, yetinmek için harcadığı pervasız bir çabadan ibaretti.

11

Hayes ertesi sabah mutfağa girdiğinde bulaşık makinesinin üzerine eğilmiş haldeydim. Tam zamanında başımı kaldırıp gözlerini popomda yakaladım ve o bakışta öylesine edepsiz, öylesine *erkekçe* bir şey vardı ki karşılık olarak bedenime hiç hoş karşılamadığım bir arzu saplanmıştı.

Bulaşık makinesinin kapağını kapayıp meyve sıkacağının yanına gittim ve içindekileri bir bardağa döküp Hayes'in önüne koydum.

Hayes gözlerini bardağa dikti. "Bu gördüğüm en kötü *daiquiri**."

"Bunlara sebze deniyor. Tıp fakültesinde hiç duymadığına şaşırdım ama sanırım bu meme implantlarım öğreneceğin değerli zamandan çalardı."

"Aslına bakarsan sebzeleri tıp fakültesine gitmeden önce de biliyordum," dedi bardağı kaldırıp şüpheci bakışlarla süzerken. "İşte öyle yaşımın ötesindeydim. Sadece neden *bana* verdiğini anlamıyorum."

"Çünkü bok gibi besleniyorsun, sünger gibi içiyorsun ve neredeyse hiç güneş ışığı görmüyorsun. Nasıl hayatta kalacağı

* Rom, şeker şurubu ve lime limonuyla yapılan klasik bir kokteyl. (ç.n.)

Ninova

üzerine çelişkili duygular hisseden bir vampir gibisin." Meyve sıkacağının *blender*'ını yıkamak için ayağa kalktım. "Hazır kötü alışkanlıklardan bahsediyorken, Angela diye biri mesaj attı ve hâlâ yemeğe çıkıp çıkmayacağınızı sordu."

"Angela?" diye tekrar etti boş boş. Belli ki isim ona bir şey ifade etmemişti. "Mesajları tara. Bir fotoğrafı var mı bak. Kendimi neye bulaştırdığımı bilmem gerek."

Gözlerimi öyle sert devirdim ki bir daha asla yerlerine dönmeyeceklerinden endişelenmiştim. Ellerimi kuruladım ama telefona uzanmadım. "Gerçekten Angela'yla sohbetinize göz atmamı mı istiyorsun? Sik resmi bulmaktan korkuyorum."

"Angela'nın bana sik resmi gönderdiğini hiç sanmıyorum ama eğer gönderdiyse planı iptal edebilirsin."

Dudaklarım seğirdi. "*Seninkini* kastettim, Hayes."

"Benimki mi? Onun için çok şanslı olmalısın." Neyse ki tezgâhın üzerinden uzanıp telefonu aldı.

"Biliyor musun," dedim, o mesajları gözden geçirirken tezgâhı siliyordum. "Bana ihtiyaç duyduğun şeylerin çoğunu körkütük sarhoş olmayarak kendin de halledebilirsin."

"Lütfen hiç durma, *senin* işini nasıl kolaylaştırabilirim anlatmaya devam et." Hayes ekranı kaydırmayı bıraktı, sanırım kadının resmini bulmuştu. Sonra da özellikle bitkin bir iç geçirişle telefonu bana geri verdi. "Bize Perch'te saat yediye rezervasyon yaptır ve benim adıma ona haber ver?"

Telefonu aldım ve yazarmış gibi yaptım. "*Günaydın, Angela!*" dedim yüksek sesle. "*Beden sıvılarımızı değiş tokuş etme karşılığında beleşe yemek koparman harika bir performans. Normalde hanımlara bir içki alır ve içine attığım hapın etkisini göstermesini beklerim. Şimdilik hoşça kal!*" Onun beni, kendimi bulduğum kadar eğlenceli bulup bulmadığını görmek için başımı kaldırdım.

"Dürüst olmam gerekirse, akşamdan kalma olmak kötü ama senin İngiliz aksanın artık günümün en acı verici kısmı."

Sonra akşamdan kalma olmasına rağmen gülümsedi ve uzun bir kışın ardından güneş açmış gibi hissettim. Bu beni olması gerekenden çok daha mutlu etmişti.

***

O akşam yatakta Sam'in kitap hakkında sorduğu bir soruyu yanıtlayıp yatmaya hazırlanırken telefonumun ekranında Hayes'in adı belirdi. Biraz olsun öfkelenmeye çalışsam da içimde zerresini bulamamıştım.

Hayes: **Geçen gün İngiliz taklidi yaparken kullandığın şu ifade vardı ya, neydi? Hani kulağa *Mary Poppins*'teki baca temizleyicisi gibi gelmiştin? Kızlara anlatıyorum da.**

Gözlerimi devirdim. *Kızlar*, çoğul. Sanırım sabah ikisini de kahvaltıya çıkaracaktım. Hem yanında çok daha eğlenceli eşlikçileri varken ne demeye bana yazıyordu ki?

Ben: **"Siktir git uyu" olabilir mi?**

Hayes: **Hayır. Denemeye devam et.**

Ben: **"Buna uygunsuz işyeri davranışı derler" miydi?**

Hayes: **O replik *Mary Poppins*'in Broadway dışı uyarlamasından olmalı. Kesinlikle filmden değil. Ayrıca birileri işe giriş sözleşmesini okumamış.**

Ben: **Evet, o kişi avukatın. O sözleşmenin mahkemede bir geçerliliğinin olmasının imkânı yok.**

Hayes: **Ah. Bir çalışanın *çoktan* dava açmak üzerine kafa yorduğunu öğrenmek her zaman çok hoş.**

Telefonu bırakırken güldüm. Eğer erkekler idealden berbata uzanan bir skalaya yerleştirilseydi, Sam ve Hayes iki zıt uca düşerdi. Öyleyse neden tekrar mesaj atmasını dilediğim kişi Hayes'ti?

***

Hayes ertesi sabah onun için bile alışılmadık derecede huysuz bir tavırla mutfağa girdiğinde, "Ee, ne oldu?" diye sordum. Ondan aldığım son mesaj -eklemem gerekirse, gecenin birinde almıştım- kızların, *çoğul*, canını sıktığını ve çiçek almayı es geç-

sem de olacağını söylüyordu. "Hanım arkadaşların neyi yanlış yaptı?"

"Cinsel ihtiyaçlarıma duyduğun endişeyi takdir ediyorum ama hiç gerek yok," diye homurdandı. "Gece gayet güzel sonlandı."

Ruh hali ve kızların ikisinin de burada olmaması beni aksini düşünmeye itiyordu.

İşin en tuhafı, sanki bunun için *bana* kızmış gibiydi.

12

Sam'den kitabımı okumasını istemenin olumlu tarafı bana doğruyu söyleyeceğini bilmemdi. Olumsuz tarafı ise... bana doğruyu söyleyeceğini bilmemdi.

Zaten kitaptan tamamen vazgeçmenin eşiğindeydim ve yapacağı eleştirinin ölümcül darbeyi indireceğinden endişeleniyordum.

"Şey, bence ilk problemi saptadım," dedi cumartesi akşamı telefonda konuşurken. "Ewan pisliğin teki."

"Pislik mi?" diye tekrar ettim biraz inanamayarak. Üniversitede sert eleştirilere alışmıştım ama Ewan'a arka çıkmak istiyordum. Çünkü o tatlı, nazik bir çiftçi oğlandı, yalnızca aklı çelinmişti.

"Evet, yani başlangıçta fena değil," dedi Sam. Volta atmaya başladım. "Çiftlikte Aisling'e yardım ediyor ve Edinad'a vardıkları ilk zamanlar korumacı davranıyor ama sonrasında bencil götün tekine dönüşüyor."

"Çünkü onca bolluk onu baştan çıkarıyor."

"Onu anladım," diye cevapladı Sam. "Ama yazım şekli sanki gerçek yüzünü ortaya çıkarıyormuş hissi uyandırıyor. Ayrıca

Ninova

krallığa girmek için tırmandıkları o delik... neden oradaymış ki?"

"Kötü işçilik?" diye sordum.

Sam güldü. Birinden sonunda dudaklarının seğirmesi dışında bir tepki almak güzeldi. Hayes çoğu zaman tepki *vermemeye* kararlı gibiydi.

"Bu senin kitabın," dedi. "Ama deliğin neden orada olduğunu bilsem daha havalı bir kitap olurdu."

Konuşma başka konulara, yaz sonunda Kansas'a geri dönüşüme ve Sam'in birkaç hafta içinde Kaliforniya kıyı şeridine yapacağı geziye kaydı. O LA'deyken yemeğe çıkmak ister miyim diye sorduğunda bunun arkadaşça bir yemek mi, yoksa daha fazlası mı olduğundan emin değildim... ama çok mu kötü olurdu ki? Sam tam da istemem gereken erkekti: Tatlı ve kibardı, ayrıca ortak noktalarımızın sonu gelmiyordu.

Yine de bir sonraki mesajın Hayes'ten geldiğini görünce tuhaf bir şekilde rahatlamıştım.

***

Jonathan pazar sabahı mesaj attığında koşunun ortasındaydım.

Gemma'yı kucağında tutarken bir fotoğrafını göndermişti, Jason arkasında duruyordu ve ikisi de sanki minik kız umdukları her şeyin çok ötesindeymiş gibi ışık saçarak ona bakıyordu.

Koşu yolundan çıkıp kuma indim, gözlerimi kırpıştırarak yaşların akmasını engelledim. Gemma'ya bakarken o kadar gururlu görünüyorlardı ki. Benim harika bir babam vardı, Gemma'nın ise iki tane olacaktı.

Hızlı aramadan Jonathan'ı aradım. "Çok güzel," dedim. Sesim çatladı.

"Kesinlikle ağlıyorsun, değil mi?" diye sordu Jonathan.

"Alakası yok." Yüzümdeki bir damla gözyaşını sildim. "Sahildeyim ve *hiç* ağlamıyorum. O çok güzel."

"Çok başka bir şey, değil mi?" diye sordu. Sesindeki saf gurur

beni tam göğsümün ortasından vurdu ve yeniden gözyaşlarına boğulmama neden oldu.

"Kahretsin, Jonathan," dedim çatlayan sesimle. "İnsan içindeyim. Beni ağlatmayı kes."

Jonathan güldü. "Kendini toplayabilmen için konuyu değiştirsem iyi olacak. İş nasıl gidiyor?"

Zarif bir hanımefendi olarak yüzümü tişörtümün eteğine sildim. "Off," diye inledim kıyıya doğru yürümeye koyularak. "Eh, geçen geceki *iki* flörtüyle yatamadı diye dün beni suçlar gibi bir hali vardı, çok eğlenceliydi yani."

"Tali," dedi Jonathan. Sinirleri gergin ergen kızıyla konuşan bir babanın sabrının son kırıntısıymış gibi konuşuyordu. "Eminim ki seni suçlamamıştır."

"Onu görmedin," dedim hedefi şaşmış bir voleybol topundan kaçınarak. "En azından onlara çiçek alma ve ardından kahvaltıya çıkarmanın getirdiği aşağılanmadan kurtuldum."

"Hayes senden onları *kahvaltıya* çıkarmanı mı istiyor?" diye sordu. Sesindeki mutsuz hayreti duymamak mümkün değildi. "Bu... sıra dışı. Genelde çok fazla yatıya kalanı olmaz."

Duyduğum öfkeyi sindirirken dilim iç yanağımda gezdi. "Bekle. *Ne?* Bütün bu boktanlık sırf benim için mi?"

Jonathan tereddüt etti, ki bu da evet demekti. Hayes'in boktan tavrı kastiydi ve bu canımı yakmıştı. İstifa etmemi isteme aşamasını geçtik sanmıştım.

"Bazen Hayes onun hakkında en kötüsüne inanmanı ister," dedi Jonathan. "Ve hiçbir zaman da düşündüğün sebepten ötürü değildir."

Kuma oturup dizlerimi göğsüme çektim. Suda sörf yapan birkaç adam vardı. Kaliforniya'da yaşarken daha sık yapacağımı sandığım bir şeydi ama burada yalnız olmayacağımı da sanmıştım. "Ne demek istiyorsun?"

Jonathan iç geçirdi. "Geçen yaz Hayes'e ne kadar gıcık olmuştum, hatırlıyor musun? Evlat edinme listesinde sürekli es

geçildiğimiz için üzgündük ve Hayes de konu hakkında aşırı kayıtsız davranıyordu hani?"

Hatırlıyordum çünkü Jonathan'ın Hayes'ten başka bir şey beklemesine şaşırmıştım. Çalışanına karşı kayıtsız kalmak Hayes'in olağanı gibi duruyordu.

"Hayes onlara yüz bin dolar vermiş. O yüzden en nihayetinde evlat edinebildik. Teşekkür mektubunda, ödediği harcın dekontu da vardı. Benim hiç öğrenmemem lazımdı."

Boğazım sıkıştı. Geçtiğimiz yıl boyunca çok nadir ağlamıştım ve şimdi burada durmuş bir sabah içinde iki kere ağlamak üzereydim, hem de Hayes'in ta kendisi için. "Bu çok... hoş."

"Hoştan da öte. Eğer o olmasa hâlâ listede sıramızı bekliyor olurduk."

Boğazımı temizledim. "Sanırım saçmalıklarının çoğu için yakasından düşeceğim. Ama yine de gecenin köründe bana mesaj atmaması gerekiyor."

Jonathan sessizce *hımm*ladı. "Garip."

"Garip olan ne? Tabii bir patronun çalışanına gecenin bir yarısı sarhoş sarhoş mesaj atmaması gerektiği dışında?"

"Garip olan şu ki," diye yanıtladı Jonathan. "Hayes bana bir kez bile sarhoşken mesaj atmadı."

13

Birlikte olduğumuz süre içinde Matt'in ününün tavan yaptığı o bir yılda, katıldığımız etkinliklerde oynamam gereken belli bir rol vardı, seksi-ama-tatlı kız arkadaş. Zekâmı ve kişiliğimi sergilememin genel olarak halkı iteceğine dair üstü kapalı bir şekilde bilgilendirilmiştim. Ben de destekçi olmaya çalışarak bu role ayak uydurdum. Bundan ne kadar nefret ettiğimi, ne kadar cinsiyetçi bulduğumu ve Matt'in karşı çıkmamasının canımı ne kadar yaktığını ancak ilişkimiz bittikten sonra itiraf edebilmiştim.

Eğer sahilde ateş yakmak serbest olsaydı, o etkinliklerden kalma *ateşli-aptal kız arkadaş* gardırobumun hepsini muhtemelen alevlere teslim ederdim. Bunu yapmak yerine, kıyafetleri dolabımın gerisine tıkmış ve utanç verici bir sır gibi derinlere gömmüştüm... ta ki bugüne kadar. Elimdeki dört kombini her hafta dönüşümlü giyip duramazdım.

Farklı bir şey giyme çaresizliği içinde tüm kıyafetleri yatağımın üzerine attım ve krem rengi bir elbisede karar kıldım. Esnek kumaşı bedenimi yapışmadan sarıyordu ve normalde saklayacağım kıvrımlarıma belli belirsiz işaret ediyordu. Hoşuma gidenden daha seksiydi ama insan bazen elindekine razı gelmeliydi.

Ninova

Hayes'in aşağı inmesini beklerken kendime onun ne düşündüğünü önemsemediğimi söyledim. Ancak onun yaklaştığını duyduğumda beklenti tenimde bir fısıltı halini almış ve Hayes beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Yalnızca bir saniye sürse de gözümden kaçmadı: mutfağın ortasında bir anlığına duraksaması, gözlerini kırpıştırmadan önce orada gördüğüm yırtıcı bakış.

Olması gerekenden daha çok hoşuma gitmişti.

Kahvesinin yanına koyduğum küçük, şeffaf hapı aldı ve kaşlarını çatarak ışığa tuttu. "Beni zehirlemekte başarılı olursan maaşının yatmaya devam etmeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Dünyada paradan daha tatmin edici şeyler vardır," diye yanıt verdim. "Ama elindeki D vitamini."

Hayes hapı bir süre daha şüpheci bakışlarla süzüp ardından yuttu. "Bu hafta sonu ne yaptın?"

Meyve sıkacağından ona döndüm. "Bu tuzak bir soruymuş gibi geliyor. Senin için bir şey yapmam gerekiyordu da unuttum mu?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. Gözleri, üzerine güneş ışığı vuran sonbahar yapraklarının rengindeydi. "Arkadaşça bir soru sormam bu kadar şaşırtıcı mı?"

Cevap olarak sessizliğimi korudum ve dik bakışlarımı ondan ayırmadım çünkü evet, öyleydi.

"Cevap vermedeki isteksizliğin beni ya yasadışı ya da tartışmaya açık bir şey yaptığına ikna ediyor," diye devam etti. "Kamera kızı hizmeti veriyorsan acilen haberdar edilmek isterim." Ses tonu, beni neredeyse çıplak görmek istediğini söyleyen biri için fazla kayıtsızdı.

"Hayır, *kameram* yok. Ben, şey, bir şey üzerine çalışıyordum."

Onunla konuşmak istemediğim bir şey üzerine. Kitap yazıyorum demek, rock yıldızı olmak istiyorum demekle eşdeğerdi. Konuştuğunuz kişinin başınızı okşamak ve işinizi bırakmamanızı söylemek istediğini açıkça görebilirdiniz. *Blender*'ı çalıştırdım ve sesin bir konuşma yürütmeyi engellemesine minnet duydum.

"Kameradan daha da mı *kötü*?" diye sordu ben *blender*'ı kapatır kapatmaz. Konunun peşini bırakmayacağını bilmem gerekirdi. "Utanılacak bir şey yok. Herkes kendini en nihayetinde Pornhub'da *fisting** videosu çekerken bulur."

"*Herkes* mi? Randevu geçmişin, normal cinsel davranışlar hakkındaki fikirlerini çarpıtmış olabilir."

"Ah," dedi sandalyesinde geriye yaslanarak. "Tanrım, ondan da kötü, değil mi? Aile üyelerinden biriyle seks mi yoksa?"

Hayes hiç de pes edecekmiş gibi durmadığından sonunda ben ettim, gerçi sohbetin seviyesini daha ne kadar düşürebileceğinden emin değildim. "Kitap," dedim. Yanaklarım yanmaya başladı. "Bir kitap yazıyorum."

Smoothie'yi önüne koydum ama Hayes neredeyse fark etmedi bile. Küçük düşürücü itirafımdan son derece etkilenmişti. "Eğer aşırı derecede yakışıklı bir doktor hakkındaysa, sana imzaladığın gizlilik sözleşmesini hatırlatmama müsaade et. Ama ana karakter senin cinsel güdülerini yüzeye çıkarıyorsa kitabı yine de okumak isterim."

Başka biri olsaydı benimle flört ettiğini düşünürdüm. Onu teşvik etme isteğimle savaştım, gerçi egom biraz okşansa da olurdu. "Senin hakkında yazacağım herhangi bir hikâye erkeklerden neden tamamen vazgeçtiğim üzerine olur."

"*Lezbiyen Olarak Hayatım,* yazan Natalia Bell. İşte bunu *kesinlikle* okurdum." Hayes bana en edepsiz gülümsemelerinden biriyle baktı. Bu gülümsemenin üzerimde işe yaraması, kanıma karışıp her hücremde bir virüs gibi çoğalması fazlasıyla acınasıydı. Bana bu şekilde baktığında, prensiplerimin hepsini unutmak ve soyunmaya başlamak istiyordum. Hayes başını yana yatırdı. "Neden kitap yazmak ölümcül günahlardan biriymiş gibi davranıyorsun anlamıyorum."

Çıkardığım meyveleri gereksiz bir güçle buzluğa tıkmaya

* Fisting veya fist-fucking, bütün bir eli vajinaya veya anüse sokmak için kullanılan bir terimdir. Parmaklar kapatılarak, el yumruk halini aldıktan sonra yapılır. (e.n.)

başladım. "Çünkü bir anlaşma imzaladım ve avansımı harcadım, şimdiyse kitabı bitiremiyorum. Ve iyi olduğum başka bir şey de yok, o yüzden bunu kıvıramazsam ne yaparım bilmiyorum."

"Eminim ki pek çok başka şeyde iyisindir. Mesela kamera kızı olmayı bir düşün. En azından kendi patronun olurdun."

Kıs kıs güldüm, bariz soruyu sormadığı için minnettardım. *Nasıl bu kadar sorumsuz davranabildin?* "Tavsiyeni dikkate alacağım."

Mutfağı aşıp yazıcının yanına gittim. Topuklularımın çıkardığı *tıktıktık* sesi tamamen profesyoneldi ve sohbetimizin bitmeye yakın olduğuna işaret ediyordu.

"Bana kitabını anlat," dedi ben programına uzanırken. Omuzlarım çöktü. Evet, bu sabahın sonunda hakkımdaki her trajik detayı öğrenmiş olacaktı. Anaokulunda bir keresinde altımı ıslattığım zamanı da anlatmalı mıydım, yoksa sormasını mı beklemeliydim?

"Hayır." Arkamı dönüp yazıcı dolabına yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Çünkü güleceksin ve sonra ben de seni zehirlemek zorunda kalacağım. Ki bunu seve seve yaparım ama elimde sınırsız imkân ve motivasyon olduğu için polisler ilk beni araştırır."

Bana en çekici gülümsemesiyle baktı. Gamzeleri ortaya çıkmış, bembeyaz dişleri ışıldıyordu. "Pek çok insan ölmemi istiyor. Şüpheli listesinde ancak üçüncü ya da dördüncü sırada olursun, söz veriyorum."

Başımı eğip kolyelerime baktım ve birinin zincirini gergince işaretparmağıma doladım. "Fantastik bir roman," dedim, bundan üniversitedeki arkadaşlarıma bahsetsem yüzlerinin alacağı ifadeyi hayal ederek. Seğiren dudaklar ve yandan atılan bakışlarla dolu bir oda. "Genç çiftimiz peri krallığına giriyor ve kraliçeleri erkek karakterimiz Ewan'ın bir kehanetin anahtarı olduğuna karar verip onu şatoya hapsediyor. Böylece kızımız Aisling de onu kurtarmak zorunda kalıyor."

Hayes henüz gülmeye başlamamıştı. Belki de sona saklıyordu, tıpkı alkış gibi ama bilirsiniz... kötü haliyle. "Serpilmeye başlayan cinselliğinin gücünü kullanarak mı?"

Güldüm ve gerginliğimin bir kısmı silindi. "Hayır. O türde bir kitap değil. Kraliçeyi alt etmek için yeterince büyü yapmayı öğrenerek onu kurtarıyor."

"Ve *sırtüstü uzandırarak* cezasını çektiriyor?"

"*Tekrar söylüyorum*," dedim bezgin bir kahkahayla. "O türde bir kitap değil." Saate baktım, beş dakika önce çıkmış olması gerekiyordu ama sanki gitmesi gereken bir yer yokmuş gibi oturup kalmıştı.

"Kusura bakma ama kulağa aşırı sıkıcı geliyor," diye yanıtladı. "İyi bir seks sahnesi, değerli her kurgunun özüdür."

"Ah, evet. *Aşk ve Gurur*'daki saksoyu hatırlıyorum. Çok enfes bir şekilde kaleme alınmıştı."

Birden tavrındaki bir şey değişti ve uzun bir an boyunca gözleri dudaklarımda takılı kaldı. Bakışları öyle yoğundu ki vücudum sanki elleri üzerimdeymiş gibi tepki verirken meme uçlarım sertleşmiş ve bedenimden bir titreme geçmişti.

"Siktir, sabahın sekizinde o kelimeyi ağzından duymayı hiç beklemiyordum," dedi. Sesi boğuklaşmıştı. Bunun, üzerimdeyken yatakta kullanacağı ses tonu olup olmadığını merak ettim. Dizlerimin tutmaması için sadece bu yeterliydi, tek bir kelimesiyle kendimi sırtüstü ona sunabilirmişim gibi hissetmem için. Matt'le geçirdiğim onca yılda hiç böyle hissetmemiştim ve bu ödümü kopardı. Meyve sıkacağını evyeye taşıdım, burada ne haltlar döndüğünü merak ediyordum.

İşim bittiğinde Hayes gitmişti. Aniden içimi bir rahatlama kapladı.

***

O akşam eve vardığımda Julian hakkında yazmaya karar verdim. Sam'in hafta sonu önerdiği düzeltileri gözden geçirmeyi bitirmiştim. Ewan'ın karakter değişimi bir kara büyünün sonucu

olacaktı ve deliğin varlığı da gizemli bir kehanetle alakalıydı. Ancak beni en çok heyecanlandıran kısım Julian'dı.

Julian'ın saf kötü olmasını planlamıştım, günahın vücut bulmuş hali. Peki ya karakteri bundan daha derin katmanlı olsaydı? Ya Aisling'le olan flörtöz, hafif tartışmalı ilişkileri onu değiştirseydi? Hatta en sonunda Aisling ve Ewan'ı kaçarken yakalardı ama onları durdurmak yerine Aisling'in duvara tırmanmasına kendi elleriyle yardım ederdi.

Bunun tamamen farklı bir hikâyeye dönüştüğünü hissediyordum, Ewan'ın daha az Julian'ın ise daha çok öneminin olduğu bir tanesine. Bu neden bu kadar tehlikeli geliyordu bilmiyordum ama pek önemi de yoktu.

Değişim beni heyecanlandırmış ve yazma hakkında hep en sevdiğim şeyi anımsatmıştı... hikâye hiç beklemediğiniz kadar iyi ve daha da heyecan uyandırıcı şekillerde bir araya gelmeye başladığında duyduğunuz saf mutluluk anları.

Sadece, bunu *Julian* gibi bir karakterin sağlayacağını asla hayal etmezdim.

14

Başında beyzbol şapkası, yüzünde güneş gözlüğüyle Drew Wilson LA'in yarısı gibi görünüyordu: sarışın, bronz, mükemmel. Onunla Oak Caddesi'ndeki güneşli bir kaldırım üstü kafede kahve içmek için nasıl sözleştiğime hâlâ emin değildim. Hayes'e danışmak için bir kez daha aramıştı, ben de onu bir kez daha vazgeçirmiştim ve şimdi buradaydık işte.

"Tali *sen* misin?" diye sordu, ben masasına doğru yürürken kahverengi gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Of. Hem minyon hem tatlısın. Six sana bayılırdı." Six onun erkek arkadaşı gibi bir şeyi olan gitaristti ve Drew'un anlattıklarına göre aynı zamanda berbat biriydi.

"Ben almayayım," dedim karşısındaki parlak kırmızı sandalyeye geçerken. "Daha önce de birkaç kez söylediğim gibi, o adam şerefsizin teki."

"Ne yaptığını anlatana kadar bekle," dedi menüyü bana doğru kaydırırken. "Ama önce sipariş ver. Buradaki hizmet berbat."

Gülerek etrafıma bakındım ve Drew kadar ünlü birisi için buranın şaşırtıcı derecede salaş bir yer olduğunu fark ettim. "Sen milyoner falan değil misin?" diye sordum. "Hizmetin hiç değilse *ortalama* olduğu bir yerin müdavimi olursun sanırdım."

Ninova

Drew'un gülümsemesi biraz yılgındı. "Bana da herkese davrandıkları kadar kötü davranmaları biraz hoşuma gidiyor. Hiç değilse samimi olduklarını biliyorum."

Drew'a karşı içim kabardı çünkü hayatının nasıl olabileceğini az da olsa tatmış ve kesinlikle nefret etmiştim.

Matt'le son yılımızda bana birazcık iyi davranan herkesin niyetini sorgulamaya başlamıştım. Samimiler miydi, yoksa yeni ün kazanmış sevgilime mi ulaşmaya çalışıyorlardı diye sürekli bir merak halindeydim.

"Matt'ten ayrılmamın en iyi yanı artık insanların kim olduğumu umursamamasıydı," diye itiraf ettim. "Ve biri kahrolasıca fotoğrafımızı çekmeden pijamalarımla çöpü çıkarabilmek."

Drew güneş gözlüğünü çıkardığında bakışlarında öyle yoğun bir özlem yakaladım ki neredeyse elle tutulabilirdi. "Sen arkanı dönüp gidebildiğin için şanslısın," dedi. "Bazen benim de bunu yapabilmeyi dilediğim zamanlar oluyor."

Drew kadar ünlü biri için dünyada kaçabileceği hiçbir köşe yoktu. Onun hafızalardan silinip gitmesine izin vermeleri on yılları bulurdu.

Garson geldi. Tıpkı Drew'un olabileceğini söylediği gibi asık suratlının tekiydi. Kahve siparişimi savaştan yorgun düşmüş bir askerin bitkinliğiyle ikimize birden bakmadan aldı.

Garson mutfağa giderken öne eğilip, "Vay canına, hizmet konusunda yalan söylemiyormuşsun," diye fısıldadım. "Tamam, şimdi bana erkek arkadaşın olmayan erkek arkadaş piçinin ne yaptığını anlat ki ondan daha fazla nefret edebileyim."

Drew sandalyesinde geriye yaslandı ve derin bir nefes verdi. "Benim *yağ bağladığımı* söyledi. Kalçamı kavradı ve 'yağ bağlıyorsun, bebeğim,' dedi."

İnledim ve avucumla yüzümü örttüm. Drew'un nasıl bu kadar zeki olup da bu adamın içini göremediğini anlamıyordum. "Taşaklarını tekmelemeliydin."

"Yalnızca dürüst davranıyordu," diye karşı çıktı. "Hem haklı

da. Kilo aldım, yani onu suçlayabilirmişim gibi hissetmiyorum. Böylesi hiç bilmemekten daha iyi, anlıyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Bence seni kalçana giden biraz kiloyu mesele haline getirmeyecek kadar seven biriyle olman daha iyi."

Drew iç geçirdi. "Öyle biri var mı emin değilim. Off. Six hakkında konuşmaya devam edeceksek kahveme alkol eklemem lazım. Sen de tamamsan ben bu fikre çok açığım."

Güldüm. "Eğer baş belası patronum beni kovmak için bahane aramıyor olsaydı kesinlikle eşlik ederdim."

Sanki onu çağırmışım gibi telefonum Hayes'ten gelen bir aramayla titredi.

"Tanrım, Voldemort gibisin. Adını söylememle yoktan var oluyorsun," dedim ve dudaklarımı oynatarak Drew'dan özür diledim. "Arkadaşımla kahve içiyorum. Ne oldu?"

"Görüyorum ki her zamanki gibi sıkı çalışıyorsun. Sana dolgun bir maaş ödememem iyi olmuş."

Kendimi tutamayarak güldüm. "*Birileri* bana gecenin köründe mesaj atmaya karar verdi diye uyanık geçirdiğim saatlerin tazminatı olarak düşün."

"Gecenin köründe attığım mesajlara bayılıyorsun," diye yanıtladı. "Hem yapacak başka bir şeyin de yok."

"Mesela *uyuyabilirim*, Hayes. Sabahın üçünde sohbet edesin gelirse Bayan Çok-Büyük'e yaz. Neyse, benden bir şey mi istemiştin?" Kıkırtısı çok kısık sesliydi ama yine de duydum. Sabırsızlığımın onu eğlendirmesine sevinmiştim.

"Bugün bana salata yapabilir misin diye merak ettim. Saat ikide bir boşluğum var."

Sırıtmamaya çalışırken dişimi altdudağıma geçirdim. Son zamanlarda pek az başarıyla taçlandırılmış hayatımda bu büyük bir kazanç gibi gelmişti, ne kadar da acınasıydı.

"Salatalarımı yemek için *can atıyorsun* diye anladım."

"Salatalarından önce seninle ilgili can attığım pek çok şey var," diye yanıt verdiğinde kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Telefonu kapadığımda Drew'u bilmiş bir gülümsemeyle sandalyesinde arkasına yaslanmış halde buldum. "Siz ikiniz sıkı fıkısınız demek?" diye sordu. "Başka hangi konularda ona *yardımcı* oluyorsun?"

"Kapa çeneni. Öyle bir şey değil. Sadece bok gibi besleniyor ve vücuduna biraz sebze girsin istedim."

"Hani baş belasıydı?" diye zorladı.

Omuz silktim. "Öyle ama iskorbütten ölürse bir gelirim olmaz."

Drew kahkaha atıp öne eğildi ve gözlerini kısarken büyüsünü yapmak üzere olan bir cadı gibi gülümsedi. "Sen fark ettiğimden çok daha ilginçmişsin, Tali. Hem de çok. Birkaç hafta içinde bir ara patronunla yatacak olman da başı çekiyor. Ve bu yaşandığında tüm detayları istiyorum."

***

Drew'un dediği şey gülünçtü. Hayes bir iki haftadır üçlü yapmamayı başarmış olsa da -aslında bu süre zarfında eve kimseyi getirmemişti- Matt'le yaşadıklarımdan sonra o seçeceğim en son kişi olurdu. Hayes'in salatasını hazırlarken aklıma kitap için bir fikir geldi. Ya Julian ve Aisling arasında bir *çekim* olsaydı? Kitabın sayfalarını çevirmeye devam etmenize endişe ve işlerin çözülmeyeceğine ya da ana karakterin yanlış tercihi yapacağına duyduğunuz korku neden olurdu.

Julian da *bariz* bir şekilde yanlış tercihti.

Tam o anda Hayes içeri girdi, gömleğinin ilk birkaç düğmesini açtı ve saçını yüzünden geriye doğru taradı. Onu izlerken bedenime ani, keskin bir arzu saplandı. Evet, Julian istese Aisling'e oldukça ikna edici kanıtlar sunabilirdi.

Salatayı Hayes'e doğru ittirdim. "Git dışarıda otur."

Hayes terasa sanki yabancı topraklarmış gibi baktı. "*Neden?*"

"Çünkü vampirler beni heyecanlandırsa da senin D vitamini eksikliği çekmen tam tersi etki yaratıyor."

Hayes kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Belli

ki sonsuza dek güneş ışığından kaçınma planlarını baltalamıştım. "Sen de benimle otur o zaman," dedi bir an sonra. "Tek başıma sıkılırım ve sen de *birazcık* eğlencelisin."

"Ben *epey* eğlenceliyim."

"Kesinlikle olabilirsin," diye mırıldandı dudaklarını mümkün olan en edepsiz şekilde kıvırarak. Bu sırıtışı sanki doğrudan sinir uçlarıma bağlıydı, bedenim işte o kadar hızlı tepki vermişti. Ama neden *oydu*? Neden Sam ya da düzgün erkek arkadaş olma potansiyeli taşıyan yüzlercesi değildi de oydu?

Buzdolabından iki maden suyu aldım ve beraber dışarı çıktık. Arka bahçesi uzun, sakin havuzu ve kocaman çimenliğiyle güzeldi ama dürüst olmam gerekirse, onun düzgünce şekillendirilmiş şimşir çalılıkları yerine, ben LA'in deli gibi çiçek açan ağaçlarıyla sarmaşıklarını tercih ederdim. Hayes yerken başımı sandalyenin arkasına yasladım ve yüzümü güneşe çevirdim. Hava, manzara... yaşamak için daha iyi bir yer hayal edemiyordum ama Hayes'in bunların hiçbirinin keyfini çıkaramayacak kadar fazla çalıştığından şüpheleniyordum.

"Beni eğlendirme konusunda iyi iş çıkarmıyorsun," dedi.

"Söyleyeceğim şeyden hoşlanmayacaksın," diye yanıtladım başımı ona doğru çevirerek. "Programında kendin için biraz vakit ayırman gerek. Bir hafta sonu, hatta belki sadece bir güncük."

"Öyle bir şey olmayacak." Hayes kâseyi masaya koyup ellerini aşırı düz karnında kavuşturdu.

"Sadece bir düşün, olmaz mı?" diye yalvardım. "Bugün önce Doğum Öncesi Botoks Partisi diye bir şeye gideceksin, ki umarım bunun hamile kadınlara botoks yapmakla alakası yoktur."

"Sadece bebeklerine." Hayes gerindi ve ellerini başının arkasında kenetlerken gömleği geniş omuzlarında gerildi.

"Sonra da arkadaşın Ben'le spor salonuna gideceksin, ardından da beraber Lucent'te içeceksiniz. Hayatın fazla dolu."

"Tamam, bir düşünürüm," dedi ama ses tonu bunu yapmayacağını açıkça gösteriyordu.

"Açıkçası, Topside'a içmek için gelmeye nereden vakit buldun hiç bilmiyorum," dedim. "Ya da en başta neden oraya geldiğini. Eminim hayatında daha önce hiç bandana takmamışsındır."

Kaçırmadan önce gözlerini uzun bir anlığına benimkilere dikti. Bana o geceyle ilgili söylemediği bir şeyler olduğu hissine kapılmıştım. Neden bana o şekilde baktığını *gerçekten* öğrenmek istiyordum... ve neden gittiğini.

"Doğum Öncesi Botoks Partisi ve arkadaşlarla içme arasındaki o bir saatlik boşluğu nasıl dolduracaktım ki?"

"Okuyarak?" diye önerdim. "Sessizce içine dönerek?"

"Neden yalnız olduğunu anlamaya başlıyorum."

Bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Yorumunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyordum. Yalnız olduğum için üzüldüğüm falan yoktu. Hataların en büyükleri Matt'in olsa da acaba kendimi daha fazla mı vermeliydim ya da buraya vardıktan sonra onun muhteşem bulduğu o Hollywood ortamına en azından sahte bir ilgi mi göstermeliydim diye merak etmediğim olmuyor değildi. Matt kesinlikle öyle düşünüyor gibi görünüyordu.

"Tanrım," dedi Hayes. Yüzü düşmüştü. "Birinden yeni ayrıldın değil mi?"

"Sorun değil."

Hayes homurdandı ve bana dönmek için öne eğildi. "Özür dilerim. Eğer kendini daha iyi hissettirecekse yarın kahveme tükürebilirsin."

Gülümsedim. "Kahvene her gün tükürüyorum. Sandığın kadar heyecan verici değil."

Hiç gerekmemesine rağmen hâlâ canı sıkkın görünüyordu. Üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti, bunu çoktan aşmış olmalıydım.

"Yakın zamanda mı yaşandı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz." Eteğimin ucunu düzeltip kaçmış bir iplikle oynamaya başladım. "On yıldır beraberdik, geçen yaz babam öldüğünde ayrıldık."

"On *yıl* mı?" diye sordu inanamayan bir ifadeyle. On yıllık bir tek eşliliğe aklını erdirememesi hiç şaşırtıcı değildi. "Bu nasıl mümkün ki? Daha yirmilerinin başındasın. Bunca zaman boyunca aynı yerde kalmış olamazsın."

Omuz silktim. "Aynı lise, aynı üniversite, sonra o çalışmak için New York'a gitti ve ben de orada yüksek lisans yaptım." Ardından onunla birlikte New York'tan ayrılmam için bana yalvarmıştı ve bunu da yapmıştım. Onu önceliğim haline getirmiştim çünkü sevdiğiniz insan için böyle yapmanız gerektiğini düşünüyordum. Bu bir daha yapmayacağım bir hataydı. "Matt babam öldüğünde stüdyo dışında çekim yapıyordu ve Kansas'tan döndüğümde, ben yokken beni aldattığını itiraf etti." Ses tonum duygusuz, objektifti. Birinin Matt'in yaptığı şey yüzünden hâlâ üzgün olduğumu sanmasına izin vermeyi reddediyordum, özellikle de ilişkimizi bitiren aldatma kısmı değilken. Daha çok sonrasında kavga ederken söylediği şeydi. *Siktiğimin kitabının asla gerçekleşmeyeceğini kabul et ve hayatında yapacak başka bir şey bul. Ben olmasam o anlaşmayı en başta yapamazdın zaten.* Yıllar boyunca onu cesaretlendirmiş, benim hayallerim gerçekleşip, onunkiler olduğu yerde sayarken hep onu desteklemiştim. İşler tersine döndüğü anda aynısını benim için yapmamıştı.

Hayes'in çenesi kasıldı ve gözleri kısıldı. "Öyleyse şerefsizin tekiymiş, Tali ve seni hiç hak etmemiş." Kendisinin de epey kötü bir geçmişi olmasına rağmen bu öfkesi hiç beklenmedikti. "Eğer istersen onu senin için mahvedebilirim. Adını söyle yeter. Çevrem geniştir."

Şaka yaptığından çok da emin değildim.

"Yaşam tarzına bakıldığında *onun* tarafını tutmamana şaşırdım," diye fısıldadım. Pek çok kişi bana Matt'in yaptığı şeyi göz ardı etmemi söylemişti ve bir yanım Hayes'in de onlardan biri olmasını istiyordu. Onun çekici ama asla güvenemeyeceğim, pişmanlık nedir bilmeyen pisliğin teki olduğuna inanmaya devam etmek isteyen yanım.

Hayes yutkundu. "Nasıl istersen öyle düşün," dedi bakışlarını kaçırarak. "Ama hayatımda kimseyi aldatmadım. Aldatmayacağım da."

Bedenimdeki her hücre bu dediğine karşı çıkmak istiyordu... fakat bir yandan anlıyordum da. Hayes'in davranışlarının bazılarından hiç hoşlanmasam da onun verdiği bir sözden geri döndüğünü görmemiştim.

Elbette bu hiç yapmayacağı anlamına gelmiyordu. Nasıl kesin olarak bilebilirdiniz ki? Her şeyin yine sarpa saracağını nasıl öngörebilirdiniz? Matt ile birlikteyken hiçbir uyarı işareti yoktu. Var mı diye geçmişimizi etraflıca taramıştım ama diğer kadınlarda oyalanan bakışlar, gecenin bir yarısı gelen gizemli mesajlar yoktu. Matt telefonunu bile kilitlemezdi ve ilişkimizi bitiren kelimeleri... öncesinde onlardan da hiçbir iz yoktu. Bana gerçekten inandığını düşünüyordum, ta ki birkaç keskin kelimeyle asla inanmadığını gösterene kadar.

Eğer Matt'in bu kadar yanlış kişi olduğu hiçbir uyarı işareti olmadan ortaya çıktıysa, herkes için aynısı geçerli olabilirdi.

***

O akşam, Charlotte'ın doğum gününden beri ilk kez Liddie'yle konuştum. Tabii ki mesajlaşmıştık ama bunun dışında sanırım ondan kaçıyordum. Mutlu bir toplaşma olması gereken bir durumu annemle kavga çıkarmak için kullanmasına hâlâ sinirliydim. Onun ve Alex'in Charlotte'ın Farfield'da kalmasına destek olacak durumda olmadığını anlıyordum ama en azından işleri kötüleştirmeyebilirdi.

"Eh, hamile değilim," diye duyurdu duygusuz bir ses tonuyla.

"Üzgünüm," dedim ama hiç üzülmemiştim. Dürüst olmam gerekirse, yaşanan her şey düşünüldüğünde bu ikinci çocuk takıntısı bana bencilce geliyordu. Bu onun kendi başına yarattığı bir problemdi ama faturasının eşit derecede kesilmesi gerektiğini düşünüyor gibiydi. "Zamanı geldiğinde olacak," diye ekledim.

"Bu tam bir saçmalık," dedi. "İnsanlar bunu birinin çenesini kapamasını istediklerinde söyler."

Kesinlikle, diye düşündüm ama yüksek sesle dile getirmeyecek kadar kendimi tuttum. Hiç mantıklı gelmiyordu. İlk hamile kaldığında üniversite son sınıftaydı ve yıkılmıştı. Yıllar boyunca lisansını bitirememenin yasını tutmuştu, şimdiyse Kaitlin anaokuluna gidecek yaşa gelmişti ve onun da kendine ayıracak zamanı vardı... ama artık tam tersi bir şeyin hasretini çekiyordu.

"Tamam, ne dememi istediğini söyle," dedim. "Belli ki ortada takip etmem gereken bir senaryo var."

"Peki," dedi acı bir gülüşle. "Üzgünüm. Muhtemelen *kitap anlaşman*, ünlü patronun ve ünlü eski sevgilinle fazla meşgulsündür. Bunların hepsi sana çok *boş* geliyor olmalı."

Tepemde yanıp sönen floresana, akşam yemeği niyetine yediğim ucuz marka krakere ve neredeyse yatağımdan çıkmadan uzanabildiğim dört duvara baktım. "Kesinlikle haklısın, Liddie," diye yanıtladım. "Işıltılı hayatımla fazlasıyla meşgulüm."

Bunu dedikten sonra, ergenliğimizden beri ilk kez telefonu yüzüne kapattım.

15

"Cuma günü minik bir parti vereceğim," diye duyurdu Hayes, pazartesi sabahı tezgâhtaki yerine geçerken. "Bazı... şeylere ihtiyacım olacak."

"Biraz daha spesifik olabilir misin?" diye sordum. "Daha önce senin partilerinden birini hiç görmediğimden, "şeyler" derken altılı bira paketleri mi, yoksa bir kilo kokaini mi kastettiğini bilmiyorum."

"Bir kilo kokain *alabilir* misin ki?" diye sordu. "Yoksa başından beri senden istemem gereken bir şey miydi?"

"Hiçbir fikrim yok. Metrik sistemi hiç öğrenmedim."

Hayes gözlerini devirdi ve *lanet Amerikalılar* diye fısıldadı. "Hayır, kokain talep etmiyorum. Sadece bir bar ve yemek. Bir de vale gerekir sanırım. Aşağı yukarı iki yüz kişi olur."

Homurdandım. *Vale* mi? İki *yüz* kişi mi? "Bu dediğin 'minik bir parti' değil, bildiğin düğün. Sonunda sana layık birini mi buldun? Netleştirmek adına söylüyorum, yasal olarak kendi yansımanla evlenip evlenemeyeceğinden emin değilim."

Hayes ayağa kalktı. "Hâlâ o yasanın değiştirilmesini umuyorum."

Ninova

Sonrasında kucağıma bombayı bırakarak kalkıp gitti ama *smoothie*'sini aldı. İstediğim kadar sinirlenemediğimi fark ettim.

***

Sonraki birkaç gün sanki ışık hızında geçti. Planlamanın çoğunu bir organizasyon şirketine bırakmıştım ama önemsiz saçmalıklarla ilgili soruları yanıtlamak her boş anımı tüketiyordu. Şili levreği -nesli tükenmekte ama lezzetli- mi, yoksa tatlı su çipurası mı? Ekru mu, yoksa boz kahverengi keten mi? Sandalyelerin arkaları bombeli mi olsun, yoksa düz mü?

Bu süreçte kendimi sık sık Hayes'e mesaj atarken bulmuştum. Bana baş belasının teki olduğumu söylese ve fazla soru sorduğum için beni kovmakla tehdit etse de araya alakasız mesajlar sıkıştıran ta kendisiydi. Kitabım hakkında sorular soruyor, Julian hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyor, Aisling'in hoşlanabileceği çeşitli seks pozisyonları öneriyordu. Ben de bunlara işyerinde cinsel taciz üzerine sitelerin linkleriyle cevap veriyordum ama doğrusunu söylemek gerekirse, mesajları günümün en iyi kısmıydı.

Gecelerimi hâlâ Julian'ı kitaba eklemek üzerine çalışarak geçiriyordum. Sam yeni bir öneriyle aradığında sanırım neredeyse bulmak üzereydim.

"Biliyor musun," dedi. "Sanırım Naida'yı sevmiyorum."

Naida -Aisling'e büyü yapmasını öğreten orman perisi- olay örgüsü için çok önemliydi. Aisling'in kara büyüyle dolu bir kaleye kendine ait bir silahı olmadan saldıracak hali yoktu sonuçta.

"Niyeti kötü olsa ya da karşılığında bir şey istese, yani yardımının altında karmaşık bir şey yatsa," dedi. "Çok daha ilginç olurdu."

"Tatlı küçük Naida'yı -kendi fırınını açmak ve bir su perisinin aşkını kazanmak dışında hiçbir şey istemeyen Naida'yı- *kötü* yapmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Belki bir zombi ayaklanmasını yönetmeye çalışıyordur ve saldırabilmek için Aisling'in kalenin korumalarını indirmesine ihtiyacı vardır."

Sam her şeye zombi eklemek isterdi. Bunu unutmuştum.

Aslmda haksız sayılmazdı. Nadia'nın olduğu sahneler beni de sıkıyordu ve Aisling'in istediği şeye ulaşmak için kötü biriyle çalışması eğlenceli olabilirdi.

Hayes'in en son önerisini düşündüm: Aisling'in kraliçe hakkında bilgi almak için Julian'la yatabileceğini söylemişti. Genç yetişkin türünü gerçekten anlamıyor gibiydi. *"Birbirlerini bağladıkları bir sahneyi açık açık anlat demiyorum," diye itiraz etmişti Hayes. "Sadece anlarsın ya, üstü kapalı bir şekilde ima et."* Genç kadın kahramanımı erkek arkadaşını kurtarmak için fuhuşa yönlendirmeye hiç niyetim olmasa da Hayes'in iyi bir noktaya parmak bastığını itiraf edebilirdim. Julian'la çalışmak, şeytanla anlaşma yapmak gibiydi. İstediği şeyi elde etmek için Aisling'in her şeyi riske atması gerekecekti.

Ben: **Sen kazandın. Julian, Aisling'in kaleye gizlice girmesine yardım edecek.**

Hayes: **O da karşılığını SIRTÜSTÜ uzanırken ödeyecek. İtiraz etme, akışına bırak.**

Hayes: **Bu arada, bence bu Julian'ın yatakta Aisling'e söyleyebileceği iyi bir replik.**

***

Cuma sabahı şortum ve spor ayakkabılarımla önümdeki uzun saatlere hazır bir şekilde eve vardım. Nakliyat kamyonları hemen arkamdan eve yanaştı, sonraki yirmi dakika yol tarif etme, kapıları açma ve neyin nereye konacağıyla ilgili soruları yanıtlamakla geçmişti. Sonunda içeri girebildiğimde Hayes tezgâhta oturuyordu.

Gözleri beni baştan ayağa süzdü ve bacaklarımda durdu. Yavaş incelemesi beni iyi anlamda ürpertmişti. "Kıyafet yönetmeliğini değiştirdik mi yani?" diye sorduğunda, sesi normalde olduğundan da kısıktı.

"Bütün gün etrafta topuklularla koşuşturmayacağım. Akşam için elbisem arabada."

"Eminim ki işçiler bu görüntünün tadını çıkarıyordur." Dudakları düz bir çizgi halini aldı. "İşleri bittiğinde onlara bahşiş vermek zorunda bile kalmayacağım."

Gözlerimi devirdim ve programını tezgâhın üzerinden ona kaydırdım, bir yandan da kendiminkine bakıyordum. Bu seferliğine, sanırım ikimiz arasında en meşgul olan bendim.

"Ee," dedi. "Sanırım bugün *smoothie* yok?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "*İstiyor* musun ki?" Kendimi gizli gücünü yeni keşfeden bir Disney kahramanı gibi hissediyordum.

Hayes elini saçlarının arasından geçirdi, bunu gardını azıcık indirdiğini hissettiği zamanlarda yapardı. "Zamanın varsa."

Yoktu ve o fark etse de etmese de bu bir itiraftı: İlgilenilmek hoşuna gidiyordu. Hayatındaki birinin, karşılığında ne verdiğine bakmaksızın onun iyiliği için bir şeyler istemesi hoşuna gidiyordu.

"Elbette," dedim. D vitaminini ek takviyeyle beraber kahvesinin yanına koydum. "Ama sadece iyi bir çocuk gibi vitaminlerini alırsan. Ve seni zehirlemeye çalışmıyorum. Yeni olan çinko. Bağışıklık sistemin için iyi."

Hapı ağzına attı. "Ve sperm üretimi için," diye ekledi.

***

Gün kararlar, ikilemler ve satıcılar arasındaki ucuz tartışmalarla bir pus içinde geçti. Sadece tam bir felaket olmaması için dua ediyordum. Şimdiye kadar verdiğim en büyük parti, yirmi kişiye yetecek pizza ayarlamaktan ibaretti ve o bile çok iyi gitmemişti.

Saat yedide üst kattaki banyolardan birine koşturdum ve duşa girmeden önce saçımı topladım. Küvetin kenarındaki lüks duş jeli Hayes gibi kokuyordu, göz kamaştırıcı bir yerdeki bir sahilde geçen yaz gecesi gibi. Bir an durup kokuyu içime çektim ve bunun ne kadar garip olduğunu fark ettiğimde işe koyularak hızla yıkandım. Yeni aldığım yeşil ipek elbiseyi giymeden önce kurulandım.

Her zamanki makyajım dudak nemlendiricisi ve rimelden oluşuyordu ama bu akşam tam paket hazırlanmıştım. Şehrin en güzel kadınlarıyla dolu bir etkinlikte hiçbir şeyi yarım yamalak yapmayacaktım.

Topuklu ayakkabılarımı giyip saçlarımı kabarttım ve aşağı indiğimde Hayes'i amaçsızca volta atarken buldum, biraz kaybolmuş görünüyordu. Beni gördüğünde olduğu yerde durdu.

"Bir an için seni tanıyamadım," dedi boğazını temizleyerek. "Bir kez olsun çaba göstermişsin."

Aldığım en coşkulu iltifat değildi ama zaten en başta bir iltifat almayı ummamalıydım.

"Aktrisler ve mankenlerden oluşan bir grubun etrafında olmak yeterince zor olacak. Biraz makyaj gerekli diye düşündüm."

Hayes'in gözleri yüzüme çevrildi. "Hiç makyaj yapmasan da onların hepsinden daha güzelsin," dedi aksi bir şekilde fısıldayarak.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım, ağzım açık kalmıştı. Hayes'in daha önce de bol kepçeden övgü dağıttığını duymuştum ama bu farklıydı. Sanki ağzından kaçırmıştı. Sanki bu bilmemi istemediği bir şeydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ama topuğunun üzerinde dönüp uzaklaşırken beni duyduğundan emin değildim. Onun gitmesini izlerken göğsümde bir şeyler kanat çırpmaya başladı. Eğer aklım başımda olmasa bunun umut olduğunu sanırdım.

***

Parti tam da Hayes'in istediği gibi baştan ayağa şatafatlı ve çılgıncaydı. Kadın yüzü şeklinde buzdan bir tekila *luge**'u, bir çikolata şelalesi ve daha önce bir arada hiç görmediğim kadar fazla minik tatlıyla dolup taşan bir masa vardı. Kocaman gümüş rengi balonlar ve Çin fenerleri esintide salınıyor; garsonlar tepsilerindeki neon yeşili içkileri dağıtırken ses sisteminden gümbür

* *Tekila kızağı.* Alkolün döküldüğü dar bir kanala sahip büyük bir buz bloğundan yapılan buz heykelleri. (e.n.)

gümbür yayılan müzikte dans eden davetlilere çarpmaktan kıl payı kaçınıyorlardı.

Birkaç saattir hiç oturmadan koşturuyordum. Davetlilerden tekinin sarhoş eşi sahil kulübesinde vermek istediği özel bir parti için bardan bir şişe *Patron* marka tekila aşırırken ben de başka spesiyal yemekler isteyen ve tekila *luge*'unu kaldırmaya çalışan sinir bozucu misafirlerle uğraşıyordum. Ancak biri bana Hayes'in nerede olduğunu sorduğunda durdum ve onu uzun süredir görmediğimi fark ettim.

Çimenlik alanı ve evi aradım, en sonunda onu üst kattaki balkonlardan birinde yalnız başına otururken buldum. Burası o kadar sessizdi ki aşağıda bir partinin devam ettiğini unutmak çok kolay olurdu.

Dudaklarının kenarı başarısız bir gülümseme girişimiyle hafifçe yukarı kalktı. "İyi iş çıkardın," dedi. "Hayır, sadece o da değil. Harika bir iş çıkardın. İddialarının aksine, yazmak dışında da bir şeyde iyi olduğun ortaya çıktı."

Yarım saniyeliğine acaba bu gülünç partiyi sırf bana bunu kanıtlamak için mi düzenledi diye düşündüm, ardından bu fikri aklımdan kovdum. *O kadar da* özverili biri değildi.

"Eğer harikaysa neden buradasın? Geceyi burada geçirmelerine izin vereceğin on sekiz kadını seçiyor olman gerekmiyor mu?"

Hayes geriye yaslandı, bir kadeh şarap göğsüne dayalıydı. "Sabah evden on sekiz kadını çıkarman gerekeceği düşünüldüğünde, bu düşüncesizce bir davranış olurdu."

"Düşüncesiz olacak kısmı o kadar kadını yukarı çıkarman olurdu. Hepsini tatmin edebilmenin imkânı yok."

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle bir yana kıvrıldı. "Kulağa bir meydan okuma gibi geliyor."

Bunu denediğini düşündüğümde aynı anda hem sinir olmuş hem heyecanlanmıştım. Aşağı inmek için arkamı döndüm ama eli bileğimi kavradı.

Ufacık bir temastı ama bir anlığına da olsa farkında olduğum tek şey buydu.

"Otur," dedi. "Bu gece yapabileceğini yaptın ve arabanın çıkışı da kapalı."

Onun karşısındaki sandalyeye geçtim. Bütün akşam boyunca popom ilk kez yer görüyordu ve minderlere gömülürken rahatlamayla inledim. Hayes masaya uzanıp bana bir kadeh *Malbec* doldurdu. Bir yudum alıp ağzımda çevirdim. İyi bir şarabın verebileceği keyfi unutmuştum. Ilık bir esinti, gece açan yaseminlerin kokusunu yan bahçeden taşıdı ve başımı sandalyenin yumuşak sırtına yaslarken derin bir nefes aldım. Bu gece kendisi tadını çıkarmıyor olsa bile, bir noktada bu kadar büyük bir partinin eğlenceli olacağını düşünmüş olmalıydı. Benim içinse elimdeki bir kadeh şarap ve onun karşımda oturması yeterliydi.

"Yani burada tek başına oturuyorsan," dedim. "Hayatının ne kadar boş olduğu üzerine kasvetli düşüncelere kapılmakla meşgul olduğunu farz edebilirim."

"Öyle mi yapıyorum?" diye sordu kadehindeki şarabı döndürerek.

"Bilmem," diye yanıtladım. "Sen söyle."

"Belki." Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Tanıdığın herkesi çağırıp da aslında hiçbirinden o kadar da hoşlanmadığını fark etmek gibisi yok."

Kalbim onun için sızladı. Bir izin verse hayatı dolu dolu olabilirdi.

Sandalyemde kıvrılırken, "Ayıkken de konuşmak isteyeceğin birkaç kişiye ihtiyacın var muhtemelen," dedim yumuşak bir ses tonuyla.

Hayes şarap kadehine baktı. "Şu anda sanırım sadece Ben'le sen varsın."

Kalbim sertçe tekledi. Hayes'in mükemmelin altındaki asistanından fazlası olduğumu itiraf edeceği günü göreceğimi hiç sanmazdım. "Bu akşam Ben'le tanışırım diye düşünmüştüm."

Hayes avludaki insan denizine baktı. "Şehir dışında ama bunların hiçbirini tasvip etmezdi. Neredeyse senin kadar yargılayıcı."

Gülümsedim. "İyi bir etkisi var yani. Hayes'in bir klonu olmasını bekliyordum."

Sandalyesinde geriye doğru yaslandı. "*Senin* iyi bir etkin olduğunu kabul ettiğimiz gün hüzünlü bir gündür. Hem sen avansının tamamını nasıl harcadın ki? Kıyafetlerine ve arabana bakacak olursam savurgan biri değilsin gibi."

Kahkaha atma arzumu bastırdım. Sadece Hayes acınası, utanç verici itirafımı beni aşağılamak için kullanırdı zaten. "Babam öldükten sonra küçük kız kardeşimin hastanede tedavi olması gerekti ve anneme para konusunda yardım ediyorum. Görünüşe göre ailemin maddi durumu bildiğimizden daha kötü durumdaymış, annemin bile."

"Herkese sahip çıkıyorsun, değil mi?" diye sordu. Bakışları kadife kadar yumuşaktı. Bana o şekilde baktığında nefes almak zorlaşıyordu. Göz temasını koruyamayacağımı anladım.

"O kadar da iyi iş çıkarmıyorum belli ki." Liddie'yle bir haftadır ne konuşmuş ne mesajlaşmıştık, Charlotte hâlâ perişan haldeydi ve evi en son aradığımda annem sarhoştu. Başarısız olduğumu hissediyordum ama bana bir şeyleri nasıl tersine döndürebileceğimi söyleyebilecek kimse yoktu.

Aşağıdaki parti sessizleşmişti, artık boğuk bir kükremeden ibaretti. Muhtemelen yemek servisi şirketindekileri göndermenin vakti gelmişti. Ayağa kalıp istemeye istemeye ayakkabılarımı geri giydim.

"Ben karşılarım," dedi. "Borcunu. Ben karşılarım. Bir gün çok başarılı olursan bana geri ödeyebilirsin. Aksi takdirde benden bir hediye olarak kabul et."

Gözlerim batmaya başladı, birden kendimi çok hassas ve kararsız hissettim. O güzel, pervasız dış görünüşünün altında hiç kimsenin fark etmediği kadar büyük bir kalp yatıyordu. Ayrıca biri bana destek olmayı teklif edeli, durumu bir şekilde kendi

başıma çözeceğimi farz etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Onun bir istisna olması neden beni aynı anda hem mutlu etmiş hem de üzmüştü emin değildim.

"Teşekkür ederim." Sözcükler bir fısıltı şeklinde çıkmıştı, boğazımdaki düğümden dolayı neredeyse duyulmaz haldelerdi. *Tanrım, gerçekten bunun için ağlayacak mıyım?* "Kabul edemem ama teşekkür ederim."

Hayes'in burun delikleri genişledi. "Ne sikime kabul etmeyecekmişsin?" diye çıkıştı. "Sen göz açıp kapayıncaya kadar tüm problemlerini yok edebilirim, hem de çok az bir çabayla. Neden izin vermeyesin?"

Gerçekten neden olmasındı? Bu para onun için hiçbir şeydi. Bir haftada geri kazanabilirdi ama bu iş olmasa parayı toplamak benim yıllarımı alırdı.

"Çünkü," dedim gözlerine bakamayarak. "Hayatındaki herkes senden bir şeyler alıyor gibi duruyor ve arkadaşlar böyle yapmaz. Sanırım arkadaşın olmayı tercih ediyorum."

Bu çok içten, çok ciddi hissettirmişti. Bir şaka yapmak, havayı dağıtmanın bir yolunu bulmak istedim ama Hayes'in yüzünde daha önce orada olmayan bir şey gördüm. Sanki beni gerçekten görüyormuş, hatta bana güvenebilirmiş gibiydi ve bunu mahvetmeye dayanamazdım. Bir seferliğine olsun garip şakalarımı kendime sakladım. Ardından arkamı dönüp gittim ama kalabilmeyi her şeyden çok diliyordum.

***

Öğlen uyandım. Hayes'in evinden ayrıldığımda saat sabahın dördüydü ve onun partiye çarpık sırıtışıyla geri dönüp herkesi cazibesi altına aldığını görünce içim rahatlamıştı. Sanırım en nihayetinde gecenin sonunda güzel ve istekli genç bir manken bulup onu yukarı çıkarmıştı.

Kitabımın bir sonraki bölümüne başlamam lazımdı ancak hikâyenin nereye gitmesi gerektiğinden emin değildim. Julian, Aisling'e ona yardım edeceğini söylemişti ama o bedavaya yar-

dım dağıtacak biri değildi. Aisling'den bir şey talep etmesi gerekiyordu ve esas soru, seks dışında ne isteyebileceğiydi. Zaten kızdan daha fazla parası, gücü ve nüfuzu vardı.

Cevabın zihnimde belireceğini umarak koşuya çıktım. Güzel bir gündü; gökyüzü pembe-altın rengine bürünmüştü. Okyanus beyaz kuma karşı öyle mavi görünüyordu ki gerçek değil de fotoğraf zannederdiniz.

Rıhtımı ve sadece bir günlüğüne ödünç almak için adam öldürebileceğim malikâneleri geçerken hızımı arttırdım. Favorim koyu kahverengi olandı, okyanusa bakan dört katlı bir güvertesi vardı. Orada bir kez olsun kimseyi görmemiştim. Sahibinin Hollywood'da bir yönetici olduğunu hayal ediyordum, tıpkı Hayes gibi sonunda boş çıkacak amaçlar doğrultusunda köle gibi çalışıyordu. En başından beri elinde olan bu manzaranın keyfini çıkarmak için dışarı adımını attığında yaşlı bir adam olacaktı ve bu olduğu zaman da başardıklarından gurur duymayacaktı. Yalnızca yanlış ödüle kilitlendiği için neler kaybettiğini fark edecekti.

Julian da biraz öyleydi ama içinde kalan bir insaniyet parçası da vardı. Belki onun güzelliği, kimsenin görmeyi tercih etmediği, hatta neredeyse kendisinin bile kabullenmediği şekilde iyi olmasındaydı.

Ayaklarım kaldırımı döverken bir kez daha Julian'ın Aisling'i gönderdiği görevleri düşündüm ve ardından dün akşam Hayes'in, *yazmak dışında da bir şeyde iyi olduğun ortaya çıktı* deyişi aklıma geldi.

Ve ihtiyacım olan cevap içimden taşarken eve geri koştum.

Aisling, Julian'ın çalışma odasına vardığında, edinmek için hayatını riske attığı dilekçiçeğinden aslında adamın elinde bol bol bulunduğunu keşfetti. Julian kendi bulduğunun onda kalabileceğini söylediğinde Aisling sinirden deliye döndü.

"Madem istemiyordun neden bana hayatımı riske attırdın?" diye çıkıştım.

"Belki de, tatlım, kendim için istememişimdir," dedi. "Ewan'ına çaresizce ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun ama tamamen kendi başına neler başardığına bir bak."

Yeni sayfaları Sam'e attım ve bayıldığını söyleyerek bir saat içinde cevap gönderdi. "Aslına bakarsan Julian'ı Ewan'dan katbekat fazla seviyorum," diye de ekledi.

Bununla hemfikir olmam ödümü kopardı.

Kitap Kurdu

16

Pazartesi öğleden sonra Hayes benden programının üzerinden geçmemiz için onunla ofisinin yakınlarındaki bir barda buluşmamı istedi. "Ofisinde değil de barda mı buluşmak istiyorsun?" diye sordum. "Ne kadar profesyonel."

"Senin her sohbete eşlik ediyormuş gibi görünen kaçınılmaz dırdırınla baş edebilmek için sert bir içkiye ihtiyacım olacak," diye yanıt verdi. Kendi kendime gülümsedim. Gerçekten de edecek birkaç dırdırım olduğu doğruydu.

Bara saat beşten sonra vardım. Mekân karanlık ve rahattı. Kestane ağacından panelleri olan duvarlar ve ahşap parkeler, kömür rengi kadife sandalyeler, loş ışıklandırma. Başka biriyle buluşuyor olsam romantik olduğunu düşünürdüm.

Ben yaklaşırken Hayes beni izledi, gözleri beni sanki yenecek bir şeymişim gibi baştan aşağı süzdü.

"Sana cin tonik söyledim," dedi.

Çantamı sandalyenin arkasına astım ve yerime oturdum. "Araba kullanıyorum."

"Buradan bakınca bana oturuyormuşsun gibi geldi," dedi gözleri beni bir kez daha tararken. "Ve sana *yüz* cin tonik söylemedim."

Ninova

"Belki bu akşam bir randevum vardır," dedim ama doğrusu, bu akşamki tek randevum bir kâse mısır gevreği ve annemle yapacağım telefon görüşmesiyleydi. "Biliyorum şok edici ama senin her ihtiyacına hizmet etmek dışında da küçük bir hayatım var."

Dili dudağına dokundu. "Ben *her* ihtiyacıma hizmet ettiğini söylemezdim," diye karşı çıktı kısık ve edepsiz bir sesle. Yerimde kıpırdandım. "Ve randevun falan yok çünkü hâlâ o Çiftlik Oğlanı'nın yasını tutuyorsun."

"Benim kimsenin yasını tuttuğum yok," dedim bir yeşil limon dilimini içkime sıkarken. "Sadece yaralarımı sarma sürecindeyim ve lütfen onları başka birine sardırmak hakkında iğrenç bir şaka yapma... Konuyu oraya götüreceğinin farkındayım."

İçkisini masaya koydu. "Bir doktor olarak iki seçeneği de tavsiye edeceğime şüpheliyim. Ama bu kendine acıma devrinin kapanması gerek. Bırak da sana bir Tinder profili oluşturayım."

Hayes telefonumu kaptığı gibi ben de onun elinden kaptım. "Ben kendi profilimi oluşturabilirim, çok teşekkürler. Senin oluşturduğun profil muhtemelen kaç tane çalışır durumdaki deliğim olduğundan bahseder."

Gülmemeye çalışırken dudağını ısırdı. Onun yerine benim tenimi ısırdığını hayal ettim ve kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oldu.

"Tamam tamam, bırak da yardımcı olayım," dedi. "Şey nasıl sence, '*Tartışmayı seven kızıl, çakmak için aşırı derecede yakışıklı bir adam arıyor. Çalışır durumdaki üç deliğim var.*'"

"Ben kızıl değilim."

Hayes başını iki yana salladı. "Kahverengi çok sade ve benimle *çoktan* tartışmaya başladığına inanamıyorum. Dediğim gibi, '*Tartışmayı seven kızıl, çakmak için aşırı derecede yakışıklı bir adam arıyor. Çalışır durumdaki üç deliğim var.*'"

Kendime engel olamadan gülümsedim. "Teşekkürler, harika oldu. Bununla kesinlikle Bay Doğru'yu bulurum."

"Bu konuda beni uğraştıracağını anladım. Tamam." Önce bir omzunun, sonra diğerinin üzerinden bakarak mekânı inceledi. "Peki burada kimi çekici buluyorsun? Tabii benim dışımda. Mükemmel bir dünyada elbette ilk seçeneğin ben olurdum."

"Elbette," dedim dudaklarım bardağın ağzında *hımm*larken. "Bana içki ısmarlayacak, ardından da becerip bir daha hiç aramayacak bir adam bulmak çok zor."

Hayes'in bakışları keskinleşerek vahşileşti. "Tanrım, ne edepsiz küçük bir ağzın var senin öyle," dedi. Sesi boğuktu ve arzu midemi sertçe tekmeledi. Ya da dürüst olmam gerekirse daha aşağılarda bir yeri.

Bunu benim üzerimdeyken, yüzü kızarmış ve çaresiz bir şekilde söylediğini hayal edebiliyordum. Ya da ellerini saçlarıma dolayıp beni dizlerimin üzerine iterken.

Ki bu da *patronum* hakkında hayal etmemem gereken bir şeydi.

Konuyu değiştirip onun programına getirirken sesim utanç verici derecede nefes nefeseydi. "Şimdiden Temmuz'a kadar dolusun," dedim ona. "Biraz tatil yapmak istersin diye düşünmüştüm."

Hayes tek kaşını kaldırdı. "Yine mi bu konu?"

Cin toniğimden oldukça uzun bir yudum aldım. "Evet. Yine bu konu. Ki bu da aklıma şeyi getirdi..."

Çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarıp takvimi açtım, ardından ekranı ona çevirdim. Cuma günkü boşluk neon bir tabela gibi göze çarpıyordu. O sıralar bu bana iyi bir fikir gibi gelmişti ama şimdi ona anlatırken buna güvenim azalmıştı. Benim fikirlerim genellikle hep böyleydi.

"Biraz ara vereceğinde hemfikir olmuş gibiydin." Kendimi hataya toleransı olmayan bir ebeveyne yalanını açıklayan bir çocuk gibi hissediyordum.

"Bir düşünürüm dedim, Tali. Bu *hemfikir* olduğum anlamına gelmez." Gözleri fırtınalıydı. "Önce bana sormalıydın."

"Hayır derdin, yani bir işe yaramazdı." Gülümsedim. Hayes gülümsemedi. "Bir cuma, Hayes. Yalnızca bir."

İçkisinden büyük bir yudum aldı, bunu yaparken bile dudak büküyordu. "Bir cuma gününde ne bok yapacağım ki?"

Ona boş boş baktım. Evet, çalışmaya bir gün ara vermeye karşı çıkmasını beklemiştim ama ona keyifli vakit geçirme konseptini açıklamak zorunda kalacağımı hiç düşünmezdim. Onun için çalıştığım şu dört haftada bir kez olsun izin yapmamıştı.

Ellerimi havaya savurdum. "İnsanların izinli olduklarında yaptığı şeyleri yap."

Dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. "Motorlu Taşıt Bürosu'nda ehliyetlerini yeniletmek için saatlerce beklerler ya da market alışverişi yaparlar. Bunları benim yerime yapmak için sen varsın."

Dilimi yanağımın içinde gezdirerek bir noktada haklı mı acaba diye merak ettim. Ben izinli olduğumda... çalışıyordum. Çalışmadığımdaysa ya çamaşır yıkıyor ya birkaç işimi hallediyor ya da iş hakkında düşünerek koşuyordum. Belki de bu muhabbete eğlenceli birini getirmeliydik, hayatından zevk alan birini.

"O zaman yürüyüş yap. Ya da sörf. Gerçi bunları yaptığını gözümde canlandırdığımda takım elbisenlesin."

"E herhalde," dedi. "Ben barbar değilim. Ama ne yürüyüş ne de sörf yapmakla ilgileniyorum. Para kazanmakla ilgileniyorum."

Bitkin bir nefes verdim. "LA'de yaşıyorsun, Tanrı aşkına. Yapabileceğin şeylerin limiti yok. Kıyı şeridi boyunca sür. Bir müzeye git."

Sanki derin bir uykudan uyandırılmış gibi abartılı bir yavaşlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Pardon, bir an için içim geçmiş. Keyifli zaman geçirmeyi sıkıcı göstermede bir numarasın."

İtiraf etmem gerekirse dediklerimden ben de sıkılmıştım. Hâlâ eğlenceli olduğum zamanlara dair anılarımı kafamda döndürdüm ama aklıma sadece çocukluğum geldi: Bir yaz akşamı *saklambaç* ya da *mezarlıktaki hayalet* oynamak, babam ızgara başında bize

tezahürat ederken kız kardeşlerimle *badminton* oynamak. Tüm mutlu hatıralarım başka insanları kapsıyordu, belki de bu yüzden son bir yıldır fazla iyi anı biriktirememiştim.

"Lunaparka git," diye önerdim her şeyden çok çaresizlikten. Hayes'i uzun bir sırada takım elbisesi içinde dikilirken ve bana *Dippin' Dots**'u açıklamamı talep eden mesajlar atarken hayal ettim. "Hız trenleri, huni kekleri, atari salonu oyunları. Bundan daha heyecan verici olması zor." Sesimi coşkulu çıkarmaya çalıştım ama sanırım başarısız oluyordum.

Hayes içkisini yudumladı. "Bunları söylediğini duyduğumda hayat deneyiminin ne kadar kısıtlı olduğunu merak ediyorum. Ama tamam. Gideriz. İkimiz. Gerekli ayarlamaları yap."

Ona hoşnutsuzlukla baktım. Lunaparkları severdim elbette ama *onunla* gitmeye niyet etmemiştim. "Neden *beni* götüresin ki? Bu şehirdeki kadınların yarısı avucunun içinde."

"Çünkü lunaparklar kirli ve orada seks yapmaya cezbedilmek istemiyorum." Boş bardağını garsona doğru kaldırdı. "Sorun ne? Huni keklerinden ve *Simpsons* temalı eşyalardan hoşlanan bir kız gibi görünüyorsun."

"Vay canına," diye yanıtladım. "Yani beni götürmek istiyorsun çünkü ben zevksizim ve becermek isteyeceğin kadar çekici değilim. Gerçekten çok ikna edici bir argüman kurdun."

"Huni keki sevdiğini inkâr mı ediyorsun?" diye meydan okudu kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Huni keki sevmemek için ruhsuz doğmuş olmak gerekir," diye mırıldandım.

"O zaman anlaştık," dedi. Sanki bir şey kazanmış gibi gülümsüyordu.

***

Cuma günü Hayes'in evine normalden bir saat geç vardım. Çoktan uyanıp giyinmişti, üzerinde haki şortu ve bir Londra barı-

* Şekerleme, dondurucu dondurma karışımının sıvı azot içinde dondurulmasıyla oluşturulan dondurma alternatifi bir atıştırmalık. (e.n.)

nın tişörtü vardı. Donakaldım, önümdeki manzara beni tamamen afallatmıştı.

Hayes'i gündelik kıyafetler içinde görmeye alışkın değildim ve bunun onu bir şekilde gözümde normalleştireceğini sandıysam fazlasıyla yanılmıştım. Şu an tek görebildiğim şahane formdaki bacakları ve şaşırtıcı derecede kaslı kollarıydı. Tişörtü göğsüyle karnını tam olması gerektiği şekilde sarıyor, bana vücudunun geri kalanı kadar sıkı ve yapılı olduklarını garanti ediyordu.

Öteki yandan bense makyajsız yüzüm, güneş gözlüğüm, şortum ve askılı üstümle şu an pek bakılası değildim. Ne bir mücevher ne de takma kirpik takmıştım, normalde çıktığı kadınlardan olabildiğince farklıydım. Üzerimden yayılan parfüme en yakın şey güneş kremimin kokusuydu.

Kollarımı öne uzattım. "Rica ederim. Seks yapmaya *cezbedilme* diye ekstra çaba harcadım."

"Üzerindeki *lise* atletizm takımı tişörtü mü?" diye sordu telaşlı bir sesle.

"Sizin için yeterince şık değil mi, *lordum*? Gucci lunapark kombinim kuru temizlemede."

Hayes bir nefes verdi. "Buradaki problemim senin tarzının olmaması değil. Problem on altı yaşında gibi görünüyor olman. Reşit olmayan ve insanı hapse gönderebilecek şu çekici on altılıklardan gibi duruyorsun ve tişörtün de hiç yardımcı olmuyor. Tutuklanacağımdan endişeleniyorum. Şortun kıçını zar zor örtüyor ve askılın da pek *bol* sayılmaz."

Aşağı baktım. Sanırım normalde olduğundan daha açık giyinmiştim. "Koşarken bunları giyiyorum."

Hayes'in gözleri baştan aşağı beni süzdü. "Santa Monica'da daha fazla vakit geçirmem gerektiği kesin. Ama bu yüzünün bir ergeninki kadar genç göründüğü ve bugün üstüne bir de öyle giyindiğin gerçeğini değiştirmiyor."

Omzumu silkip kapıya yöneldim. "İnsan içinde tuhaf bir tip gibi davranmamaya çalış."

Dudakları seğirdi ve o istemsiz gülümsemesini gizlice yakaladığım için kendimi garip bir şekilde... zafer kazanmış gibi hissetmiştim. Aniden, kendine izin verdiği bu nadir günü benimle geçirdiği için ne kadar mutlu olduğumu fark ettim. Bir de yerimde başka kimsenin olmasını istemeyeceğimin tedirgin farkındalığı vardı.

Universal'a doğru yola çıktığımızda ben bir çocuk gibi heyecanlıyken, Hayes yorgun ama eğlenen bir ebeveyn gibi bana tahammül ediyordu. Park ettiğimizde arabadan fırladım ve derin bir nefes aldım. Sıcak asfalt ve güneş kreminin kokusu bana çocukluğumu hatırlatıyordu, ailemin *Worlds of Fun*'a yaptığı gezinin yazın en önemli olayı olduğu zamanları.

"Sanırım İngiltere'de lunaparka gitmiyorsunuz," dedim telefonumu bir görevliye uzatırken ve o da biletlerimizi okuttu. "Sizin için dışarıda eğlenceli bir gün geçirmek muhtemelen Bath'a gitmek ya da kırsalda bir çember ve çubukla oynamaktır."

Hayes bir nefes verdi. "Ülkem hakkındaki tüm bilgileri on dokuzuncu yüzyıl yetimleri hakkında okuduğun kitaplardan edindiğin hissine kapılıyorum."

"Eh, birazdan ülkene dönmüş kadar olacaksın," dedim, onu parkın içinde yönlendirirken adımlarım hızlanmıştı. Adam o kadar uzundu ki ben koşar adımlarla ilerlerken o yanımda acele etmeden yürüyordu.

Harry Potter Dünyası'nın sahte taştan girişinin altından geçerken, "Tada!" diye haykırdım kollarımı iki yana kocaman açarak. "İşte geldik. Sana yuvanı anımsatmıyor mu?"

Hız trenlerine ve mağazalara bakarken dişlerini dudağına geçirmişti. "Ah, evet Eski Güzelim Kaymakbirası Büfesi. Ben büyürken her köşede vardı."

Gözlerimi devirdim. "Peki. Minnettarlığını gösterme. Ben de burada durmuş, bencillikten tamamen arınmış bir nedenle seni ikimize de birer asa ve *Altın Snitch* almaya ikna edecektim. Siz İngilizlerin asaları ve *Quidditch*'i sevdiğinizi biliyorum."

Boğazından kahkahaya benzer bir ses yükseldi. Muhtemelen bıkkın bir iç çekişi bastırmıştı. Eminim ki bugünkü pek çoklarından sadece biriydi. "Sanki orada büyümüş gibisin, bizi çok iyi tanıyorsun."

Hayes'e kaymakbirası aldırdım, ki tadı berbattı, ardından asa dükkânına gittik ama almayı teklif ettiğinde istemeyecek kadar gururluydum.

VIP geçişlerimizle hız trenlerinde çok sıra beklemedik. Yıllardır hiçbir şey için sıraya girmemiş bir adamın Hagrid'in Motosiklet Macerası için doksan dakika beklemeye katlanamayacağını çözmüştüm. Ancak sızlanan çocuklar ve yorgun ebeveynlerden oluşan upuzun bir sıranın yanından geçerken irkildim. "Bunun hakkında kendini biraz olsun kötü hissediyor musun?" diye sordum başımla üzgün ufak suratlarını işaret ederek.

Hayes'in kaşları çatıldı. "Hayatımın en mantıklı kararını alıp baba olmamak hakkında mı? Hayır, şu anda değil."

Nerede nasıl davranacağını bilecek yaşlarda bir çocuk, babasına sinirlenip *nachos* tepsisini yere fırlattı. "Çocuk sahibi olmayarak bir şeyler kaçırdığına eminim," diye yanıt verdim. "Ama ne olduğu henüz benim de aklıma gelmiyor."

"Ya sen?" diye sordu, beni bulan bakışlarını başka tarafa çevirirken yutkundu. "Yani çocuk istiyor musun?"

Ellerimi ceplerime soktum. "İstediğimi sanıyordum," diye itiraf ettim. Charlotte doğduğunda sekiz yaşındaydım, o karşı çıkmaya başlamadan önce birkaç yıl boyunca ona canlı bir oyuncak bebek muamelesi yapacak kadar büyüktüm. Küçükken en büyük iki hayalim çocuk sahibi ve yazar olmaktı.

Hayes bana baktı. "Ama?.."

"Ama bir daha bir ilişkim olacağından şüpheliyim," dedim.

"Yirmi beş yaşındasın ve yalnızca bir senedir yalnızsın. Nasıl olur da bir daha kimseyle tanışamayacağını öne sürebilirsin?"

Turnike bizi trene almak için dönerken ona kaşlarımı çattım. "Çünkü Matt'i çok iyi tanıyordum ve onun böyle biri olduğuna

dair hiçbir işaret yoktu... tanıdığım kişiden böyle farklı olduğuna dair... Onun kadar tanımadığım biriyle her şeye en baştan başladığımı hayal bile edemiyorum."

Hayes içini çekti ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu hissi senin tahmin edebileceğinden daha iyi biliyorum ama tüm erkekler korkunç değil."

Ona cevap verecek zamanım olmadı. Demir bariyer kucaklarımızda kilitlendi ve hız treni istasyondan çıkıp sarsak bir hızla devasa bir tepeye tırmandı. Korku ve beklenti midemde büyümeye başladığında Hayes'e yaslanmak için kendime izin verdim, onun sağlamlığında güvence buldum. Gerçi bu şey raydan çıkacak olursa onun kasları bile bizi mutlak ölümden koruyamazdı.

"Gergin misin?" diye sordu bana sırıtarak.

Gözlerimi kıstım. "Hiç de bile. Sadece işler sarpa sararsa kendimi kurtarmak için seni feda etmenin yolunu bulmaya çalışıyordum."

Tepeye ulaştık ve birden doksan derecelik bir açıyla aşağı inmeye başladık. İç organlarım boğazıma yükselip orada kalırken demir çubuk beni yerimde tutan tek şeydi. Çok korkuyordum, heyecanlıydım ve yüzümü Hayes'in omzuna gömmeye çalışırken sıkı sıkı çubuğa tutunuyordum. Bütün bu esnada da imkânsız gibi görünen başka bir tepeye doğru uçarak yol alırken köşelerden büyük bir hızla dönüyorduk. Hayes'in güldüğünü duyacak kadar çığlık atmayı bıraktım. Genelde benimleyken şahit olduğum o her zamanki düz, alaycı kıkırdaması gibi değildi, göğsünü sarsan içten bir kahkahaydı. Bu beni yarım saniyeliğine gülümsetti, ardından yeniden çığlık atmaya başladım.

Şaşırtıcı derecede ani bir duruşla yolculuğun sonuna ulaştığımızda titrek bacaklarla dışarı çıktım.

Birkaç saniyedir ayakta dikiliyordum ki dünyam kararardı. "Ah." Kan beynime hücum etti ve güçlü bir kol belimi sarıp beni sıkıca tuttu.

"Sorun ne?" diye sordu Hayes.

Görüşümü küçük siyah noktalar doldururken başım göğsüne

düştü ve dengemi bulmaya çalışırken bile bedeninin ne kadar güzel ve sıkı olduğunu, ne kadar iyi koktuğunu -sabun, ten ve yumuşatıcı- etrafımdaki kollarının ne kadar güvende hissettirdiğinin farkına varabildim. Sanki ona bu şekilde yaslanıyorken kötü hiçbir şey olamazdı.

"Sadece ani bir baş dönmesi," dedim. "Sanırım bir şeyler yemem gerek."

Yavaşça görüşüm düzeldi ve ondan uzaklaştım. Hayes gözlerini kıstı. "Sorunun sadece bu olduğuna emin misin?" diye sordu. "Bu çok sık oluyor mu?"

Güldüm. "*Endişelendin* mi?" Çok ünlü bir aktris kesiğinden "kan fışkırdığını" söylediğinde bile endişeli görünmemişti.

Kendini zorlayarak yüzündeki endişeyi yumuşattı. "Hayır, hiç de bile. Sadece senin için huni kekine kırk dolar harcamak istemiyorum. Ama gel hadi."

Beni çıkış rampasına doğru götürdü. Sanki baygınlık geçirmeye yatkın olan kızlardan olduğuma aniden ikna olmuş gibi eli sırtımdan belime kaymıştı.

Bir huni kekiyle iki limonata sipariş etti. "Öncesinde yanılıyordun, biliyor musun," dedi bana.

"Gerçekten yemem lazım," diye karşı çıktım. "Yirmi dört saattir vücuduma sadece bir yudum kaymakbirası ve dün akşam yediğim bir paket *Oreo* girdi."

"Onu demiyorum," dedi. "Önceden dediğin şey. Sadece kötü kadınlardan hoşlandığımla ilgili."

Huni kekini gölgelik bir yere taşıdı ve oturmam için beni hafifçe itti.

"Peki," diye düzelttim. "*Kötü* kadınlar demeyelim. Geçici olanlar diyelim."

Bir parça huni kekinden kopardı ve sanki aşırı ilginç bir şeymiş gibi incelemeye koyuldu. Sanki elindeki kek değil de peruk takmış bir domuz ya da gözleri olan bir domatesmiş gibi. "O kadar da geçici değil," dedi. "Nasılsa bir zamanlar nişanlıydım."

Çiğnemeyi bıraktım, bir anlığına... donakalmıştım. Nedenini açıklayamıyordum ama Hayes'in bir zamanlar nişanlı olması, birisiyle ömrünü geçirmek istemiş olması içime bir şeylerin oturmasına neden oldu.

"Ne oldu?" diye sordum. Huni keki ağzımda lapaya dönmüştü.

Başını kaldırdı. Bakışları karanlık ve gizemliydi. "Yan dal görevimin bir parçası olarak bir aylığına başka bir yere gitmem gerekti. Ben yokken babama âşık olmuş."

Ona bakarken elimdeki huni keki yere düştü. Onu bir şekilde yanlış anlayıp anlamadığımı merak ettim. Hayes'le beraber olan birinin başka birini seçebileceğini idrak etmek benim için zaten zordu ama o kişinin gidip de onun öz babasını seçtiğini aklımın alması *imkânsızdı*. "Baban mı?" diye sordum. "*Öz* baban?"

Hayes başıyla onayladı ve en sonunda huni kekini ağzına attı. "Babam bir film yapımcısı, aşırı derecede zengin. Ben doğduğumda henüz yirmi yaşında olduğu için de hâlâ genç sayılır. Nişanlımın istediği her şeydi."

Kulağa sanki bunların hiçbiri canını sıkmıyormuş gibi geliyordu. Sesindeki bu duygusuzlukla vergilerden de bahsediyor olabilirdi.

"Ama senin *baban*," diye tekrarladım. "Yani, kim böyle bir şey yapar ki? Ve daha fazla ne istemiş olabilir?"

Hayes omuz silkti. "Ayrıldığımızda beni suçladı, kimseyi kendimi sevdiğim kadar sevmiyormuşum."

Ondan nefret ediyordum, yanımdaki adamı onun öz babası için terk eden ve bir de üstüne pislik gibi davranan bu deli yabancıdan nefret ediyordum. Ondan Matt'in beni aldattığı aktristen hiç etmediğim bir şekilde nefret ediyordum, hatta Matt'ten bile etmediğim bir şekilde. Hayes'in tüm bunları nasıl kabullenebildiğini anlamıyordum. "Bu, terk ettiğin birine söylemesi acı bir şey, özellikle de sizin durumunuzda."

Hayes yutkundu. "Haksız sayılmazdı. Bir hastamı kaybetmiştim ve bocalıyordum, tıpta kalıp kalmak istemediğimden bile

emin değildim. Kendimi onunkindense kendi bokuma kaptırmıştım ve o zamanlar daha yan dalımı yapıyordum, yani hiç para kazanmıyordum. Bu yüzden, benimle kalması için bir çıkarı var denemezdi."

O kadar dumura uğramıştım ki neredeyse cevap bile veremedim. Bu yüzden mi o gülünç evde yaşadığını merak ettim. Bunun, kendi değerini o kadına kanıtlamak için Muhteşem Gatsby-vari bir girişim olup olmadığını.

"Onları gerçekten de affetmiş gibisin," dedim başımı iki yana sallayarak. "Nasıl yaptığını hiç anlamıyorum."

Hayes ellerini peçeteye sildi. Belli ki huni kekinden bir parça yetmişti. "Kendim hakkında birkaç acı gerçeği öğrenmiş oldum ve bir de kız kardeşim oldu, yani o kadar da kötü değil."

Ağzım açık kaldı ve Hayes bir elini kaldırdı. "Tek bir kötü deneyime dayanarak tüm ihtimalleri silip atmamamı önermeden önce, senin de aynını yaptığını hatırlatmama izin ver."

Başparmağıyla üstdudağımdaki pudra şekerini sildi, bunu yaparken gülümsemesiyle gözlerinin kenarında küçük kırışıklıklar belirmişti. Bakışlarında öyle yoğun bir şefkat, öyle tatlılık vardı ki kalbim onun adına daha da kırıldı. O kadının ayrılırken indirdiği acı darbeyi alıp mottosu haline getirmişti. Ne sevebileceği ne de sevilebileceği fikrini benimsemişti, halbuki hiçbir şey gerçekten bu kadar uzak olamazdı.

Eğer Hayes benim olsaydı her bir zerremle ona tutunurdum.

***

Her hız trenine bindikten ve bir yıllık abur cubur yedikten -ki Hayes asla itiraf etmeyecek olsa da kayıtlara geçsin, bundan zevk almıştı- sonra eve döndük. Günün sıcaklığı ve o kadar yürümemizin ardından uykuya dalmam için tek gereken yolcu koltuğu ve klimaydı. Gözlerimi açtığımda Hayes'in evinin önündeydik.

"Uyanmanın vakti geldi," dedi. "Komşular muhtemelen ara-

bamda baygın bir ergenin olduğunu bildirmek için şu anda polisleri arıyordur."

Esnedim. "Eğer arayacak olsalardı bunu yıllar önce yaparlardı. Ee, izin gününün kalanını nasıl geçireceksin?"

"Seçenekler sonsuz," diye yanıtladı. İkimiz de arabadan indik. Tuhaf bir şekilde gitmeye isteksizdim.

Hayes de isteksizmiş gibi görünüyordu. Bir elini arabanın tavanına koydu, içeri girmek için bir acelesi yok gibiydi. "Bir hayat edinmeyi reddederek geçirdiğin sessiz akşamın keyfini çıkar. Senin yapmadığın şeyleri yaparken seni düşüneceğim."

Burnumu kırıştırdım. "*O esnada* beni düşünmemeni tercih ederim eğer senin için de bir sorun olmazsa."

Bana mümkün olan en edepsiz gülümsemeyle baktı. "Bir erkeğin aklının nereye gittiğine dair sınırlı kontrolü olduğu çeşitli noktalar vardır."

Sessiz bir nefes verirken bedenim hafifçe arabaya dayandı. Hayes'in şaka yaptığını biliyordum ama midemde bir şeyler çırpınıyordu, sanki bir bebek kelebek acemi kanatlarını deniyordu. Onun seks esnasında *gerçekten* beni düşündüğünü hayal etsem muhtemelen durduğum yerde boşalırdım.

Araba yolunu geçip kendi aracıma gittim, bu öğleden sonra gözüme daha da bir paslı ve hurdalığa gitmeye hazır görünüyordu. Hayes'in BMW'sinde geçirdiğim günün ardından eve *Taş Devri*'nden fırlama bir arabayla gidiyormuşum gibi gelecekti.

"Hey, Tali," dedi ben arabamın kapısına uzanırken. "Teşekkürler. Uzun zamandır geçirdiğim en güzel gündü." Hayes bir seferliğine içten davranıyordu ve bunun onun için zor olduğunu görebiliyordum.

Başka bir bebek kelebek daha uçuşa geçti. Gülümsedim ve bu anı bir şakayla mahvetme dürtüsünü bastırdım ama ona doğruyu söylemeye dilim varmadı... Bu benim de uzun zamandır geçirdiğim en güzel gündü.

***

Eve vardığımda, ayakkabılarımı bile çıkarmadan internette Hayes'in babasıyla karısına baktım.

Babası ellilerindeki bir adama göre seksiydi ve oğluna çok benziyordu, ki bu da bütün durumu daha da garip kılıyordu.

Karısı Ella'nın yüzü kemikliydi ve yalnızca yabancı kadınlara has bir şekilde, insanı huzursuz eden bir güzelliği vardı. Öyle narindi ki güçlü bir rüzgârın onu uçuracağım sanırdınız. Diğer kadınların taklit etmeye bile kalkmadığı kadınlardandı çünkü ona bir bakışınızla onu taklit etmenin imkânsız olduğunu bilirdiniz.

Göğsüm sızladı. Onun yerini alabileceğim fikri aklımdan bile geçtiğinden değildi. Yalnızca bunu istesem bile *yapamayacağımı* fark etmek berbat bir şeydi.

Duzenleme
Ny.Ozlem

17

Hayes'i bir gün izin almaya zorlamanın ona keyifli vakit geçirmenin değerini öğreteceğini düşündüysem de feci şekilde yanılıyordum. Bir hafta sonu tatil yapmayı düşünmesini önerdiğimde yüzüme gülmüş ve başka bir cumayı daha boşaltayım mı diye sorduğumdaysa sadece, "Bakarız," demişti ama ses tonu *hayır* diyordu.

Yine de öğle yemeği için neredeyse her gün eve geliyordu, yani... bebek adımları, öyle değil mi?

Eve uğrayamadığı bir ofis gününde ben ona gittim. Arabasının yağını değiştirttiğimden ve anahtarlarını teslim etmem gerektiğinden zaten gidecektim. Ofisine girdiğimde içimdeki feminist irkildi. Elimde *In-N-Out Burger*'den bir paketle kendimi erkeğine öğle yemeğini götüren 1950'lerdeki bir ev kadını gibi hissetmiştim ama... sikerler. Hayes'in yemek yemesi gerekiyordu.

Resepsiyonist bana hayatımı riske atıyormuşum gibi baktı ve öğle yemeğini kapısının önüne bırakmamı söyleyip kaçmamı ima etti. Hayes'in mesafeli ve göz korkutucu görünmek için uğraştığını biliyordum... Sadece insanların bu rolü yediğini fark etmemiştim.

Ninova

Ofisine giden koridordan geçtim ve kapıya tıklattıktan sonra içeri girdim.

"Sana çizburger ve patates kızartması getirdim," dedim paketi ona vererek. "Geri kalanı benim."

Elindeki bir dosyayı kapadı. Belli ki işini bölüyordum ama sinir olmuş görünmüyordu. Olsa da umurumda olmazdı. "Beni şişmanlatarak sosyal hayatımı mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

"Haftada bir çizburgerle aşağı yukarı iki yüz yılımı alacak ama uzun ömürlü olacağımıza dair inancım tam."

"Benim de mi?"

Gülümsedim. "Sanırım haklı olabilirsin." Başımla yemeğini işaret ettim. "Yani nasıl beslendiğine bir baksana."

Paketi ondan almak için uzandım ama yanımdaki sandalyeyi gösterdi. "Kalsana," dedi. "Bir sonraki hastamla ilgilenmeden önce birkaç dakikam var."

"İnsanlardan nefret ettiğini sanıyordum," diye yanıt verdim ve kendimi mutlulukla sandalyeye bırakıp patates kızartmalarımı çıkardım. "Resepsiyonistin yemeğini kapının önüne bırakmamı istedi."

Kâğıt ambalajı masasına düzgün bir şekilde yaydı ve sanki bu şık bir yemekmiş gibi kucağına peçete yerleştirdi. "İnsanlardan nefret ediyorum. Sanırım sürekli kafamı ütülemen seni bir şekilde diğerlerinden ayırıyor."

Kendime rağmen bir kahkaha attım. "Elemanların benden birkaç şey öğrenebilir," diye cevap verdim ve hiç utanmadan parmaklarımdaki yağı yaladım. Hayes gözlerinde bir parça merakla beni izliyordu. "Belki de ofis eğitimi teklif etmeliyim."

"Senin bilmiş ağzın zaten fazla geliyor," dedi. Sesinde, kadınlığımın bir davul gibi gerilmesine neden olan mırıltılı bir ton vardı, bunu gitgide daha fazla yaşıyor gibiydim. Hep hatırı sayılır derecede güçlü bir irademolmuştu ama bakışını biraz uzatmasıyla, sesini biraz boğuklaştırmasıyla kendimi bambaşka bir kız gibi hissediyordum.

Bunun neden kötü bir fikir olduğunu unutma, Tali.

Romantik geçmişinin kötü davranışlarla dolup taştığını kesin olarak biliyordum ama örnek bulmak için beynimi taradığımda elim boş kalmıştı. Magazinde onun hakkında gördüğüm birkaç haber tamamen saçmalıktan ibaretti. Haftalar önce evinden çıkarken gördüğüm kız sırf yogaya giderken azıcık üzgün görünüyor diye Hayes yüzünden "aşk acısı" çekiyor olmuştu, hem de sadece bir kez görüşmelerine rağmen. Yogaya giderken kim üzgün görünmezdi ki?

"Bana şu *sözde* kız arkadaşlarından bahset," dedim. Orada bir sürü şerefsizlik saklanıyor olmalıydı. "Hâlâ anlamakta güçlük çekiyorum. En baştan başla."

"En baştan mı?" Hayes ağzını sildi. "Alice Cook. İkimiz de altı yaşındaydık. Sevgililer Günü'nde ona kalp şekilli şekerler verdim ve o da annesinin şeker yemesine izin vermediğini söyleyip onları çöpe attı."

Aynı anda hem güldüm hem kalbim sızladı. Hayes'in, hassas kalbi ilk kez kırılan minik ve üzgün versiyonunu hayal etmek çok kolaydı.

Suyundan bir yudum alarak oyalanınca devam etmesi için elimi salladım. Şu ana kadar sadece durumumu kötüleştirmişti.

"Sonra Caroline Cutherall vardı, arkadaşımın ablası. Onu on yaşımdan on dördüme kadar delicesine sevdim," dedi. "Benden on yaş büyüktü. Sanırım artık bir şansım olabilir." Omuz silkti.

Eminim ki olurdu. Hayes'in on dört yaşındayken nasıl biri olduğunu bilmiyordum ama yirmi yıl sonraki Hayes'le boy ölçüşebilmesinin imkânı yoktu.

"Ondan sonra da pederin kızı Annie oldu. Üniversitedeki ilk yılımın ortalarına kadar çıktık."

Hamburgerinin son parçasını ağzına attı. Annie'yle nasıl *sonlandığından* bahsetmediği gözümden kaçmamıştı, bu da hiç şüphesiz kendi hatası olduğu anlamına geliyordu. *Bingo.* "Onunla ne yaşandı?"

Hayes sandalyesinde geriye yaslanıp bakışlarıma karşılık verdi. Bir anlığına buna cevap vermeyeceğinden emindim.

"Bir gün üniversiteden eve geldim ve ben yokken zamanını yerel kulüpteki bir futbolcuyla doldurduğunu keşfettim," dedi.

Ah.

"Annie'den sonra da Ella geldi," diye bitirdi. "O da şimdi üvey annem."

Bana kederli bir gülümsemeyle baktı ve sanki bu bahsettiği biraz komik, biraz da sıkıcıymış gibi bir tavırla suyundan bir yudum daha aldı. Benim için ikisi de değildi. Boğazımda aniden beliren yumruyla mücadele ettim. Hayes'in duygusuzluğuna dair kendime sağlıklı bir hatırlatıcı arıyordum ama bunun yerine, onun binlerce küçük kesik ve birkaç da ciddi yaralanmadan ölmesini izlemiştim.

Ona daha iyisini hak ettiğini söylemek istiyordum. Ella'nın deli olduğunu, *hepsinin* deli olduğunu söylemek ama kelimeler boğazıma takıldı; yüksek sesle söylenemeyecek kadar içten ve muhtemelen fazla duygu yüklülerdi.

Telefonu çaldı ve bir sonraki hastasının geldiğini haber verdi. Hızla çöplerimizi kaldırırken aklımda hâlâ anlattıkları vardı, hepsini düzeltebilmeyi diliyordum. Hayes beni bekleme odasından geçirip asansöre götürdü, gelmesini benimle beraber bekledi. Sanki kalabilmemi diliyormuş gibiydi ve... bence bir mahzuru olmazdı. Gitgide, günlerimin Hayes'in sırıtışları ve arabamla kararlarım hakkında yaptığı küçümseyici yorumlar olmadan neye benzediğini hatırlamak zorlaşıyordu. Söylediklerinde ciddi olmadığını gösteren gözlerindeki o tatlılık olmadan.

Geri dönmemi isteyen bir mesaj attığında otoparka daha yeni varmıştım. *Keşke* buna sinirlenseydim. Keşke yanından daha yeni ayrılmışken onu tekrar görme ihtimaliyle sessiz bir heyecan hissetmeseydim.

Onu ofisinde bir hastayla bulunca eşikte durdum ama eliyle beni içeri çağırdı.

"Tali, Linda'yla tanış. Seni bekleme odasında görmüş ve bana sana benzemek istediğini söyledi."

Yavaşladım ve onlara yaklaşırken son birkaç adımımda tökezledim.

"Hepsini istiyorum," dedi Linda. "Hokka burnu ve özellikle de dudakları. Benimkileri de olabildiğince onunkilere benzet."

Bu normal miydi? Bir insanı sanki sergilenen bir kıyafetmiş gibi işaret etmek ve onun görünüşünü istemek? Hayes buna hiç şaşırmamış gibiydi ama eldivenli başparmağıyla dudağımın tam ortasına bastırdığında sertçe yutkundu. Parmağını daha da ağzıma çekmek, hafifçe ısırmak istiyordum.

"Tali'nin dudakları epey dolgun, özellikle de üstdudağı," dedi. "Birebir aynısını yapmak zor olacak ama hattını onunki gibi dışarı sarkıtmak için mikro dozlarda dolgu uygulayabilirim." İşaretparmağı üstdudağımın hattı boyunca gezindi. Burnumdan yetersiz sığ nefesler aldım, kalbim olması gerekenden hızlı atıyordu.

"Evet, onu deneyelim," dedi Linda. "Onda inanılmaz bir iş başarmışsın."

Hayes'in parmağı dudağımın ortasında donakaldı ve bakışlarımız kilitlendi. Bu şekilde dikkatinin odağı olmak tahmin edip edebileceğimden daha baş döndürücüydü. Açığa çıkarılma ve çıplak bırakılmayı deneyimlemekti ama aynı zamanda *görülmekti* de. Daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde görülmek, sanki ben narin bir şeymişim, özen gösterilmeye değermişim gibi. Böyle hissetmeyi bırakmak istemiyordum.

Hayes sanki yanmış gibi elini indirdi.

"Tali'nin güzelliği tamamen kendine ait," dedi uzaklaşırken kısık bir sesle. "Kamerayı alıp geleceğim."

Ofisten çıkan sırtına şaşkınlıkla baktım ve az önce ne halt olduğunu merak ettim. Öyle hisseden sadece ben miydim? Yoksa ikimiz miydik? Hatıram güvenemeyeceğim kadar gerçeküstü geliyordu.

"Keşke kocam da bana onun sana baktığı gibi baksa," diye fısıldadı Linda. "Sanki bir daha başka bir şeye bakmak zorunda kalmasa bundan çok memnun olurmuş gibi."

Ona baktım -kendince güzeldi ve kesinlikle değerini bilen bir kocayı hak ediyordu- ve sözleriyle kalbim garip bir şekilde sertçe tekledi. Bir şeyin doğru olması için yanıp tutuşma ama öyle olmadığını çok iyi bilmenin sızısıydı bu. "Ben yalnızca asistanıyım," diye yanıtladım. "Bana öyle bakıyor çünkü ben olmasam kendi kahvesini almak zorunda kalacaktı ve Starbucks'ta beklemeyi katlanılmaz buluyor."

"Sana nasıl baktığını gördüm, tatlım," dedi Linda bilmiş bir gülümsemeyle. "Ve inan bana, o bakışın kahveyle bir alakası yoktu."

18

Ertesi sabah yanıma indiğinde Hayes'in *smoothie*'si onu mutfakta bekliyordu. Her zamanki gibi düzgün, şık ve mükemmel görünüyordu ama bakışları normalde olduğundan daha deliciydi. Dün garip davranıp davranmadığımı merak ettim. *Elbette* garip davranmıştım ve öyle davranmaya devam ediyordum. Onun dikkatini daha fazla çekme, elini tenimde daha fazla hissetme ve yüzüme tıpkı ofisindeki gibi bakması arzusundan kurtulamıyor gibiydim.

Beni mutfakta köşeye sıkıştırdığını, sert bedeninin sırtımı vitrine bastırıp alanımı işgal ettiğini gözümde canlandırdım. Başparmağını dudaklarıma koyardı; ardından dudakları benimkilerle buluşur, elleri aşağılara kayarak kalçama iner ve eteğimi çekerdi.

Bunu sadece düşünmemle bile nefes nefese kalmıştım. Gerçeğinin bana ne yapacağını asla kestiremiyordum.

"Bu akşam bir parti veriyorum," dedi fantezimi parçalara ayırarak. "Yardımına ihtiyacım olabilir."

Hayes'in aklımın tamamen bambaşka bir yerde olduğunu anlamadığını umuyordum. Bir anlığına gözlerimi kapadım ve nefesimi düzene soktum. *Kendini topla. Bu onun klasik hamlesi:*

Ninova

Kadınlara kendilerini özel hissettirip sonra arkasına bakmadan gider.

"Benim bildiğim kadarıyla, partilerde aslında *yardıma* falan ihtiyacın yok." Cümlem kulağa niyetlendiğimden daha sert gelmişti.

"Tamamen sektörel," dedi hızlı bir gülümsemeyle, anahtarlarını cebine koyup kahvesini aldı. "Konuştuğum her aktris ya da kadın yapımcı hafif bir dokunuş istediklerine karar verecek. Ayrıca senin de iyi bir reklam olduğun ortaya çıktı. Seni gören herkes işlemlerini benim yaptığımı farz edip aynısını isteyecek."

O bütün gece güzel kadınlarla flörtleşirken yanında dikilmek gibi bir arzum yoktu. Keşke gerçekten bir planım olsaydı da reddedebilseydim. "Ne giymeliyim?" diye sordum omuzlarım çökerken.

Hayes bana baktı, tüy gibi hafif bakışları dudaklarıma kaydı ve anında başka tarafa çevrildiler. "Ne giyersen giy," dedi. "Tüm gözler üzerinde olacak."

Sanki buna üzülmüş gibi söylemişti.

***

Matt ilk büyük rolünü aldıktan hemen sonra satın aldığım bir elbiseyi seçtim. Siyah ve ipeksiydi, yakası dökümlüydü ve derin bir sırt dekoltesi vardı.

Matt buna *Partiyi Siktir Et Evde Kalıyoruz* elbisesi derdi. Elbiseyi giyerken bu hatırayla irkildim. O zamanlar bana kendimi çok arzulanır hissettirmişti ve gerçekten içten olduğuna hâlâ inanıyordum. Sadece *yeterince* içten değildi ve birinin öyle olup olmadığını nasıl anlardınız ki?

Elbiseyi bağlamalı, yüksek topuklu siyah topuklularla kombinledim; bu halimle bile Hayes'in ancak köprücükkemiğine gelecektim. Saçlarımı açık bıraktım, buklelerim yumuşak bir şekilde omuzlarımda kıvrılıyordu. Buğulu göz makyajım ve dün fazlasıyla takdir ediyormuş gibi göründüğü dudaklarıma sürdüğüm ten rengi rujla tamamdım. Beynimin uzak bir köşesi neden bunca zahmete girdiğimi sorgulasa da cevaptan kaçmıştı.

Etkinlik Black Swan'da, Beverly Hills'in merkezine açılan yeni devasa bardaydı. Ben vardığımda mekân çoktan tıklım tıklım olmuştu. Nereye baksam güzel kadınlar ve belli belirsiz tanıdık simalar görüyordum. Bu, LA'e ilk vardığımızda Matt'in katılmak için ruhunu satacağı türden bir etkinlikti.

Onunla bu şeylere gitmekten ne kadar nefret ettiğimi şu ana dek unutmuştum. Herkesin o insanüstü biriymiş de ben şanslı ama yol boyunca yeri doldurulabilir bir döküntüymüşüm gibi davranmasından.

Bazen Matt'in de onlara katıldığını seziyordum. En çok da bundan nefret ediyordum.

Matt'le mükemmel derecede mutlu olduğumuzu kendime o kadar uzun zaman boyunca söylemiştim ki... ama şimdi durmuş kalabalığı süzerken iyi anılardansa kötüler aklıma geliyordu.

İçerideki kapı görevlisine adımı verdim ve Hayes'e geldiğimi söyleyen bir mesaj attım. Sadece dakikalar içinde onun bana yaklaştığını gördüm. Düğmeleri yarıya kadar açık siyah bir gömlek giymişti ve bana hoşuma biraz fazla giden bir şekilde bakıyordu. Sanki ben bu bardaki, bu *şehirdeki* görebildiği tek şeymişim gibi.

"Tanrım," dedi bir nefes vererek. "Buradaki erkeklerin yarısı yaşlı, Tali. Şimdi hepsini elektro şokla hayata döndürmek zorunda kalacağım."

Neden burada olduğumu hatırlamakta zorlanarak kızardım. Eminim ki bir nedeni vardı ama tek istediğim onun tatlı şeyler söylemeye ve böyle bakmaya devam etmesiydi.

"Ee, bu akşam ne yapmam gerek?" diye sordum etrafımıza bakınarak.

Bana bir içki uzattı. "Öncelikle rahatla. Bu bir parti. Senden açık kalp ameliyatı yapmanı istemeyeceğim. Sadece bana planlamada yardım et ve biri esir alırsa kurtar."

Gözlerimi devirdim. "Birinin seni esir mi aldığını, yoksa onu kesinlikle pişmanlık duyacağı bir şeye mi ikna ettiğini nereden bileceğim?"

Gözleri bir kez daha elbisemi süzdü. Sanki burada sadece ikimiz vardık. "Seni temin ederim ki pişman olmazdı. Ama bu akşam o tür bir şey olmayacak."

Doğruyu söylemek gerekirse, bir süredir olmuyor gibiydi. Geçmişte görüştüğü kadınlardan ara sıra mesaj alıyordu ama Hayes hepsini görmezden geliyordu. Artık ne yeni randevular ne de ertesi gün yatağında bulduğum çıplak kadınlar vardı.

Bunu düşündüğüm sırada onunla anında flört etmeye başlayan bir grup kadına döndü. Pazılarını kavrıyor ve fazla genişçe gülümsüyorlardı. Belki de Hayes sonunda tek gecelik ilişkilerini gizli tutmayı öğrenmişti.

Grup onun etrafını çevrelerken bir adım geri atmak zorunda kaldım ve yeri doldurulabilir olmaya dair anılar tekrar beynime sızdı. Elimdeki bardağı kaldırıp başıma diktiğim gibi yarısını içtim. Sinirlerimi yatıştıracağını ve düşüncelerimi biraz olsun sessizleştireceğini umuyordum.

"Burada tek başına dikilmek için fazla güzelsin," dedi arkamdan bir ses. Omzumun üzerinden baktığımda benden çok da büyük olmayan çekici bir adam buldum. Gülümsemesi önce özgüvenliydi, sonra utanmışa döndü. "Pardon, çok klişe bir laftı. Sana içki ısmarlamayı teklif edecektim ama açık bar var."

"Bu, jestinin etkisini biraz azaltırdı," diye yanıtladım, Hayes bana ne verdiyse ondan bir yudum daha alarak.

Adam elini uzattı. "Ben Chris." El sıkışı sağlamdı, bir yetişkin el sıkışmasıydı. "Gözüme çok tanıdık geliyorsun. Seni nerede gördüm?"

Başımı iki yana salladım. "Ben aktris değilim."

"Gerçekten mi?" dedi bir adım yaklaşarak. "Şu anda ilgimi daha çok çekmeye başladın ve çoktan ilgimi çekmiştin."

Flört etmek böyle bir şey miydi? Hiçbir fikrim yoktu ve kendimi öğrenmek için çok yaşlıymışım gibi hissediyordum. Ancak bu uzun zamandır çekici bulduğum ve konuştuğum ilk adamdı. Sanırım en azından *denemeliydim*, hiç içimden gelmese bile.

"Peki sen aktör müsün?" diye sordum.

Sırıtışı kendini beğenmişti. "Benim kim olduğumu gerçekten de bilmiyor musun?"

Ona tam cevap verecektim ki Hayes yan tarafımda belirdi. Elini dirseğime koydu ve yeni arkadaşıma kibar ama kısa bir bahane uydurup beni oradan sürükleyerek uzaklaştırdı.

"Ben de iyi vakit geçirmeyeceğinden endişeleniyordum," dedi.

Beni kurtardığı için rahatlamıştım ama bunu *ona* söyleyecek değildim. "Beni aylardır konuştuğum ilk adamdan sürükleyip uzaklaştırmasan muhtemelen daha iyi zaman geçiriyor olurdum."

"Seni buraya çalışman için çağırdım," diye yanıtladı. Sesi sertti, her zamanki hınzırlığından eser yoktu. "Maaş aldığını bu kadar çabuk unutman komik."

Telefonumu yukarı kaldırdım. "Ben de çalışmaya hazırım. Ne yapmam laz..."

Kelimelerimi tamamen kaybettim. Gözlerim kapı görevlisinin yanından geçen adama yapışıp kalmıştı. Kalbim sudan çıkmış balık gibi çırpındı, ciddi bir çökme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Matt buradaydı.

Yanında bir kadınla birlikte.

Bundan daha kötü bir senaryo düşünmek zordu. Matt geçen yıl olduğundan daha zengin ve başarılıydı, bana dair bulunduğu korkunç öngörülerin ise çoğu gerçekleşmişti. Yalnızdım, kitabımı bitirmemiştim ve ay sonunu getirmek için saçma bir Hollywood işine girmiştim. Bir de pılımı pırtımı toplayıp eve dönersem, dörtte dört bilmiş olacaktı.

Buna katlanamıyordum.

Saf bir panik duygusu bütün bedenimi ele geçirdi. Düşünmeye çalışıyordum ama titrek bir karmaşadan ibarettim; ellerim titriyor, yavaşlayan nabzım tekliyordu. "*Siktir.*"

Hayes tek kaşını kaldırdı ve bakışlarını benden Matt'e çevirdi. "Ne?" diye sordu. "Ah, Tanrım. Noah Carpenter'a derin, ebe-

di bir aşk beslediğini söyleme sakın. Bundan daha merak uyandırıcı biri olduğunu sanıyordum."

"Hayır," dedim dudağımı ısırarak. Matt odanın içinde ilerliyordu. Henüz beni görmemişti ama her an görebilirdi. "Hayır. Sadece... benim için bir şey yapabilir misin? *Lütfen?*"

"Tamam, seninle seks yapacağım," dedi uzun bir iç çekişle. "Ama sadece bir kez, tamam mı? Ve arkadan, böylece sabah aramız tuhaf olmaz."

Beni kesinlikle anlamıyordu. Matt'in gözleri saniyeler içinde beni bulacaktı ve bu olduğunda, aşağılayıcı anlarla *dolu* bir hayatın en aşağılayıcı anı yaşanacaktı.

"Hayes, bu önemli." Ellerimi yalvarırcasına birbirine kenetledim. "O buraya geldiğinde lütfen senin için çalıştığımı söyleme, olur mu?"

Hayes sanki bu içinde bulunduğu en eğlenceli durumlardan biriymiş gibi davranıyordu, yüzüne tembel bir gülümseme yayılmıştı. "Benim çıkarım ne?"

"Tanrı aşkına, Hayes," diye tısladım. "Bütün hayatım ellerinde zaten. Daha ne istiyor olabilirsin ki?"

İşte o an Matt beni fark etti. Benim varlığımı bile unutmuş da böyle aniden hatırlamak şok etkisi yaratmış gibi afallamış görünüyordu. Sonra yüzünde o gülümseme belirdi, eskiden sevdiğim o gülümseme. Bana kendimi koca dünyadaki en tapılası ve özel şeymişim gibi hissettiren o gülümseme. Artık dünyanın yarısı da onu en az benim kadar seviyordu ve hiçbir zaman bana ait olmadığı en nihayetinde kafama dank etmişti.

Matt yanında getirdiği aktriste tek bir kelime bile etmeden yanından ayrıldı, bir grup erkeğin etrafından dolandı ve işte *buradaydı*, beni kendine çekiyordu.

Karşılık olarak donakaldım. Uzuvlarım kaskatı kesilmişti ve hareket edemiyor, normal fonksiyon gösteremiyorlardı. On dört yaşımdan yirmi dört yaşıma kadar yalnızca bu kollar beni sarmıştı ve tekrar aralarında olmak gerçeküstü geliyordu. Koca ha-

yatım boyunca ondan başka iki kişiyi öpmüş ve bir kişiyle seks yapmıştım. Burada durmak sanki kayıp bir parçamla tekrar bir araya gelmek gibiydi. O parçanın hasta olduğunu biliyordum ama yine de doğru *hissettiriyordu.*

"Tanrım, seni tekrar görmek çok güzel, Tali," dedi nihayet geri çekilerek. Bana bakarken elleri çenemi sardı. Çok fazla göz teması vardı. Fazla yoğundu. Göğsümün ortasından bir damla terin aktığını hissettim. "Nasılsın?"

Kekeleyerek bir cevap vermek üzereydim ki Hayes kolunu belime sarıp beni Matt'ten uzaklaştırdı. Dudaklarını bir sahiplenme gösterisiyle rahat bir tavırla başıma bastırdı. Matt'in onunla göz göze gelmek için başını *kaldırması* gerekmiş, bu da olması gerekenden fazla hoşuma gitmişti. Matt her zaman daha uzun olmayı dilerdi. "Iıı... Matt, bu Hayes Flynn. Hayes, bu da Matt. Sanırım daha çok Noah olarak tanınıyor."

Bakışları Hayes'in belimi saran koluna tekrar kaydığında Matt'in gülümsemesi soldu ama yine de elini uzattı. "Tanıştığıma memnun oldum," dedi.

"Benim için zevkti," diye yanıtladı Hayes, yalnızca bir İngiliz erkeğinin becerebileceği bir tavırla. Kulağa aynı anda hem nazik hem de umursamaz geliyordu.

"Burada olduğuna inanamıyorum," dedi Matt bana dönerek. Öyle... hayrete düşmüş görünüyordu ki sanki bu inanılmaz bir şans eseriydi. İlişkimizin ne kadar çirkin bittiğini unutmuş gibiydi. "Sana bir sürü mesaj attım ama hiçbirini yanıtlamadın."

Ah, evet, tüm o ne dediği belli olmayan, yarısı sarhoşken gönderilmiş mesajlar. Hepsi de af diliyordu. *Bir daha asla aldatmayacağım, yemin ederim. Konuşabilir miyiz? Sen hâlâ benim en yakın arkadaşımsın. Seninle hiç konuşmamak çok garip.*

Buna verecek bir cevabım yoktu. Onu görmezden geldiğim için üzgün değildim. Daha kötüsünü hak ediyordu.

"Kitap nasıl gidiyor?" diye sordu sanki aramızda yanlış giden hiçbir şey yaşanmamış gibi. Sanki hayallerimi tek bir darbede

yıkmaya çalışan o değilmiş gibi, hem de babam öldükten iki hafta sonra. Ona berbat gitmeye devam ettiğini söylemeyecektim elbette. Sam'in önerileri sayesinde Julian'ın eklenmesiyle biraz gelişme kat etmiştim ama hâlâ iki ayda yaklaşık iki yüz sayfa yazmam lazımdı.

"Harika," diye yalan söyledim. "Tarihi uzattılar... babamdan dolayı." Sesim, hissettiğim kadar titrek çıkmadığı için minnettardım.

Matt'in gülümsemesi silindi. "Charlotte'a olanları duydum," dedi. İçten görünüyordu ama kim bilirdi ki? Ne de olsa o bir aktördü. "Üzüldüm."

Ona nasıl olduğunu sormam ya da filminden bahsetmem gerektiğini biliyordum ama onunla sohbet etmek ilgimi çekmiyordu. Şu anda ona gerçekten söylemek istediğim tek şey *nasıl yaparsın?* sorusuydu. *Nasıl anlamadım? İlişkimizin ne kadarı yalandı?* Bir yanım işlerin bu yöne sapmasına hâlâ inanamıyordu. Bu beraber mezuniyet balosuna gittiğim, üniversiteden beraber mezun olduğum çocuktu. İlk dairemizi, onunla IKEA'da yürümenin nasıl da büyük bir maceranın başlangıcı gibi hissettirdiğini hatırlıyordum. Çok şanslı olduğumu sanıyordum ama değildim. Sadece kandırılmıştım. Ancak şimdi bile ona bakarken, bana ihanet edeceğinin işaretini göremiyordum.

Hayes'in kavrayışı sıkılaştı ve beni daha da yakınına çekti. "Kusura bakma, *Max*," dedi ama sesi kulağa hiç üzgün gelmiyordu. "Tali'yi biraz çalmam gerek. İzninle."

Hayes beni salonda aşağı doğru çekti, kolu hâlâ belimdeydi. Bedenim otomatik pilota geçmiş, içimizden birinin ne yapacağını bilmesinden ötürü rahatlamıştı. Arkama dönüp Matt'e bakmadım ama biz uzaklaşırken bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Sonunda onun görüş alanından çıktığımızda çaresizce ihtiyaç duyduğum birkaç nefes aldım. Hayes beni duvara yaslamıştı, ağırlığımı taşıyamama ihtimalime karşı bir eli kalçamdaydı. Hayes'in tam önümdeki göğsüne odaklandım ve kalp atışlarımı

normal hızına döndürmeye çalıştım. Bu işe yaramadığında gözlerimi kapadım ve başımı arkamdaki duvara dayadım.

"Onun burada olacağını bilseydim senden gelmeni istemezdim." Hayes'in sesi yumuşak ve özür diler bir tondaydı.

Gözlerim aralandı ve onu sandığımdan daha yakınımda dururken buldum. Yüzüne değil de göğsüne doğru cevap verdim. Bu şekilde daha kolaydı.

"Hâlâ görmüyorum," diye fısıldadım. "Yüz yüze gelirsek belki daha önce kaçırdığım şeyleri, nasıl bu kadar gafil avlandığımı görürüm diye düşünmüştüm. Ama tıpatıp aynı görünüyor."

Hayes beni kendine çekti, o kadar iriydi ki kollarını etrafıma sardığında neredeyse içlerinde kaybolmuştum. "O bir aptal. Siz ikinizle tanışan herkes bunu zaten biliyor. Jonathan'ı alıntılamam gerekirse, 'Matt dünya üzerinde yaşamış en aptal OÇ. Asla Tali'den daha iyisini bulamayacak.'"

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarıma engel oldum. Matt yüzünden ağlayacak değildim ama Jonathan'ın sadakati benim için altından daha değerliydi. "Jonathan iyi bir arkadaş."

"Söylediğinin iyi bir arkadaş olmakla alakası yoktu. Sadece sağduyu. Ben *Matt*'le tanışmamıştım," dedi ismini küçümseyici bir sırıtışla söyleyerek. "Ve ben bile senden daha iyisini bulamayacağını biliyordum."

Sözleri çok tatlıydı ama sadece bana kendimi iyi hissettirmek için söylediğini biliyordum.

"Birlikte olduğu kızı gördün mü?" diye sordum. "Çoğu insan onun bir üst sürüm olduğunu düşünüyordur bence."

Çenemi ellerinin arasına aldı ve beni gözlerine bakmam için zorladı. "Hayatım boyunca gördüğüm en saf yüz seninki," dedi sessizce. "Taklit etmem imkân dahilinde değil ama yapabiliyor olsaydım o kız da dahil buradaki her kadın benden bunu isterdi."

Ona baktım. Şu an o kadar samimiydi ki dediklerinde neredeyse ciddi olduğunu düşünecektim. "Eve getirdiğin tüm o kadınlara benziyor," diye yanıtladım.

Beni bırakarak, "Eh, evet, *Chateau Lafitte** müsait olmadığında şarabını bir kutudan içersin," dedi çabucak. "Belli ki daha fazla kalacak durumda değilsin..."

"Ben iyiyim," diye lafını böldüm. Matt'ten daha ağır kayıplar yaşamıştım. Beni buradan kaçırmasına izin vermeyecektim. "Gerçekten."

"Berbat bir yalancısın," dedi. "Burada konuşmak istediğim kimse yok nasılsa."

Bir kolunu etrafıma sardı, beni iyice yanına çekti ve kalabalığın içinde ilerlemeye koyuldu. Kendimi küçük, güvende ve ilgilenilmiş hissediyordum; bu histen biraz fazla hoşlanmıştım.

Hayes birden durduğunda kapıya giden yolun yarısını aşmıştık. Beni daire şeklindeki barın yan tarafına yasladı, yüzümü bir kez daha ellerinin arasına almıştı.

"Matt bakıyor," dedi usulca. "Ayak uydur."

Ve ardından beni öptü.

Dudakları bildiğim en sıcak, yumuşak ve kusursuz dudaklardı; tıpkı hayal ettiğim gibi öpüşüyordu... Hiç acelesiz ama çoktan bir adım öndeymiş, sanki elbisemi başımın üzerinden çıkarıp bana oracıkta sahip olmayı planlıyormuş gibi.

Dilinden viski tadını aldım, ciğerlerim onun kokusuyla dolmuştu.

Elleri kalçalarımı sıkıca tutuyordu ve bedenlerimiz arasında mesafe kalmayana kadar bana yaklaştı. İletmeye çalıştığımız mesaj çoktan karşı tarafa geçmişti. Onu durdurmam ya da itiraz etmem gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum. İçimde zincirinden kopmuş vahşi bir dürtü vardı ve her nöronu mahvediyor, her mantıklı düşünceyi öldürüyordu. Parmaklarım güzel, gür saçlarına daldı; elleri kalçalarımı daha da sıktı... sonra keskin ve şaşkın bir nefes alıp geri çekildi.

Gözleri barın loş ışığında neredeyse siyahtı, dudakları şişmişti. "Şimdi deli gibi kıskanıyordur."

* Fransa'da bulunan ve 19.yüzyıldan beri faaliyet gösteren ünlü bir şarap evi. (ç.n.)

Matt'in de burada olduğunu hatırlamam bir saniyemi aldı.

Dengemi bulmaya çalışarak avucumu yanımdaki bar taburesine yasladım. "Ona bakmıyorsun bile, nereden biliyorsun?"

"Basit," dedi elimi tutarak. Bizi çıkışa doğru götürürken tekrar kalabalıkla mücadelesine geri döndü. "Çünkü onun yerinde olsam ben deli gibi kıskanırdım."

Sonunda dışarı çıktığımızda Hayes elimden vale biletini aldı, o sırada ben de doğru düzgün düşünebilmeyi dileyerek ciğer dolusu ılık havayı içime çekiyordum. Öpücük bitmiş olsa bile içimde hâlâ yaşanıyordu. Sanki Hayes özgür bırakılamayacak kadar tehlikeli bir şeyi kafesinden salmış gibi hissediyordum. Arabalarımızı beklerken sessizlik içinde dikildik, bedenim öyle kaskatı kesilmişti ki ufacık bir çaba göstersem çıra gibi kırılacağına emindim. Hayes'i yakasından kavrayıp ağzını benimkine çekmemek yapabildiğim tek şeydi.

Arabam geldiğinde Hayes bana bir an daha uzun baktı ve karnımın aşağılarında bir nabzın attığını hissettim. Bakışında tereddüt vardı, kararsızlık. Her ne kadar deneyimsiz olsam da ona bir içki teklif etsem evet diyeceğinden şüpheleniyordum.

Benimle eve gelmesini istesem ona da evet derdi.

Onun yerine, "Pazartesi görüşürüz," dedim.

Yapılacak akıllıca şey buydu ama aklın abartıldığını hissettiren o gecelerden birindeydim.

19

Uzun bir ilişkide olmanın olayı, o ilişkiyi yaşarken kendinizi yeterince iyi olduğuna ikna etmenizdir. Minik sinirlenmeler ve hayal kırıklıkları halı altına süpürülür. Kimse mükemmel değildir. Küçük ıstıraplarınızı neden coşmasını istediğiniz narin bir bitki gibi sulayasınız ki?

Ancak ben Matt'le yaşadığım hayal kırıklıklarını başka hiç kimseyle bir deneyimim olmadığı için halı altına itmiştim. Sekizinci sınıfta oynanan bir şişe çevirmece ve Matt'ten ayrıldıktan sonraki sarhoş bir tek gecelik ilişki elimdeki tek kıstastı... ve hiçbiri de pek iyi dayanak noktaları değildi.

Mesela Matt'in muazzam öpüştüğüne inanıyordum. Ancak bin adamı öpebilirdim ama hiçbiri Hayes'le boy ölçüşemezdi.

Eve giderken yolda parmaklarım bu hatırayla birlikte dudaklarımda geziniyordu. Öpücüğe bilimsel bir açıdan yaklaşmaya çalıştım: Çok daha iyi olan neydi? Hayes'in saf özgüveni miydi, yoksa kaynama noktasına ulaşan su gibi baskıyı aniden arttırması mıydı? Bedeninin hissi ve kokusu muydu ya da acelesi ve cüssesi mi? Belki de öpücüğün sonunda duyduğum o şaşkın ve arzu dolu keskin nefes alışıydı?

Bilmiyordum ama o benim için bir seçenek değildi, yani bu her neydiyse umarım tekrar bir başkasında bulurdum.

Pazartesi sabahı o formda ve düzgün güzelliğiyle mutfak tezgâhında belirdi. Kendini beğenmiş üstdudağı kendini beğenmiş yerinde sabitti ve her zamanki gibi sırıtıyordu.

Smoothie'sini tezgâhta kahvesinin yanına kaydırdım. "Sakın çıldırma," dedim ona. "Normalden daha fazla lahana kullandım."

"Biliyor musun, bir gün *Eggs Benedict* yaparak beni şaşırtabilirsin."

Bir çilekten ısırık aldım. "*Eggs Benedict* demek? Seni hiç kahvaltı ederken hayal etmedim."

"Ne hayal ediyorsun, Tali?" diye sordu. Ses tonu ve pis gülümsemesi öyle komik bir şekilde edepsizdi ki kahkaha attım.

"Jonathan'ın eve dönmesini, böylece sabahın altısında kalkmak zorunda olmamayı," diye yanıtladım kalçamı tezgâha dayayarak. "İşte bunu hayal ediyorum."

"Beni özleyeceksin," diye karşı çıktı. "Annem beni bir kez tanıdın mı sevilesi olduğumu söyler. Eh, belki de dadımdı. Biri dedi işte. Bugün programda ne var?"

Programı ona uzattım, her şeyin bu kadar hızlı normale dönmesinden ötürü şaşkındım. Bütün hafta sonu çarşaflarım bacaklarıma dolanmış halde yatakta bir o yana bir bu yana dönüp dururken ve Hayes hakkında ardı ardına rüyalar görürken kesinlikle böyle olacakmış gibi değildi: Hayes beni öpüyor, sırtım duvara dayalı, eteğimi belime çekerken elleri kalçalarıma kayıyor.

Hayatım boyunca gördüğüm en saf yüz seninki.

"Nerelere kayboldun, Tali?" diye sordu. Başım aniden yukarı çevrildi, gözlerimi kırpıştırarak hatırayı uzaklaştırdım. "Hâlâ o asker filmindeki aptalın yasını tutmuyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Hiç de bile. Hatta bunu duyunca memnun olacaksın, bir Tinder profili oluşturdum."

Hayes'in şakağındaki bir kas attı. Sırıtışı garip bir şekilde... durgundu. "Çok iyi. Hadi bakalım."

Blender'ı eviyeye taşıdım. "Sana profilimi göstermeyeceğim. Sadece dalga geçersin."

"Muhtemelen," diye yanıtladı. "Hiç şüphesiz yüzüne gözüne bulaştırmışsındır. Ama kadınları değerlendirmede senden daha fazla deneyimim olduğunu kabul etmek zorundasın. Ve profilini bana göstermezsen, ben de bir hesap açıp seni bulurum."

Aklımda bunu yapacağına dair hiçbir şüphe yoktu. Telefonuma uzanıp uygulamayı açtım ama Hayes telefonumu aldığında beklediğim gibi dalga geçen kahkahalara boğulmadı.

Onun yerine çenesini sıktı. "'Ciddi ilişki aramıyor' genelde 'seks için burada' demektir," dedi. "Bay Doğru'yu bu şekilde bulamazsın."

"Onu aradığımı kim söyledi?" diye karşı çıktım.

Hayes bir elini saçlarından geçirdiğinde öne doğru dağınık bir şekilde döküldüler. "Daha önce hiç tek gecelik bir ilişki yaşadın mı?" diye sordu.

"Bu fazlasıyla kişisel bir soru," diye başladım ama Hayes bana *eee?* dercesine tek kaşını kaldırdı. "Evet," diye kabullendim iç geçirerek. "Matt'in başrolü paylaştığı ve sürekli bana asılan bir oyuncu vardı. Brad Perez. Ayrıldığımızda ben..." Bir omuz silkmeyle lafımı havada bıraktım. En iyi anlarımdan biri değildi. Sonrasında zafer kazanmış gibi hissedeceğimi sanmıştım ama onun yerine sadece boş ve kullanılmış hissetmiştim.

"İntikam seksi mi?" diye sordu gergin bir gülümsemeyle. "İçinde böyle bir şeyin olduğunu hiç bilmezdim. *Kelimenin tam anlamıyla.* Ardından da zavallı herifi görmezden geldin, değil mi?"

Gecenin bir yarısı hırsız gibi kaçmıştım ve sonrasında aramalarını engellemiştim. Bu da en iyi anlarımdan biri değildi.

"O sıralar kötü bir ruh halindeydim. Şimdi iyiyim. Sadece kimsenin yanlış fikirlere kapılmadığından emin olmak istiyorum."

Hayes çantasını ve ceketini alıp ön kapıya yöneldi. "Tıpkı benim gibi konuşuyorsun," dedi yumuşak bir ses tonuyla. Bundan memnunmuş gibi görünmüyordu.

***

Tinder'da kaydırmak zararsız, minik bir oyun gibi bağımlılık yapıcıydı. Trafik ışıklarında kaydırıyordum, Hayes'in misafir banyosundaki sızıntıyı inceleyen tesisatçının başında dikilirken kaydırıyordum. İlk fotoğrafı üstsüz olan ya da spor salonunda poz verenleri sola atıyordum. Bay Doğru'yu aramıyordum ama biraz da olsa özsaygısı olan biriyle olmak isterdim. Ayrıca *sadece seks için burada* ve *D kap ya da daha büyük olmalı* diyenleri de kaydırmıyordum.

Görünüşe göre saygı duymadığım şeylerin listesi epey uzundu. En sonunda birkaç erkeği sağa kaydırdım ve ne kadar yakışıklı olsalar da bana yazdıklarında çoğunlukla midem kalktı.

İlki, *Selam bebeğim*, yazmıştı ve bunu küçük düşürücü buldum.

İkincisi, lahanadan ellerimin olmasını mı, yoksa saat başı lahana kusmayı mı tercih edeceğimi sormuştu ve beni güldürmesine rağmen tuhaftı da. Eminim hâlâ beraber yaşadığı ebeveynlerine eşek şakaları yaptığı bir YouTube kanalı vardı. Hayır, kalsın.

Üçüncüsü, *Siktr, ateşlisn* demişti. Eğer bok gibi bir mesaj atmamış olsaydı bile kısaltarak yazdığı için onu elerdim.

Dördüncüsü ise, *bgn napıyosn?* yazmıştı.

İşte o noktada vazgeçtim. Bu erkekleri kim yetiştirmişti böyle? Bir iki harf daha yazmamak için ne kadar tembel olmalıydın?

"Hiç Tinder'ı denedin mi?" diye sordum günün ilerleyen saatlerinde Sam'e.

"Otuz yaşın altındaki herkes Tinder'ı denemiştir."

"Neden yazımları bu kadar berbat?" diye cevap talep ettim, bir yandan da koşu ayakkabılarım için yatağımın altına uzanıyordum. "Ve neden bu kadar çok insan kelimeleri kısaltıyor? Yani selam demek yerine slm demek gerçekten *o kadar* zaman kazandırıyor olabilir mi?"

"Anladığım kadarıyla yine birileriyle görüşmeye başladın," dedi. Ses tonu... temkinliydi. Heyecanlı değildi ama heyecanlı değil de değildi.

Yutkundum. "Eh, hayır. Suları test ediyordum ama şimdi kendimi dezenfekte etmem gerek."

"Şey, biraz bu konuyla da bağlantılı..." diye başladığında midem buruldu. "Gelecek hafta LA'e geliyorum. O öcü patronun sana bir akşamlık izin verir mi?"

Nefesim kesildi. Bir yol ayrımındaydım. Ya vites arttırıp henüz çıkmaya hazır olmadığımı söylerdim ya da akışa bırakmaya karar verirdim.

"Arkadaşım John da gelecek," dedi. Plan zaten bu muydu, yoksa sessizliğim onu ürkütmüş müydü emin değildim.

"Elbette," diye yanıtladım. "Sadece zamanını haber ver."

Korkuyordum ama aynı zamanda biraz heyecanlı gibiydim.

Sam tatlıydı ve yazım yanlışı asla yapmazdı. Tartışacak çok şeyimiz de vardı.

Ancak o, sadece takılacak biri değildi. Bundan emindim.

20

Hayes öğle yemeği için eve geri geldi, ben de onunla beraber dışarıda oturdum. Yemek hazırlayıp hazırlayamayacağımı artık sormasına gerek kalmıyordu. Varsayılan bir şeye dönüşmüştü ve bunu problem etmiyordum. Sanırım gün ortasında verdiğim mola hoşuma bile gidiyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Hayes.

Başımı yana yatırdım. "Her zamanki gibi iyi. Üç hafta boyunca aralıksız dolusun, bundan iki hafta sonraki salı hariç." Ayrıca bu üç hafta içinde bir hafta sonunu boş bırakmıştım fakat onu henüz tatile gitmeye nasıl ikna edeceğimi çözememiştim.

Karşı çıkmasını bekliyordum ama söylediğimi bile duymamış gibi görünüyordu. "İşi demiyorum. Senden bahsediyorum. Kendin dışında birinin yaşatacağı orgazm için çıktığın çaresiz maceradan."

Kızardım. Ben buna *çaresiz macera* demezdim. Şu noktada daha çok istikrarsızdı. "Kötü. Tinder'da bir sürü iğrenç insan var ve onlardan da fazla aptal."

Hayes çatalı sertçe salatasına sapladı, sebze *seçmediğinden* oldukça emindim ve ardmdan bana baktı. "Bir örnek ver."

Uygulamayı açtım ve ekranı kaydırmaya başladım. "Al," dedim telefonu ona uzatarak.

Fotoğrafları kaydırarak inceledi. "Bu fena değil gibi sanki. Tek bir çıplak fotoğrafı bile yok."

"Sorun fotoğrafları değil. Biyografisi. *Gülmeyi severim*, yazıyor."

Hayes'in gözleri aydınlandı, bastırdığı neşeyle gözlerinin kenarı kırışmıştı. "Gülmeyen birini arıyorsan çok spesifik bir randevu uygulaması bulman gerekebilir."

"Ben de tam onu diyorum işte!" diye bağırdım ellerimi havaya savurarak. "Kim gülmeyi *sevmez* ki? Bana ne kadar özel ve farklı olduğunu anlatacak beş yüz kelimen var ve sen temelde tüm insanlarla aynı ihtiyaçlara sahip bir insan olduğunu yazıyorsun. Nefes almak için oksijene ihtiyaç duyduğunu ve yaşamını sürdürmek için yemek yemesi gerektiğini eklesen de olur."

Hayes'in dudakları seğirdi. "Aşırı seçici davranıyorsun. Ayrıca Matt de dünyanın en akıllı insanıymış gibi gelmedi bana. Seni tahrik edenin onun *zekâsı* olduğuna beni ikna edemezsin."

Kaşlarımı çattım. "Matt zekidir," diye karşı çıktım. "Sadece..."

Az kalsın, *sadece senin gibi değil*, diyecektim. Bunca zamandan sonra bile bunu düşünmek sadakatsiz bir davranış gibi geliyordu ama doğru olduğunu inkâr edemezdim. Birlikteyken bir şeyler eksikmiş gibi hissettiğimden değildi... ama Matt kaşık gibiydi, becerikli ama körelmiş; Hayes ise tehlikeli bir mükemmelliğe varacak derecede bilenmiş keskin bir bıçaktı.

"İnsanın on dört yaşında çekici bulduğu şeylerle yetişkinken çekici bulduğu şeyler farklı," diye yanıtladım nihayetinde.

Hayes'in burun delikleri küçümsemeyle genişledi. "Onun vaktine değeceği fikrine nereden kapıldığını hiç anlayamayacağım."

"Tanıştığımızda ben çocuktum ve o da liseye geçmek üzereydi. Ayrıca çok havalıydı. Yani *iki* sporla ilgileniyordu ve bir *son*

sınıf öğrencisiyle çıkıyordu." Hayes vurgulamalarım karşısında sırıttı. "Beni seçtiği için kendimi çok şanslı hissettim."

Sonra, çok yavaşça, şanslı hissetmeyi kesmiştim. Bu belki Brown'a girdiğimde ve Matt beni gitmemem için ikna ettiğinde olmuştu. Sonunda kabul etmiştim etmesine ama... *Ben ondan böyle bir şey istemezdim*, diye düşündüğümü hatırlıyordum. *Kendimi ön plana atmazdım.* Ya da belki de ben New York'ta kıçımı yırtarak çalışırken o kulüplere gitmek ve seçmelere katılmak dışında başka bir şey yapmadığında olmuştu.

Buna rağmen, ilişkimiz paramparça olmasaydı yine de onunla evlenirdim ve bu yaşandığı için ne kadar *minnettar* olduğumu ilk kez fark ettim. Matt'le aynı şeylere gülüyor olabilirdik ama beni *güldüren* hiç o olmamıştı. Aptalca bir şey söylediğinde Hayes'in sebep olduğu gibi, göğüs kafesime tırmanan neşenin gıdıklayıcı hissini duymamı sağlamamıştı. Ayrıca, kesinlikle Hayes gibi öpüşmüyordu, bu da başka neleri kaçırdığımı merak etmeme neden oluyordu.

"Yani belli ki bir daha asla randevuya çıkmayacaksın," dedi ellerini karnına koyarak. "Bu akşamüstü eve gelirken yol üstünde bir yere uğrayıp sana yirmi kedi almamı ister misin?"

Benim yalnızlığımdan biraz fazla keyif alıyordu. Sırıtışı, ulaşamadığım bir noktadaki sinire tekrar bastı.

Çenemi havaya kaldırdım ve hiç de öyle hissetmememe rağmen zorla gülümsedim. "Bir randevuya çıkıyorum," diye yanıtladım. Bütün sabahı, Sam'le akşam buluşmamızın bir randevu olmadığına dair kendimi temin ederek geçirmiştim ama Hayes'in bu ukalalığı bir nebze azalmak zorundaydı. "Adı Sam."

"Tinder'ın gülmeyi seven korkunç adamlarla dolu bir çöl olduğunu sanıyordum."

"Onu memleketten tanıyorum," diye cevap verdim. "Kitabım konusunda yardımcı olan adam kendisi."

Hayes'in ukala gülümsemesi kayboldu. Bir elini saçlarından geçirmeden önce burun deliklerinin seğirdiğini gördüm. Bir ya-

nım her şey ortaya çıkana kadar onun bu rahatsızlığını dürtüp üzerine gitmek istiyordu.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Hiç," dedi kâsesini aramızdaki sehpaya sertçe bırakarak. "Sadece bana kötü bir fikir gibi geldi."

21

O haftanın ilerleyen günlerinde Hayes'in programı öyle yoğundu ki öğle yemeği için eve uğrayamaz olmuştu. Benim de yapacak çok işim vardı ama onun gelişini beklemediğimde tuhaf bir yalnızlık çekiyordum. İçki eşliğinde bir proje üzerine konuşmak için -ki bunu kolaylıkla mesajlaşarak da yapabilirdik- beni işten sonra çağırdığında hiç tereddüde kapılmadan kabul ettim.

Beverly Hills'e ulaşıp bir park yeri bulmuştum ki Charlotte'ın psikoloğu aradı. Hızlıca sinirli bir nefes verdim. Neden annem yerine beni aradığını hiç bilmiyordum ve ayrıca... Hayes'i görmek istiyordum.

"Kötü bir zamanda mı aradım?" diye sordu.

"Patronumla görüşmek üzereyim," dedim, onunla bir *barda* görüşeceğim kısmını atlayarak. "Ama biraz zamanım var."

Arabadan indim ve kapıyı kilitleme zahmetine girmedim. Suçlular bile bana üzülürdü.

"Kısa keseceğim," dedi ben sokağın aşağısına doğru yürümeye koyulurken. "Annenin durumu iyi değil. Son aile terapi seansında içiyordu ve Charlotte'ın sorunlarına hak ettiği özeni göstermiyor. Bence bazı değişiklikler zorunlu."

Hafif bir nefes verip, *Şimdi ne olacak?* diye düşündüm. Bu hızla gidersek, işimiz bittiğinde Fairfield Center'a bir milyon dolar borcum olacaktı.

"Nasıl değişiklikler?" diye sordum.

"Annenin Adsız Alkoliklere katılması gerek ve Charlotte buradan çıktığında sen ya da ablan gözetimini üstlenmek zorundasınız."

Kavşağa çıktım ve karşıya geçerken çalan kornayı duymazdan geldim. "Ama... ikimiz de farklı eyaletlerde yaşıyoruz," diye karşı çıktım.

"Charlotte bana o çıktığında senin eve döneceğini söyledi," dedi Dr. Shriner.

Mutsuz bir kahkaha attım. "Bir *haftalığına.*"

Kendimi bir sonraki kelimelerine hazırlayarak daha hızlı yürümeye başladım. Ne diyeceğini çoktan bildiğime oldukça emindim.

"Eh, durumlar değişmezse kardeşini vicdanım rahat bir şekilde buradan çıkarıp annenin bakımına emanet edemem."

Tartışmacı yanım, Charlotte'ı hangi yasal gerekçelere dayanarak *bana* ayda yedi bin dolara mal olan bir yerde tutabileceğini sormak istiyordu. Ne yazık ki bunun pek de bir manası yoktu. Kardeşimin annemin verebileceğinden fazlasına ihtiyacı varsa başka birinin onun yanında olması gerekiyordu ve bu kişinin kim olacağını şimdiden biliyordum. Benim eve geri taşınma esnekliğim vardı ama Liddie'nin yoktu. Yalnız olan ve işsiz kalmak üzere olan bendim. Beni burada neyin tuttuğunu öne sürebilirdim ki? Jonathan ve patronuma duyduğum karşılıksız ilgi dışında çok az şeyim vardı.

Derin bir nefes aldım ve işin o noktaya gelmeyeceğine dair kendimi temin ettim. Annemle konuşacak ve onu kendine çekidüzen vermesi için ikna edecektim.

Çünkü bunu yapmazsa, LA'i ve Hayes'i temelli terk etmem gerekecekti. Beni en rahatsız edenin *Hayes'i* bırakmak olması ne garipti.

***

İçeri girdiğimde Hayes çoktan bana bir içki söylemişti. Oturur oturmaz yarısını kafama diktim.

Hayes sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu akşam benim gibi içiyorsun," dedi. "Ve bu değişikliğe büyük bir hayranlık duysam da sanırım bir şeylerin ters gidip gitmediğini sormalıyım."

Başımı iki yana salladım. İstediğim en son şey, Dr. Shriner'la yaptığım boktan telefon görüşmesinden bahsetmekti ve her nedense bu konu hakkında, *özellikle de* onunla konuşmak istemiyordum. "Evden gelen bir telefon. Üzerine çalışmamı istediğin şu proje de neyin nesi?"

Gözleri bardağının üzerinden bana takıldı. "Evde ters giden ne?"

"Annem çok içiyor," dedim elimi geçiştirircesine sallayarak. "Ve kardeşimi tedavi eden psikoloğun bazı endişeleri var. Her şey yoluna girecek. Gerçekten. Ee, proje nedir? İşin içinde kadınlar ve içkilerin olduğunu varsayıyorum, o yüzden bu ikisini not edeceğim."

İsteğime boyun eğmeden önce bir an tereddüt etti. "Bir öğle yemeği davetine ev sahipliği yapmanı istiyorum. Yani evet, kadınlar ve içkiler listenin en üst sırasındaki yerlerini korumalı."

Ev sahipliği kelimesi beni tamamen şaşkına çevirdi.

"Terasta hafif bir yemek servisi," diye ekledi. "İçeri şık dekorlar kurduracağım. İş için iyi olacak."

"Hafif bir yemek servisinin", onun sözlüğünde *yüksek standartları olan beş yüz zengin kadın için gösterişçilik* anlamına geldiğini tahmin ediyordum.

"Bunu o kadar çalışmak istemediğim için sormuyorum, ki kesinlikle o kadar çalışmak istemiyorum," dedim parmak ucumu bardağın ağzındaki tuzda gezdirerek. "Ama *neden*? Ev davetleri seni strese sokuyor ve bunlardan hiç keyif alıyormuşsun gibi de durmuyorsun. Zaten halihazırda hayatın boyunca harcayabileceğinden fazlasını kazanıyorsun ve paranı da sadece yemekle alkole harcıyorsun, bu ikisini de bir cerrahın *cüzi* maaşıyla karşılayabileceğini tahmin ediyorum."

"Belki de," diye yanıtladı. "Ama bunları temin etme zahmetine girmeden yemeğimle alkolümün *tadını çıkarabilmek* için sana her şeyi hallet diye ödediğim maaşa yetmeyebilir."

İçkimden bir yudum aldım ve buza ulaştığımı fark ettim. "O zaman bir eş bul. O, senin bu bayağı görevlerini bedavaya yerine getirir."

"Hayatında kaç evlilik gördün bilmiyorum," dedi birden bitkin görünerek. "Ama inan bana, orada da ödenmesi gereken bir bedel var."

Evliliğe karşı aksi bir tutumunun olması beni şaşırtmamıştı, o zaman neden hayal kırıklığına uğramış hissediyordum? Onun aslında olmadığı biri olmasını istemekten kendimi alıkoyamıyordum.

Birlikte öğle yemeği davetini plandık ve sonra solan güneş ışıklarının altında sokakta beraber yürüdük. Gökyüzü günbatımının pembe ve altın rengi tonlarına bürünmüştü. Hayes Yunanistan'daki en sevdiği ada hakkında konuşurken aniden durdu ve bir mağazanın vitrinindeki mankeni işaret etti, üzerine oturan soluk bej bir elbise giyiyordu. Kısa kolları ve hemen diz üzerinde olması, *alenen* seksi olmasının önüne geçiyordu... ama yine de çok seksi bir elbiseydi.

"İçinde harika görünürdün," dedi Hayes.

Daha bakarak bile asla karşılayamayacağım bir parça olduğunu anlamıştım. "O elbiseye vereceğim parayla bir yıllık ramen noodle alabilirim."

"Denesene," diye ısrar etti elini belime koyarak.

"Bir anlamı yok ki," dedim. "Onu almak için dalağımı satmam gerekir."

"Kimse senin dalağını istemez, o yüzden gelen teklifleri kabul etme. Belki karaciğerin. Hatta çıkarmalarına yardımcı bile olurum. Sadece dene."

Deneme kabinine vardığımızda hâlâ bunun nasıl da zaman kaybı olduğuna dair şikâyet edip duruyordum.

Hayes kapıya yaslandı. "Hayes Amca'ya göstermeyi unutma," diye fısıldadı kasten ürkütücü bir sesle, bu da beni güldürdü ve garip bir şekilde tahrik etti. Eğer *bunu* heyecan verici buluyorsam gerçekten birileriyle yatmam gerekiyordu.

Kıyafetlerimi çıkardım ve elbiseyi giydim... Muhteşemdi. Kıvrımlarımı sarıyordu, V yakası ise her şeyi ortaya sermeden göğüs dekoltemi yeterince gösteriyordu. Saçlarım parlıyor gibiydi, ten rengimin sanki altın rengi bir ışıltısı vardı ve dudaklarımsa daha pembeydi. Kendimi sorguladığım ve inandığım her şeyin yanlış olup olmadığını merak ettiğim bu uzun yılda şu gerçek benim için çok netti: Bu elbisenin içinde gerçekte çok iyi görünüyordum, tıpkı Hayes'in kolunda görmeyi bekleyeceğiniz bir kadın gibi.

Deneme kabininin kapısını açtığımda onun da böyle düşünüp düşünmeyeceğini merak etmekten kendimi alamadım.

"Beğendin mi, Hayes Amca?" diye sordum bebek sesiyle ve kalçamı çıkardım. Aslında şaka yapmayı ve onu kendi ürkütücülüğüyle vurmayı amaçlıyordum ama Hayes sersemlemiş görünüyordu.

"Evet," dedi sertçe ve topuğu üzerinde arkasına dönüp telefonunun ekranına baktı. "Bence almalısın."

Yılgın bir şekilde ofladım. "Beni alamayacağım bir elbise için bunca zahmete soktun ve doğru düzgün bakmadın bile."

Hayes derin derin iç geçirdi, hâlâ bana sırtı dönüktü. "Elbise ve ses tonun beklenmedik bir sonuç doğurdu," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Lanet deneme kabinine döner misin lütfen?"

Beklenmedik bir sonuç derken ne kastettiğini anlamam biraz sürdü. Şok, onu sertleştirdiğime dair inanılmaz düşünceyle beraber hızla silindi. Burada sıfır makyaj ve çıplak ayak dururken... bu nasıl mümkündü ki?

"Küçük bir kız gibi konuşmak seni harekete geçiriyor, öyle mi?" diye sordum duvara ukala bir sırıtışla yaslanarak. Onun bu rahatsızlığının tadını olabildiğince uzun süre çıkarma niyetindeydim. "Bu beni şaşırtmadı."

"Kulağa küçük bir kız gibi gelmiyordun," diye hırladı. "Sorun da bu. Sesin şeye ihtiyaç duyan bir kadın gibi... Tanrı aşkına. Ben dışarıda bekliyorum."

Hışımla çıkıp gitti ve ben de geri çekilen ayakkabılarının gittiği yöne hayretle bakakaldım. Keşke o cümleyi tamamlasaydı. Becerilmeye *ihtiyaç duyan* mı? Bir şaplağa mı? Olasılıkları aklımdan geçirirken yanaklarım kızardı. Neyse ki, bunların herhangi birine ne kadar açık olduğumun farkında değildi.

Üstümü değiştirdim ve çıktığımda Hayes'i kasanın yanında buldum. Elbiseyi satış danışmanına uzattım ve sanki gerçekten yüz yirmi bin dolarlık bir elbiseyi alacağımı varsaymış gibi onu bir elbise çantasına asmaya koyuldu. "Ah." Yüzümü buruşturdum. İşte bu yüzden paramın yetmeyeceği şeyleri denemiyordum. "Özür dilerim. Almayacağım."

"Ben aldım bile," dedi Hayes gergin bir sesle. Hâlâ bana bakmıyordu. "Hadi gidelim."

Elbise çantasını aldı ve yürümeye koyuldu, ben de arkasmdan ona yetişmeye çalışıyordum. "Hayır," diye karşı çıktım. "Senin bana kıyafet almana ihtiyacım yok. Ben fakir değilim."

"Sen oldukça fakirsin," dedi. O kadar hızlı yürüyordu ki ona ayak uydurmak için koşmam gerekti. "Bunu da az önce seni objeleştirmemin para cezası say. Seni sürekli objeleştirdiğimi fark ettim ama çoğunlukla kendimi saklıyorum."

Elbiseye ve elbisenin Hayes üzerindeki etkisine ne kadar bayılsam da bu hediyeyi kabul etmeyi hiç istemiyordum.

"Hayes, gerçekten çok kibarsın ama bu kadar pahalı bir elbisem olsun istemiyorum bile. Paranoyaklaşıp giyemem ki."

"Öğle yemeği davetinde giyeceksin," diye cevap verdi. "Bunu yeni üniforman say. Oradaki her kadının bir seviye atlamak istemesini sağlayacaksın. İşimi herhangi bir portfolyonun ya da broşürün yapabileceğinden daha iyi satıyorsun."

"Ama..." diye kekeledim. "Hayes, senden bir şeyler istemediğimi söylemiştim."

"Jonathan sana hediye veriyor mu?" diye karşı çıktı.

İç çektim. "Evet."

"O zaman ben de verebilirim," dedi. Arabama vardığımızda ben sürücü koltuğuna geçerken kapımı açık tuttu. "Sadece *Sam*'le çıkarken giyme."

***

Keşke deneme kabini olayını paylaşıp, "Sence ne kastetti?" diye sorabileceğim biri olsaydı. Keşke birine Hayes'in beni nasıl güldürdüğünü ve garip bir şekilde bazen onun için kendine hiç üzülmediği kadar içimin sızladığını anlatabilseydim.

Drew'a anlatabilirdim, mesajlaşıyorduk ama şu an İspanya'daydı ve orada gecenin bir yarısıydı. Drew dışında hayatımdaki iniş çıkışları çok küçük, kapalı bir çevreyle -Liddie, Jonathan, Matt- sınırlı tutmuştum, şimdiyse o ya da bu sebepten ötürü hiçbiriyle iletişim kuramazdım.

Belki de bu en iyisiydi. Sonuçta hiçbiri Hayes'i onaylamazdı.

22

Hayes için çalışmaya başlamadan önce bile Ben'in adını çok duymuştum, Hayes'in avukatı ve spor arkadaşıydı, Jonathan ve artık benim dışında dünya üzerinde Hayes'e doğrudan ulaşabilen tek kişiydi. Hayes'in özel alanına aldığı bu adamı hep çok merak etmiştim, bu yüzden öğle yemeği davetini planlamakla yoğun olsam bile Hayes, Ben'in ofisinden bazı evrakları almam için şehrin öbür ucuna gitmemi istediğinde itiraz etmedim.

Ofisi gri çimento duvarları, koyu renkli zemini ve Ben'in kim olduğuna dair bana ipucu sunacak hiçbir fotoğrafın olmamasıyla birlikte modern ve büyüktü. Garip bir şekilde gergin hissederek lobide bekledim, sanki erkek arkadaşımın göz korkutucu babasıyla tanışacakmışım gibi hissediyordum. Kendime saçmaladığımı söyledim ama aynı zamanda... saçmalamıyordum da. Hayes, Ben'in düşüncelerine saygı duyuyordu, bu yüzden Ben'in benden hoşlanmasını istiyordum.

Her nedense Ben'i gözümde hep *Batman*'in kibar, yaşça büyük kâhyası gibi bir büyükbaba figüründe canlandırmıştım ama adam uzattığı elleriyle bana yaklaşırken daha fazla yanılamayacağımı fark etmiştim. Hayes'in yaşlarındaydı, belki daha genç-

Ninova

ti ve patronumun yaydığı o aynı bunaltıcı özgüveni yayıyordu. Belki de hangi ortama girseler hep en yakışıklı ve özgüvenli iki adam olmaları üzerinden bir bağ kurmuşlardı.

"Tali, değil mi?" diye sordu elimi sıkarken. Sanki bir şey onu memnun etmiş gibi gülümsedi ve onu ofisine takip etmem için başıyla işaret etti. "Haftalardır adını duyup duruyorum."

Beraber koridorun aşağısından döndük. "Hayes'i biraz tanıyorsam, bunun benden yakınıp durması anlamına geldiğine eminim."

Ben güldü. "Eh, biraz. Ama benden yakınıp durmasıyla aynı şekilde. Ona bir gün izin aldırdığına inanamıyorum. Bir de *smoothieler* var. Etkilendim."

"Canına susamış üniversiteli birlik oğlanlarından biri gibi besleniyordu," diye yanıtladım. "Jonathan dönene kadar iskorbüt olmasını engellemek için elimden geleni yapayım dedim."

Ben ofis kapısını benim için açık tuttu ve yanından geçip masasının önündeki sandalyeye geçerken beni gözlemledi. "Şimdi her şey mantıklı bir hal almaya başladı," dedi karşımdaki sandalyeye otururken. Tek kaşımı kaldırdığımda lafına devam etti. "Hayes'in bundan haberi yok ama işe başlamadan önce geçmişini kontrol ettirdim. Eski sevgilinle olan tüm fotoğraflarını gördüm ve gerçekten güzel kadınlar çok nadir ilginç çıkarlar. Ama şimdi anlıyorum. Neden onun ilgisini çektiğini görebiliyorum."

Güldüm. "Iı, teşekkürler? *Hayes'in* onun ilgisini çektiğimi söyleyeceğinden şüpheliyim."

Sandalyesini dosya dolabına doğru döndürürken bana hızlıca gülümsedi. "Tabii ki demez. Ama onu satır aralarını okuyacak kadar uzun zamandır tanıyorum. Gittiğinde seni özleyecek."

Hayes'i bırakma düşüncesi mideme bir şeyler oturmasına neden oldu. Onun beni *özleme* ihtimali ise onu iyice oraya sabitledi.

"Bunu da itiraf edeceğinden şüpheliyim."

Ben çekmeceden bir dosya çıkarıp tekrar bana döndü. "Muhtemelen etmez. Yine de bu bir ilk değilse bile, sen uzun zamandır onunla ilgilenmeye çalışan tek kişisin. Annesi çocukluğunun

yarısında Avusturalyalı bir kriket oyuncusuyla çıkıyordu ve onu yatılı okula fırlatıp attı. Her yaz da babasının yanına gönderirdi. Açığa vurduğundan daha zor bir çocukluk olmalı."

Kalbim sertçe sıkıştı. Hayes'in gerçek yüzünü görmeme izin verdiği o nadir anları düşündüm, sırıtışları ve cinsel imalarının altında yatanları. Kasvetli gözler ve keskin hatlı kemiklerden ibaretken birden nasıl da kırılgan olduğunu. Eminim, o yüzünü çocukken daha sık gösteriyordu, ta ki nasıl saklayacağını öğrenene kadar. Keşke bunu onun adına düzeltmek için zamanda geri gidebilseydim... Bunu kendim için dilediğim her şeyden daha hararetli ve yoğun bir şekilde diliyordum.

"Ama bir ilişkisi olmuş," diye cüret ettim sessizce.

Ben dosyayı masanın üzerinden bana kaydırdı. "Ella mı? Eh, onun öncelik olarak kendine odaklandığı ortada. O yüzden sayılacağını sanmam."

"Onu tanıyor muydun?"

Ben kaşlarını çattı. "Birinin Ella'yı gerçekten *tanıyıp* tanımadığından emin değilim ama evet, tanışmıştık. Çok etkileyicidir ancak Hayes'e yaptıkları düşünülünce, bu yanı gerçek mi değil mi anlaması zor."

Gerçekten ne oldu? diye sormak istiyordum çünkü Hayes kendini suçluyormuş gibiydi. Hayes onu aldatmış mıydı? Kendini Ella'ya kapayıp zalim ve soğuk mu davranmıştı? Neden bu cevapların bir öneminin olduğundan emin değildim, ne de olsa asla benim olmayacak bir adam hakkındalardı.

Dosyayı aldım ve gitmek için ayaklandım. "Eminim tekrar görüşeceğiz," dedi Ben.

"Jonathan yakında dönecek, o yüzden sanmıyorum." Bunu yüksek sesle söylemesi neden bu kadar zordu? Hayes'in hayatında kalıcı bir demirbaş olacağımı hiç düşünmüş değildim.

"Hey, Tali?" dedi kapıya vardığımda beni durdurarak. "Ondan vazgeçme, tamam mı? Sana asla itiraf etmeyeceği kadar ihtiyacı var."

Başımla onayladım ama ne kastettiğini tam olarak anlamamıştım. Hayes'ten vazgeçmiyordum ama Jonathan dönmeden önce yalnızca birkaç haftam kalmıştı. Ondan sonra ne olacaktı? O zaman da yakın çevresinin bir parçası olarak kalacak mıydım? Daha fazlası olabilir miydim?

Bunu öğrenecek kadar etrafta kalmayı gerçekten çok istiyordum.

Daireme dönüp annemi aradığımda saat neredeyse akşamın sekiziydi.

"İşten eve daha yeni mi döndün?" diye sordu. Aradığım kaç seferde kelimelerini yuvarlayışını duymazdan gelmiştim? Sayısız kezdi ve bu akşam da aynısını yapmak istiyordum. O bir yetişkindi. Gece kaç kadeh şarap içtiğini merak etmek ya da yargılamak bana düşermiş gibi hiç hissetmemiştim ama bu değişmek zorundaydı.

Ayakkabılarımı fırlatarak çıkarırken, "Yoğun bir gündü," diye yanıtladım dikkatim dağılmış bir şekilde. Değinmem gereken konuyu nasıl açacağıma dair hiçbir fikrim yoktu... ama konuşmanın iyi gitmeyeceğini biliyordum.

Annemin kahkahası biraz dalga geçer gibiydi. "Zengin ve ünlü insanlarla takılmakla meşguldüm demek istedin herhalde. Senin oradaki şatafatlı yaşamını Liddie'den duydum."

Dereceli bardağıma su koyarken çenemi sertçe sıktım. Liddie'nin durumumu nasıl çarpıttığını kolaylıkla hayal edebiliyordum, hem onun tarafını tutması tam annemin yapacağı bir şeydi.

"Madem birbirimizi yargılıyoruz," diye yanıtladım mikrodalganın kapağını sertçe çarparak. "Dr. Shriner senin hakkında endişeleniyor. Aile terapisine gittiğinde içmişsin gibi göründüğünden bahsetti."

"Ben bir yetişkinim ve Dr. Shriner'a *benimle* ilgilenmesi için para ödemiyoruz," dedi. "Akşamları istersem bir kadeh şarap içebilirim."

Dr. Shriner'a *biz* para ödemiyoruz ki, diye düşündüm. *Ben*

ödüyordum. *Ve sen terapi için ayık kalma zahmetine bile giremiyorsun.*

"Anne," dedim tezgâha yaslanırken yavaşça bir nefes alarak. "Çocuğunun terapi randevusu için bile ayık kalamaman iyi görünmüyor. Dr. Shriner bu şartlar altında Charlotte'ın eve seninle dönmesi konusunda emin değil. Eğer ki..."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi, sesi öyle tizdi ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Shriner sadece Charlotte'ın daha iyiye gitmediği gerçeği için suçlayacak birilerini arıyor."

Annem şu an daha sakin, daha aklı başında ve daha *ayık* olsaydı onun bu dediklerini kafamda tartardım. Ebeveyn olan oydu. Olaylar hakkında haklı olması gereken kişi oydu. Ancak geçtiğimiz yılda pek çok şey hakkında haklı değildi ve durumları onun yerine çözmeme seve seve izin vermişti.

"Anne, kadın sadece Charlotte'ın ona bakabilecek birinin olduğu bir eve döndüğünden emin olmak istiyor." Atkuyruğumu açtım ve parmaklarımı saçlarımdan geçirdim, içimden keşke aramasaydım diye geçiriyordum. "Ve şu anda o kişinin ya ben ya da Liddie olması gerektiğini söylüyor, o yüzden lütfen... Sadece kendine çekidüzen vermene ihtiyacım var, tamam mı? Şarabını terapiden sonra iç."

"Charlotte'ı orada *tutamaz*," diye karşı çıktı annem.

"Tanrım, anne," diye patladım burun köprümü sıkarak. "Esas noktayı kaçırıyorsun. Charlotte'ın ayık kalabilecek birinin yanına dönmesi gerekiyor. Bunu yapabilir misin yapamaz mısın?"

"Ben ona hesap vermiyorum," diye yanıtladı annem. "Sana da öyle."

Telefondan gelen *dıt* sesini duyunca şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım ve yüzüme kapadığını fark ettim. Sikerler, gerçekten de yüzüme kapatmıştı.

Yani Dr. Shriner muhtemelen haklıydı ve bir şeyler çok hızlı bir şekilde değişmezse, gerçekten eve dönmek zorunda kalabilirdim.

23

Hepimizin kendine has yetenekleri vardı, benimki de mutsuz düşüncelerden kaçınmaktı. Annemle yaptığım sefil konuşmayı çoğunlukla unutmaya çalıştım ama hatırladığımda, annem kulağa uzlaşmacı gelmese bile önemli noktaya değindiğime ve işlerin değişeceğine dair kendimi temin ettim.

Zaten üzerine düşünecek fazla zamanım yoktu, Hayes'in öğle yemeği davetini planlamakla öyle meşguldüm ki bırakın düşüncelere takılmayı nefes alacak zamanım bile yoktu. Neredeyse her davetli yanında bir arkadaşını da getirmek istiyordu ve bir kadının daha "özel beslenme ihtiyacı" olduğunu duyarsam yemin ederim kafayı yiyecektim.

Davetten iki gün önce hediye çantaları tamamen karman çorman halde geldi ve kendimi onları Hayes'in oturma odasının zemininde çılgına dönmüş bir şekilde birleştirirken buldum. Dudak parlatıcılarının yarısını saymayı bitirmiştim ki acil durum telefonu çaldı. Sesli mesaja düşmesine izin vermeyi ciddi ciddi düşündüm çünkü o telefon hiç *gerçek* bir acil durum için çalmamıştı. Genelde, *Bugün daha bir yaşlı görünüyorum*, boyutunda olurlardı.

Ninova

Ellerim telefonu bulmak için isteksizce kurdeleler ve selefondan bir dağın altına daldı, cevap verirken sesimdeki bitkinliği silmeye çalıştım.

"Hayes'e ihtiyacım var," dedi hattın öbür ucundaki kadın boğazı düğümlenmiş halde. "Acil bir durum. On yaşındaki oğlum... sanırım burnunu kırdı. Her yerde kan var."

"Iıı..." Bildiğim kadarıyla Hayes çocukları tedavi etmiyordu ve durum kulağa onun üç haftalık ağzına kadar dolu programının müsaade edeceğinden daha acil geliyordu. "Eğer çok kanaması varsa acile gitmesi gerek."

"Hayır," diye ısrar etti kadın. "Gidemeyiz. Oğlum Trace Westbrook. Acil servise gidersek paparazzi nasıl oldu sorularıyla üzerimize üşüşür."

Popüler bir YouTube kanalı olması dışında oğlan hakkında çok az şey biliyordum ama annesinin oğlunun sağlığından çok paparazzi konusunda endişelenmesini epey şüpheli bulmuştum.

"Hayes durumun farkında ve bize daha önce pek çok kez yardım etti," dedi kaba bir tavırla. "Sadece onu ara."

Kadın telefonu kapadığında midem ekşidi. Hayes'in *pek çok kez* yardım etmiş olması çocuğun *pek çok kez* yaralandığı anlamına geliyordu. Hayes neden çocuğu acile göndermektense ebeveyninin paparazziden kaçınmasına yardım etme zahmetine giriyordu? Bunun ne kadar şüpheli bir durum olduğunun elbette o da farkındaydı, değil mi?

Hayes bir aileye şiddeti örtbas etmesinde yardımcı olmazdı. Bunu yapmayacağını biliyordum.

Ama Matt'in aldatmayacağını da düşünmüştün, dedi kafamdaki bir ses. *Senin onun hayallerini desteklediğin şekilde onun da seninkileri desteklediğini sandın. Çok kötü bir insan sarrafısın.*

Onu aradım, en dibe vuracağımdan garip bir şekilde emindim. Beni hayal kırıklığına uğratacağından. Bacaklarımı sıkıca göğsüme çektim.

"Partiyle ilgili başka bir soru için aradıysan kovuldun," dedi.

"Jonathan'a evlatlık edinmenin iptal edildiğini söyle. Bir bebek yerine kedi alabilir, böylesi herkes için daha kolay olur."

Lütfen beni hayal kırıklığına uğratma, Hayes. Lütfen bir başkası hakkında daha yanıldığımı kanıtlama.

"Az önce Trace Westbrook'un annesi olduğunu söyleyen bir kadından telefon geldi." Sesim alçak, tereddütlüydü. "Oğlunun burnunu kırdığını söyledi... ve soru sorulmasın diye hastaneye gitmek istemiyor."

Onun durumu netleştirmesini, neden onları ipe çekmek yerine yardım ettiğini açıklamasını beklerken dizlerime daha sıkı sarıldım.

Onun yerine küfrettiğini ve inleyen lastiklerini duydum. "Geri dönüyorum. Laurel Canyon'da oturuyorlar ama açık adreslerini hatırlayamıyorum," dedi. "Adresi al, arabamdan beni ara ve benimle orada buluş."

"*Seninle buluşayım mı?*" Bunun bir parçası olmak istemiyordum. O çocuğun anne babasıyla tanışır da durumun kulağa geldiği kadar kötü olduğu ortaya çıkarsa Hayes birden fazla kırık burunla ilgilenmek zorunda kalabilirdi. Buna kendininki de dahildi.

"Evet," dedi. "Banyomdaki çamaşır dolabında duran siyah çantaya ihtiyacım olacak. Onu al ve olabildiğince hızlı bir şekilde gel."

Normal koşullar altında Hayes öyle sakin ve kendine hâkimdi ki onu böyle *endişeli* duymak çok huzursuz ediciydi. "Bu ailenin kırık bir burnu örtbas etmesine neden yardımcı olduğunu söyle," dedim sert bir sesle. Cevabını beğenmezsem oracıkta istifa edecektim.

"Anlatacağım," dedi. "Ama önce o adrese ihtiyacım var. *Hemen.*"

***

Kısa, bodur palmiyeler ve budaklı yaşlı incir ağaçlarıyla çevrili geniş bir çiftlik evine çektim. Hayes'in arabası çoktan oradaydı, o yüzden çantayı alıp kapıya doğru yöneldim. Kapıyı bir

kadın açtı, bedeni yaşayan bir ölü gibi görünüyordu. "Yukarıda," dedi sabahlığını etrafına sıkıca sararak. Solgun küçük bir yüz başını uzatıp kanepeden bana baktı, kocaman açılmış gözleri üzgündü ve saçları kıçıcıleşerek kafasına yapışmıştı.

Öfkemi askıya alıp basamakları ikişer ikişer çıkarak yukarı koştum.

Yataktaki çocuk beklediğimden de küçüktü, Hayes elini tutuyor ve sahte bir sakinlikle onunla kayak yapmak hakkında konuşuyordu. Omzunun üzerinden bana baktı. "Valium," dedi. Çantayı açıp istediğini bulana kadar şişeleri karıştırdım. "İki tane ver ve bir bardak da su getir." Bunun bir emir olduğu su götürmezdi. Sesinde bir nebze *sınırımı zorlama* diyen bir ton vardı ki daha önce onu hiç böyle duymamıştım.

Bir koşu Trace'in odasının yanındaki banyoya gittim ve tek kullanımlık bir bardağı suyla doldurduktan sonra hızla geri dönüp haplarla beraber Hayes'e verdim.

"Bunları içmen gerek," dedi Hayes çocuğa. Trace ağlamaya başlamıştı. "Canını yakmayacak, söz veriyorum. En ufak bir şey hissetmeyeceksin."

Hayes oğlana hapları verdi ve bardağı ağzına götürdü. Hâlâ kayak alanlarından bahsediyordu, sesi öyle sakindi ki benim bile nefes alışlarım yavaşlamıştı.

Oğlanın gözleri ağırlaşıp kapandığında, Hayes çantasının içine uzanıp çok ama çok uzun bir iğne çıkardı. Üstüne eklenen kanla birlikte, zar zor ayakta durabiliyormuşum gibi hissediyordum.

"Onu tutman gerek," dedi kısık bir sesle. "Bunu yapabilir misin?"

Tartışmak için ağzımı açtım ama çok ciddi olduğunu gördüm ve belki yaptığım mantıksızca olsa da ona güveniyordum. Sorgusuz sualsiz. "Nasıl?"

"Omuzlarından tut," dedi. "Lidokeyni enjekte ederken ani hareket yapmamasını sağla."

Yutkunarak dediğini yaptım, yatağın öteki ucuna gidip oğlanın üzerine eğildim. Bana tamamen bilinçsiz gibi görünüyordu ama yine de ellerimi üst kollarına yapabildiğim kadar sıkı sardım.

Hayes bana baktı. "Biraz solgun görünüyorsun," dedi. "İyi misin?"

"Evet," diye yanıtladım nefessiz ve kesik kesik bir sesle.

Hayes bir eliyle Trace'in çenesini tuttu, öteki eliyle de iğneyi burun köprüsünün üst kısmına, tam gözünün yan tarafına batırıyordu.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadım.

"Tut onu, Tali," diye hırladı. "Başka tarafa bak. Sana ihtiyacım var. Sakın şimdi bayılma."

Toparlanmaya çalışarak gözlerimi kapadım. Kendimi hiç küçük bir kız gibi davranmaya meyilli biri olarak düşünmemiştim ama birinin gözüne doğrultulmuş, bu kadar büyük lanet bir iğne de daha önce görmemiştim.

"Universal'daki hız treninin adı neydi?" diye sordu Hayes oğlanla konuşurken kullandığı o sakin ses tonuyla. "Harry Potter temalı olan."

Burnumdan nefes aldım. "Ben... ben hatırlamıyorum. Hagrid'li bir tane vardı. Yoksa Hippogrif miydi? Neden ki?"

"Artık bakabilirsin," dedi. Gözlerimi açtım ve Hayes'in dudakları yukarı kıvrıldı. Tıpkı bir çocukmuşum gibi dikkatimi dağıtmıştı ve işe yaramıştı.

Trace'in burnuna tüp aracılığıyla bir şey sıktı. "Daha fazla likodeyn," diye açıkladı sessizce. "Şimdi de etkisini göstermesini bekleyeceğiz." Oğlanın yüzünden kanı silmeye başladı, hareketi kendi oğluymuşçasına nazikti.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, böyle ilgili ve sanki bir şey gerçekten önemliymiş gibi davranırken. Bakışlarımı başka tarafa çevirmek istedim ama gözlerimi ayıramadım.

"İyi olacak mı?" diye sordu annesi arkamızdan titrek bir sesle. Orada olduğunu bile fark etmemiştim ve ona ters ters bakma-

mak, en kötüsünü varsaymamak zordu. Hayes şiddeti örtbas eder miydi? Böyle bir şey yapacağını hayal edemiyordum ama para için benim asla yapmayacağım şeyleri yapıyordu. Kadınların kendisine türlü türlü tekliflerde bulunduğu evlere gidiyor, köpeklerin üstüne atlamasına izin veriyordu. Sınırı nerede çizeceğini gerçekten biliyor muydum? Başka birisi söz konusu olduğunda hiç bilebilir miydiniz?

"Sadece basit bir kırık," dedi Hayes. "Çocukken birkaç kez benim de başıma geldi. Kemikleri yerine oturtmak üzereyim, ardından yeni gibi olacak."

Hayes çantasından bir alet çıkardı ve bana baktı. "Gözlerini yeniden kapamak isteyebilirsin."

Öfkelenemeyecek kadar kafam karışmış bir şekilde dediğini yaptım. Nasıl bu kadar nazik ve anlayışlı olup da duruma müdahale etmediğini anlamıyordum. Bu insanlar oğlanın yalnızca sakar olduğu için sürekli incindiğini iddia ediyor olabilirdi... ama Hayes bunun doğru olup olmadığını bilemezdi. İşte bu yüzden hastaneye gitmek zorunda bırakılmalılardı, orada her şey belgelenirdi. İstismar belirtilerini bilen biri gözünden kaçırmazdı. Hayes de bunun farkında olmalıydı.

Sertçe yutkundum. Onun gerçekten farklı olduğunu düşünmüştüm. Göründüğünden daha iyi biri olduğunu sanmıştım. Şimdiyse, daha da kötü olabilirmiş gibi duruyordu.

İşin geri kalanı çabucak halloldu. Kemikleri desteklemesi için burun deliklerine tamponlar yerleştirildi ve Hayes burun köprüsüne atel taktı. Anneye kısık sesle birtakım talimatlarda bulundu ve gitmeden önce kadının omzuna vurdu. Titrek bacaklarla onu takip ettim, arabamın kaputuna yaslanıp Hayes'in getirdiğim çantayı bagajına atmasını izledim.

"Ona ne oldu? Çok sık inciniyorsa..." Kendimi gergin ve kontrolümü kaybetmiş hissediyordum. Yaşlar gözlerime battı. "O aileye neden bu şekilde yardım ettiğini bilmiyorum. Bunların hepsi belgelenmeli."

Hayes bagajın kapağını kapayıp bana doğru döndü. "Tali," dedi usulca. "Çocukta kalp kapakçığı bozukluğu var. Beyine giden kan akışını azaltıyor ve bunun sonucu olarak bayılıyor. Gerçekten de birinin çocuk istismarını örtbas etmesine yardım edeceğimi mi düşündün?"

Benim sorunum neydi bilmiyordum ama barajın kapakları açıldı. Gözyaşlarım akarken yüzümü ellerime gömdüm. "Düzeltebilirler mi?"

Hayes yanıma gelip bir kolunu bana sardı ve başımı göğsüne yasladı. Sabun, giysi kolası ve ev gibi kokuyordu. "Keşke yapabilseler ama hayır." Ses tonu öyle nazikti ki daha şiddetli ağlamama sebep oldu. "Sanırım şoktasın. Sorun değil. Böyle şeyler olur."

Başımı iki yana salladım. "Özür dilerim. Hemen bir sonuç çıkardığım için özür dilerim. Sandım ki..."

"Ne sandın?"

Doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. Yüzümün gömleğine gömülü olmasına minnettardım, böylece göz teması kurmak zorunda değildim. "Berbat bir insan sarrafı olduğumu," diye fısıldadım. "Matt'le on yıldır beraberdim..."

Sesim çatladı ve sustum. Düşündüğüm şey çok saçmaydı. Binlerce kişi içinden biriyle olan deneyimimin kendim dahil herkese güvensizlik beslememe neden olması çok saçmaydı.

Hayes beni daha da yakınına çekti. "Biliyorum," dedi sessizce. Kalbi yanağımın hemen altında daha hızlı atmaya başlamıştı. "Nasıl hissettiğini tam olarak biliyorum."

Sanırım biliyor olmalıydı. Mirasından Ella için vazgeçmişti ve o da onu babası için terk etmişti. Eğer buna müsaade ederseniz, insanlara olan inancınızı sonsuza dek mahvedebilecek bir olaydı.

"Her zaman böyle mi olacak?" diye sordum. "Kimseye güvenemezmişim gibi mi hissedeceğim hep?"

Hayes'in yavaş, bitkin nefes verişini duydum. "Bu yedi yıldır hiç ilişkisi olmamış bir adama sorulacak soru değil muhtemelen."

Onun yaşam tarzını küçümsemekle o kadar zaman harcamıştım ki... Ama üçlü ve dörtlü seksler benim LA'de Matt'in en iyi arkadaşıyla intikam seksi yapmamdan daha mı kötüydü? Bisiklet yolunda uzun gece koşularımdan daha mı farklılardı? Hepsi de boşluğu doldurmanın bir yoluydu.

Hayes bendi, sadece onun benden daha çok parası ve biraz daha az iradesi vardı.

Yedi yıl sonra da bu halim olmak istemiyordum. Onun da olmasını istemiyordum.

Duzenleme
Ny.Ozlem

24

Drew öğle yemeği davetinin olduğu gün mesaj attı ve buluşmak isteyip istemediğimi sordu. Six'i ziyarete gittiği İspanya'dan yeni dönmüştü. Tek tük mesajlarından Six'in hem harika hem berbat olduğunu çıkarmıştım. Bir onunla gelecek görebildiğini söylüyor, bir kalçalarının boyutuyla ilgili yorumlarda bulunuyordu. Diğer her şey hakkında bu kadar zekiyken Drew'un neden onun içini göremediğini bilmiyordum.

Ona ertelemek zorunda olduğumu söyledim, davet uyanık olduğum her anı ele geçirmiş durumdaydı. Bugün ise, en dinç olmam gereken günde, kendimi duşa atacak enerjiyi zar zor bulmuşum gibi hissediyordum. Hiç aralıksız, günlerdir Hayes seviyesinde uyku çekiyor, normal işime devam ederken bir yandan da arka bahçeye Hayes'in istediği panayırı kurduruyordum. Servisli öğle yemeği, dekor hizmetleri, hediyeler, açık bar, vale... Listenin sonu gelmiyordu. Bugün yapacak çok şey vardı ama benim tek istediğim yatağıma yığılmaktı, yani bu davetin Hayes'in istediği kadar pürüzsüz gitme ihtimali yoktu.

Ninova

Eve bir elimde absürt derecede pahalı bej rengi elbisemin, makyaj çantamın ve yüksek topuklularımın olduğu çanta, öteki elimde parti hediyelerinin son postasıyla vardım.

Hayes çoktan alt kattaydı. Öyle jilet gibi, kusursuz ve tetikte görünüyordu ki bunun için ondan nefret etmekten kendimi alamamıştım.

"Zombi gibi görünüyorsun," dedi.

İki çantayı da yere bıraktım. Bu sabah ona cevap verecek enerjim bile yokmuş gibi hissediyordum.

"Ne?" diye sordu. "Bir başka geceyi daha evde Jane Austen filmleri izleyip evlilik hayalleri kurarak geçirmene rağmen nasıl bu kadar berbat görünebildiğini merak ediyorum sadece."

Tezgâha yaslandım, saçımı yüzümden çektim ve atkuyruğumu tekrar yaptım. Misafirler saat on birde gelmeye başladığında berbat halde olacaktım. "Gecelerimi böyle geçirdiğimi mi düşünüyorsun?"

Hayes omuz silkti. "Çoğunlukla seni evde deli gibi mastürbasyon yaparken hayal ediyorum."

Öğürürmüş gibi yaptım ama bugün tamamen numara sayılmazdı. Acaba dün akşam eve giderken yolda aldığım suşi mi beni kötü yaptı diye merak ettim. Ramene sadık kalmam gerektiğini biliyordum. Belki dünya üzerindeki en sağlıklı yemek değildi ama paket ramen kimsenin gıda zehirlenmesi geçirmesine neden olmamıştı.

Ev serin olsa da ben terliyordum ve Hayes'in kahvesinin kokusu midemi bulandırıyordu. Yemek servisi şirketiyle masa yerleşimlerini konuşmak için dışarı çıktım ve fazla aydınlık sabaha adımımı attım. Sıcak başımı döndürmüştü. Kadın anlatırken dengemi korumak için bir sütuna dayanmak zorunda kaldım.

Sonraki iki saati atlattım ama masa örtüleri serilip de yer kartlarını yerleştirdiğimde davetin sonuna kadar nasıl dayanacağımı merak ediyordum. Yemekleri sıcak tutan ısıtıcılardan yükselen buharlar bile uzaklaşma ihtiyacıyla içeri sendeleye sendeleye gitmeme yetti.

Hayes oradaydı, dekor kurulumuyla uğraşırken siyah gömleği ve kumaş pantolonu içinde serin bir rüyadan fırlamış gibi görünüyordu. Başımı göğsüne yaslamak istiyordum, ki bu çok uygunsuz olurdu ve terlemeyi bir türlü kesemediğim için gömleğini de mahvederdi.

"Bugün fazlasıyla sessizsin," dedi. "Sanırım geçtiğimiz on beş dakikadır başımın etini yemeyerek kesinlikle rekor kırdın. Dün akşam *ne* yaptın?"

Gözlerim kapandı. Tanrım, şu an uzanmak için neler verirdim. "Jane Austen filmleri izlerken delicesine mastürbasyon yaptım."

"Aferin," dedi. "Daha önce kimse bir cümleyle hem sikimi kaldırıp hem indirmemişti."

Gözlerimi güçlükle açtım ve omuzlarımı zorla dikleştirdim. Şu an hastalanmayacaktım çünkü şu an hastalanma *lüksüm* yoktu. "Dün hiçbir şey yapmadım. Gece yarısına kadar hediye çantalarını düzenledim, sonra da uyudum. Sadece biraz yorgunum."

Hayes bir seferliğine olsun sessiz kaldı. Dudaklarını birbirine sıkıca bastırmış, çenesini sıkmıştı. Bu onun hem endişeli hem öfkeli yüz ifadesiydi ama şu an hangisiyle karşı karşıya olduğumdan emin değildim.

"İyi misin?" diye sordu.

İçeri girdiğimde klima çok iyi gelmişti ama şimdi o bile yetmiyordu. *Spinning* dersinden bile bu kadar terlemiş halde çıkmamıştım.

"İyiyim," diye yanıtladım burun köprümü sıkarak. "Küçük öğle yemeği davetinin muhteşem olacağına söz veriyorum, o kadar fazla hastan olacak ki ne yapacağını şaşıracaksın."

"Talepkâr pisliğin teki olduğumu biliyorum," dedi. "Ama senin için endişelenmiş olabileceğimi düşünmek bu kadar çılgınca mı?" Hayes kızgındı fakat ondan da kötüsü... incinmişti.

Gözlerim yaşlarla batıyordu ve Hayes görmeden önce onları kapadım. Tanrım, bugün sorunum neydi böyle? Hayes'in beni önemsediğine dair minicik bir imaya ağlamak kişisel kıyameti-

min bir işareti olmalıydı. "Hayır," dedim. "Özür dilerim. Sinirli ifadeni takınmıştın. Ben de öyle sandım."

Hayes beni kendine çekti. "Bugün eve gitmen gerekiyorsa sorun değil."

"Gerekmiyor ama teşekkür ederim. Senin zımbırtın başladığında çiçek gibi olacağım." Birkaç hafta önce dalından koparılmış ve artık ölü olan bir çiçek gibi ama neyse.

Yukarıdaki misafir odalarından birine üzerimi değiştirmeye çıktım. Yataktaki yastık o kadar temiz ve serin görünüyordu ki tam şu an uzanmak ve davet bitene kadar uyumak için her şeyimi verirdim. Düşüncesi bile başımı döndürmüştü.

İlk misafirler geldiğinde tam zamanında aşağı indim. Sonrası insanlardan, sorulardan, taleplerden ve kaybedilen yer kartlarından oluşan bir bulanıklıktı. Öğle yemeği arka bahçede hiçbir sıkıntı çıkmadan servis edildi ama neredeyse umursayamayacağım kadar kendimde değildim. Neyse ki Hayes bir perdenin arkasında bedava dolgu yapıyordu. Eğer beni böyle görse edecek iki çift lafı olurdu.

Yemek tedarikçisini bulup tatlı olarak meyve dışında bir şey isteyen bir davetli için vegan ve glutensiz bir seçenek ayarlamasını rica ettim. Konuşurken dik durabilmek için bir duvara yaslanmam gerekti. *Canım duvar. Şu an dünyadaki en sevdiğim şey sensin.*

"Kim meyve sevmez ki?" diye sordu tedarikçi bana. Yüzü bulanıklaşmaya başlamıştı. "Ona ne ikram edebilirim hiçbir fikrim yok."

Düşüncelerimi toplamakta zorlanıyordum. "Su?" diye önerdim zayıf bir ses tonuyla. "Su ve havadan yapılmış bir tatlı."

Bir mide bulanıklığı dalgası üzerime akın ederken tedarikçinin kıkırdadığını duydum. Burnumdan derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım.

"Şampanyayı yavaşlatmak isteyebilirsin," diye fısıldadı.

Öne doğru beş adım ilerleyebildim ancak nereye yürüdüğümü

unutup kendimi birden inanılmaz derecede sıcaklamış hissettim. Duvara geri dönüp ayakta kalmak için sıkıca tutundum, saniyeler sonra Hayes tepemde dikilmiş ve elini alnıma dayamıştı.

"Yanıyorsun," dedi. "Tanrı aşkına, Tali, ne kadardır bu haldesin?" Bu gördüğüm kesinlikle kızgın suratıydı.

"Partiye kadar iyiydim," diye fısıldadım. "İyi olacağım. Gıda zehirlenmesi sadece. Biraz otursam geçer."

"Esas yatağa gidip üç gün çıkmaman gerek," diye tısladı.

İtiraz edemeden havaya kaldırılmıştım. Eşikten geçirilen bir gelin gibi kollarının arasındaydım ya da cüsselerimizdeki belirgin farka bakılırsa babasının yatağına taşıdığı bir çocuk gibi de denebilirdi.

Karşı çıkmam gerektiğini biliyordum ama dürüst olmak gerekirse ayakta durmamak çok iyi gelmişti. Hayes'in yanağımın altındaki gömleği serindi. Nefes alış verişlerimi onun kalp atışlarına eşleştirdim.

"Beni indir," diye fısıldadım. "Utanç verici."

"Evet, biliyorum," dedi. "Ve sen de son derece iyisin, sadece oturmaya ihtiyacın var. Şu an seni dizime yatırmak isterdim.

Bunu hep isterdin, demeye çalıştım ama yalnızca ağzımda geveleyebildim.

"Konuşamayacak kadar hastasın ama yine de bana üstün gelmeye çalışıyorsun," dedi yumuşak bir kahkahayla.

Artık cevap veremeyecek kadar uykuluydum ama sanki ben de biraz gülümsemiştim. Hayes'in kokusunu içime çektim. Demek tüm kokular öğürmeme neden olmuyordu. *Onun* kokusu, sanki her şey yoluna girecekmiş gibi içimi umutla dolduruyordu.

***

Bir noktada uyandım ve kendimi aşina olmadığım bir odada buldum. Karanlıktı ve Hayes de üzerinde yalnızca pantolonuyla atleti kalacak şekilde soyunmuş, yanımda duruyordu.

Midem bulandı. "Banyo," diye yakardım, tutmayan bacaklarla yataktan çıkarken. Bir dolap değil de banyo olduğunu umdu-

ğum kapıya doğru koştum ve fayansa yığılırken üzerimde yalnızca sutyenimle külotumun olduğunu belli belirsiz fark ettim. Midemdekiler ağzımdan fışkırdı. Yarısı tuvalette yarısı yerdeydi ve Hayes saçımı tutmak için gelmişti ama artık çok geçti. Her yere sıçratmıştım ve umursamıyordum bile. Enfes şekilde serin olan fayansa uzandım. Sanırım burada kalmak istiyordum.

Beni kaldırmaya çalışırken, "Hadi, Tali," dedi Hayes yumuşak bir ses tonuyla. "Seni yatağa götürelim."

Başımı iki yana salladım. "Git," diye yalvardım. "Beni böyle görmeni istemiyorum."

"Sana daha az saygı duyacağımdan mı endişeleniyorsun?" diye sordu ama sesinde normalde olmayan bir tatlılık vardı. "Seni çoktan böyle gördüm zaten. *Tekrar tekrar* kusup durdun."

"Duş almam gerek," diye fısıldadım. "Lütfen."

Hayes duraksadı. "Tamam," dedi bir iç çekişle. "Dışarıda bekleyeceğim. Lütfen kapı kapanana kadar üzerinden daha fazla bir şey çıkarma."

Bu da elbisemi önceden *benim* çıkardığıma işaret ediyordu. *Tanrım.*

Suyu açtım ve küvete emeklemeden önce bir şekilde sutyenimle külotumu çıkarmayı başardım. Bu küçük hareketler bile az biraz olan enerjimi tüketmişti, o yüzden yalnızca dizlerimi göğsüme çekip suyun üzerime akmasına izin verdim. Her ne kadar bitkin olsam da hâlâ tüm bunlar için utanç duyacak enerjim vardı. *Beni partiden kucağında taşıyarak çıkarmak zorunda kaldı. Beni çıplak gördü sayılır ve ona neler söylediğimi Tanrı bilir... Bir de üzerine kusmamı izledi.*

Dizlerime doğru inleyip öylece ortadan kaybolabilmeyi diledim. Buradan çıktığımda onunla nasıl yüz yüze bakacağımdan emin değildim.

Oturduğum yerden saçlarımı yıkamayı başardım ve kendimi çekerek ayağa kaldırdım. Havluyu etrafıma sarıp kapıyı açtığımda titremeye başladığım için kapı çerçevesine yaslanmam gerekmişti.

"Elbisem nerede?" diye fısıldadım.

Kaşlarını çattı, sonra atletini çıkardı. "Al," dedi atletini uzatarak. Sersemlemiş ve hasta halimle bile onun gömleksizken büründüğü sanat eserini takdir edebilmiştim. Bir gram yağı yoktu ve tahmin ettiğimden daha kaslıydı.

Atlet kalçalarımın ortasına geliyordu, koltuk altı kısmı o kadar genişti ki eğer başka tarafa bakmıyor olsa mememin yan tarafını görürdü. Sanırım geçtiğimiz günün ardından yarı çıplak Tali kotasını doldurmuştu. Yatağa doğru sendeleyerek gittim ve yan tarafıma yığıldım. Çarşafla güreştim ama kavgayı kazanamayacak kadar zayıftım. Hayes beni ondan ayırdı ve çarşafı çeneme kadar çekti.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Tek gözümü açtığımda en sevdiğim gülümsemelerinden birini gördüm. En tatlı gülümsemesiydi, gamzesi kendini göstermişti. "Ne için?"

"Partini mahvettiğim, seni bana bakmak zorunda bıraktığım, önünde soyunduğum, kustuğum..."

"Hiçbir şey mahvettiğin yok ve belki farkında değilsindir ama ben bir doktorum. Ve sık sık kusan bir insanım," dedi bir elini alnıma dayayarak. "Hâlâ ateşin var ve dişlerin takırdıyor. Biraz ilaç ve battaniyeyle döneceğim."

"Benimle kalma," dedim. "Hastaların vardır ve ben de iyiyim."

"Evet, bilmez miyim? Tıpkı öncesinde iyi olduğun gibi. Her şeyi yalnız başına yapmak zorunda değilsin, bilirsin ya."

O giderken kelimeleri göğsümü sızlatmıştı. Dertop olup örtüyü daha sıkı kendime çektim ve atletinin yakası burnuma kadar çıktı. Sandal ağacı, okyanus ve Hayes'in kokusunu aldım. Bütün dünyadaki en sevdiğim kokular. Sızarken, atletini aşağı çekmedim böylece onu içime çekmeye devam edebilecektim.

***

Uyandığımda oda güneş ışığıyla aydınlanıyordu ve Hayes de

üzerime eğilmiş ateşimi ölçüyordu. Saçları uykudan dağılmıştı, gözleriyse biraz şişti. Uyandığında böyle görünüyor olmalıydı, yumuşak ve enfes. Beni ona bakarken yakaladığında dudakları o imza sırıtışıyla tek bir yana kıvrıldı.

"Günaydın, gün ışığı. Ateşin düşmüş. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bir vince yerleştirilmişim de bir tuğla duvara aralıksız vurulmuşum gibi." Ve ateşli patronunun karşısında üzerini soyunup kusan biri gibi. "Affedersin, şey, son yirmi dört saatte yaptığım ve söylediğim her şey için."

"Hastalanınca tatlı oluyorsun," dedi yatağın ucuna tüneyerek. "Ayrıca sutyenin ve külotunla kaldığın halinin fotoğrafları elimde, yani hiç çıkarım olmadı diyemem."

Güldüm. "Hepsini hak ettin. Sadece yaşananların büyük bir kısmını hatırlamadığım için mutluyum."

Hayes gülümsemesini bastırdı. "Çoğunlukla her zamanki asabi halindi ama bir noktada cennet gibi koktuğumu ileri sürdün. Sonra da çöp tenekesine *bidon* dedim diye bana sinirlendin ve 'sürekli İngiliz gibi konuşmayı kesmem' gerektiğini çünkü çok uzun zamandır burada yaşadığımı söyledin."

Oturmaya çabaladım. Hayes beni yaklaşık yüz battaniyeye sarıp sarmalamıştı. "Eh, gerçekten de biraz gülünç," diye mırıldandım. "Yaklaşık on yıldır buradasın."

Ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttım, bu sırada frikik vermemeye özen gösterdim ve banyoya koşturdum. Keşke ben işerken Hayes on adım ötemde oturuyor olmasaydı. "Burası neden bu kadar soğuk?" diye bağırdım kapalı kapının ardından.

"Çünkü şikâyet ettin," dedi sesini yükselterek. "Ve şimdi de işerken şikâyet ediyorsun, ne zarif bir hanımefendisin. Kalkıp ısıyı bir kez daha değiştireyim." Bok gibi hissederken beni güldürmeyi nasıl başardığı benim için tam bir gizemdi ve banyosunda yarı çıplakken üzerine düşünmeyecektim.

Ellerimi yıkayıp ilaç dolabında bulduğum yeni bir diş fırça-

sıyla dişlerimi fırçaladım. Hâlâ berbat görünüyordum ama odasına döndüğümde Hayes yüzüme bakmıyordu... memelerime bakıyordu. İnce atleti ve buradaki kuzey kutbu soğuğu sayesinde epey iyi bir manzara sunuyorlardı. Bakışlarını çabucak kaçırdı ama elmacıkkemiklerindeki iki kırmızı nokta geçmedi.

Hiç utanması olmayan Hayes Flynn çıkık meme uçlarından huzursuz oluyordu. Kendimi pek iyi hissetmesem de onun üzerinde herhangi bir etkimin olduğunu görmek şaşırtıcı şekilde heyecan vericiydi.

Odayı aşıp elbisemin yanına gittim, bir sandalyenin arkasına asılmıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

"Eve gidiyorum. Komşularımı seviyorum ama üzerimde yalnızca atlet varken yanlarından geçecek kadar değil."

Çok Ama Çok Kızgın Surat'ını takınıp, "Kıçını yatağa geri sok," dedi ayağa kalkarak. "Bir gündür ne doğru düzgün bir şey yedin ne de içtin ve bir saat önce öyle derin uyuyordun ki Marta'nın burada temizlik yapması bile seni uyandırmadı. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Karşı çıkmak istedim ama doğrusunu söylemek gerekirse bacaklarım titremeye başlamıştı, donuyordum ve yatak da rüyalarımdan fırlama sıcacık, kutsal bir koza gibi görünüyordu. Yatağa gömüldüm.

"Bu yatağa bayılıyorum," diye mırıldandım Hayes tekrar otururken. "Benimle evlenmesine müsaade eder misin? Ücretini maaşımdan kesebilirsin."

Hayes hafifçe gülümsedi. "Yalnızca balayınızı izlememe müsaade edersen."

"İşte balayı tam şu anda yaşanıyor." Örtüyü çeneme çektim. "Hem de mükemmel bir balayı, ben uyuyorum ve o da beni hiç konuşmadan sarmalıyor."

"Bir kez daha erkek arkadaşının yoldan çıkma kararının tamamen yersiz olmadığını teyit ediyorsun."

Güldüm. Garip bir şekilde, dediği canımı yakmamıştı bile. "İşe geri dön. Birkaç saat uyuyup eve döneceğim."

"Çoktan bütün programı iptal ettim bile," dedi.

Öğle yemeği için bir saat ayırmasını bile zar zor sağlıyordum, benim içinse koca bir günlük randevuların hepsini iptal etmişti. Neden? Eğer cidden endişeliyse bu işi dışarıdan birilerine yaptırabilir, zavallı bir hemşireyi ya da asistan doktoru buraya sürükleyebilirdi. Bunun yerine bana kendi göz kulak olmuştu.

Bu beklenmedik tatlılığı... benim için aynı miktarda hem mutluluk hem acıydı. Belki de bu gibi anlarda ne kadar yalnız olduğumu ve birinin beni önemsediğini hissetmeyi ne kadar çok istediğimi fark ediyordum. Bir de Hayes'in tamamen gizli kalan bir yanının olmasındandı ve gizli olmamasını diliyordum.

"Neden doktor olmaya karar verdin?" diye sordum. Onunla yüz yüze gelmek için yan tarafıma dönerken yanağımın altına yumuşak bir yastık çektim. "Hep olmak istediğin şey miydi?"

"Annemden doktor olmak isteyerek doğmadım, hayır," dedi. "Herkes gibi birkaç yılımı Manchester United'da oynamak isteyerek geçirdim." Ellerini karnında kavuşturdu, dizleri ayrıktı ve ince pijama altı kalçalarında gerilmişti. Neden ne giydiğini daha önce fark etmemiştim?

"Peki neden?" diye üsteledim.

Omuz silkti. "Bir gün bir kuş evimizin yan tarafına çarptı. Onu bir kutuya koydum ve bakmaya karar verdim. Kuş öldü ama belki de insanları nasıl tedavi edeceğimi öğrenebilirim düşüncesi aklıma girdi." Sanki bunların hiçbiri önemli değilmiş gibi sesinden ve yüz ifadesinden sıkıntı akıyordu. Söz konusu Hayes olduğunda öğrenmiştim ki, bu genelde önemli olduğuna dair bir işaretti.

"Peki neden estetik cerrahi?"

"Operation Smile üzerine bir belgesel izlemiştim," dedi. Öne eğilip en üstteki battaniyeyi düzeltip kabarıklıkları giderdi. Elinin baskısı battaniyelerin üzerinden bile vücudumun istemsizce

dokunuşuna doğru kıvrılmasına neden olmuştu. Fark etmiş olmalıydı çünkü gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluştu. Boğazını temizleyip devam etti. "Üçüncü dünya ülkelerindeki çocuklara yarık damak ameliyatları yapıyorlar. O zamanlar genç ve idealisttim ve oralarda biraz iyilik yapabilirmişim gibi gelmişti."

Hayes'in daha genç ve daha az yara almış halini hayal ettim. Ella onu babası için terk etmeden önceki, dünyası yıkılmaya başlamadan önceki halini. "Ama sonra zengin aktrislerin de acı çektiğine karar verdin."

Dudakları kıvrıldı. "Evet, aynen öyle."

Hayes ayaklandı ve yine aynı şeyi yaptığımı fark ettim. O, Operation Smile hakkında konuşurken bir şey *hissetmiştim* ve hiçbir şey hissetmemişim numarası yapmak için aptal aptal şakaya vurmak zorundaydım.

"Bekle," dedim bileğini tutmak için uzanarak. "Fikrini neyin değiştirdiğini gerçekten öğrenmek istiyorum."

Çenesindeki bir kas seğirdi ve bakışları yere çevrildi. O bir nefeslik süreye tutunarak bana anlatacağını umut ettim.

"Bütün hayatım boyunca bir üçüncü dünya ülkesinde yaşamak istemedim," dedi. "Ve şu anki işim, hastanede çocuk cerrahı olmaktan çok daha iyi kazandırıyor." Gözleri hâlâ bileğini tutan elime kaydı. "Sana biraz yemek getireceğim." Onu bıraktım.

Bana gerçeği anlatmadığını biliyordum, en azından tamamını değildi. Maaşta hatırı sayılır bir fark olduğunu anlıyordum ama anlattıkları onun bu farkı bu kadar önemseyen birine nasıl dönüştüğünü açıklamıyordu. Kullanmadığı gösterişli bir evi, sürmediği lüks arabaları vardı; çok az harcıyor ama geçimini zor idame ettiren bir adam gibi çalışıyordu.

"Muhteşem Gatsby-vari bir şey mi?" diye sordum kapıya ulaştığında. "Hâlâ Daisy'nin kalbini kazanmaya mı çalışıyorsun?"

Yüzünden bir melankolinin geçtiğini gördüm ama belirdiği hızla kayboldu ve ardından yüzünü buruşturdu. "Eğer *üvey anne-*

min kalbini kazanmak istediğimi ima etmeye çalışıyorsan, sandığımdan daha hasta olmalısın."

Anlık bir hassasiyet anını şakalarla tersine döndürmek, diye düşündüm gözlerim kırpışarak kapanırken. Benim numaralarımda o da benim kadar iyiydi.

***

Yatağın sıcaklığı ve süregelen bitkinliğim beni uykunun kollarına geri çekmiş olmalıydı çünkü gözlerim bir daha açıldığında odadaki ışık değişmişti. Komodinde ise Hayes'in aşağıda olduğunu ve uyandığımda aramamı söyleyen bir not vardı. Fark ettiğim üzere elbisem artık ortalıkta değildi.

Notunu görmezden gelip yalnızca bana büyük gelen atletinin içinde aşağı indim. Halsizdim ama en kötüsünü büyük ölçüde atlatmıştım.

Hayes oturma odasındaydı, elinde bir tıp dergisi ile uzun bacaklarını koltuğa uzatmıştı.

"Yatağa dön," dedi başını hızla kaldırarak.

"Ben iyiyim," diye yanıtladım sonuncu basamağa ulaştığımda. "Artık kalkmam gerek."

Gözleri yarım saniyeliğine göğsümde oyalandı. "Sendeki bir şey kesinlikle kalkık zaten." Odayı aştı ve beni bir koltuğa itip bir battaniyeyle sarıp sarmaladı.

"Tüm bunları yaptığın için teşekkür ederim," dedim o mutfağa giderken battaniyeye sokularak.

"Eğlenceli sayılır," dedi tost makinesine ekmek koyarken. "Kanadı kırık kuşla olan çocukluk deneyimimi yeniden yaşıyorum."

"O kuş ölmüştü."

"Muhtemelen beni seni bir kutuya koyarken yakalarsan laf etmelisin." Buzdolabından tereyağı çıkardı ve bana baktı, geldiği hızla başka yöne çevrilen utangaç bir bakıştı. "Eğer istersen sana krema yaptım. Kâhyam da bana bundan yapardı."

"Krema yapmayı bildiğine inanmıyorum."

Hayes omuz silkti. "Tıp fakültesini bitirebildiysem çevrimiçi bir yemek tarifini de kıvırabilirim diye düşündüm." Tüm bunlar hiçbir şey değilmiş gibi davranıyordu ama birinin *bana* baktığı son seferi hatırlayamıyordum.

Gözlerimin dolması için ne saçma bir nedendi.

Üzerine yağ sürdüğü iki kızarmış ekmeği bana verirken ve kremayı yanımdaki sehpaya bırakırken gözlerimi kırpıştırarak yaşları savuşturdum. Birden kurt gibi acıkmıştım.

"Tüm bunlar için çok özür dilerim," dedim, duygularımı kontrol altına aldığımdan emin olana kadar göz teması kurmadan. "Bana baktığın için çok teşekkürler."

"En azından bunu yapabilirdim. Hastalığı Westbrookslardan kaptığına eminim, yani benim hatam."

"Hayır, şeydi..."

"Gıda zehirlenmesi kimseyi o kadar uzun süre hasta etmez," dedi. "Suşiden değildi. O gün gittiğimizde Westbrookların hepsi gripti. Sen de onlardan kaptın."

Omuzlarım çöktü. Tanrım, onun tüm misafirlerini hasta etmediğimi umuyordum. Olanlara nasıl bu kadar affedici yaklaştığını hiç bilmiyordum. "Eh, kızarmış ekmeğimi yiyip yakandan düşeceğim."

"Kal," dedi koltuktaki yerine geri geçerken. "Zaten planlarımı iptal ettim ve sen de hâlâ kendine bakamayacak kadar zayıfsın."

Bu teklifini kabul etmek istemediğimi söylesem yalan olurdu. O bana bu şekilde sanki hakkında endişelendiği biriymişim, sanki etrafında olmasını istediği biriymişim gibi bakarken burada saatler, günler, haftalar boyu kalmayı istemediğimi söylesem yalan olurdu.

"Beni ağırlamak muhtemelen seks zamanına engel olacak," diye uyardım. "Ve seks yapmadan birkaç gece geçirdin bile."

"Cinsel ihtiyaçlarıma karşı sarsılmaz düşünceli tavrını takdir ediyorum," dedi kıstığı gözleriyle. "Ama nasılsa son zamanlarda pek yapmıyorum."

Hımm. Evde kadınlardan herhangi bir iz olmadığını fark etmiştim. Sadece başka bir yerde yapıyordur diye farz etmiştim. Sanırım çoğunlukla üzerine düşünmek istemiyordum. "Ne oldu ki?"

Bir başparmağını kaşının kıvrımından geçirdi. "Belki de sadece içkiyle iyi gidiyordu ve küçük, tiz bir ses bu konuda başımın etini yemekten vazgeçmedi."

Kelimeleri beni sarstı. Onun başının etini yediğimde rotasını hiç zorlanmadan düzeltmişti, oysa benim düşüncelerimin onun için bir öneminin olmaması gerekiyordu. Ama annem aynısını yapamıyordu, hem de kız kardeşimin sağlığı buna bağlıyken. Belki de Dr. Shriner haklıydı.

"Yani bitti mi?" diye sordum. "Kötü çocuğun terör saltanatı sona mı erdi?"

"Ben o kadar abartmazdım," diye mırıldandı başka tarafa bakarak. "Sadece son zamanlarda pek cazip gelmedi."

"Sana bu sorununu düzeltmek için birkaç hap yazabilecek bir doktor tanıyorum," dedim bir sırıtışla ve kızarmış ekmeğimden bir ısırık aldım. Mmm, yağlı güzellik.

Hayes bir elini saçlarından geçirdi ve gözlerini kapadı. "*Öyle* bir sorunum yok. Sadece... bir evreden geçiyorum."

İlginç. "Nasıl bir evre?"

"Bir yıldır kimseyle çıkmamış bir yirmi beşlikle tartışmak istediğim bir evre değil, orası kesin," diye yanıtladı bir kaş çatışla.

Bu garip, hiç beklenmedik bir sohbetti. En garip kısmı da bütün sohbet esnasında benimle göz göze gelememiş olmasıydı.

25

Hayes'in evinden pazar sabahı ayrıldım, o akşam Drew'la yemeğe çıkacak kadar iyileşmiştim. Bana gezisinden bahsettiğinde Six'i kurtarmanın bir yolu olmadığına karar verdim, berbat bir insandı.

Hayes hakkında konuşmak istiyordum ama bunu yapamayacağımı keşfetmiştim. Onunla geçirdiğim son birkaç güne dair düşüncelerim... karman çormandı ve henüz yüksek sesle söylenmeye hazır değillerdi. Çünkü bir zamanlar yalnızca göz kulak olmak istediğim cazibeli bir sapkınken şimdi çok daha fazlasıydı. Onu düşündüğümde göğsümde minik, sıcacık bir şey çözülüyordu. Kendimin daha hafif ve neşeli haliymişim gibi hissediyordum, varlığını bile unuttuğum daha umutlu halim gibi. Üstelik bu, beni heyecanlandırıyor muydu, yoksa ödümü mü koparıyordu hiç bilmiyordum.

Ertesi gün tamamen iyileşmiş olarak Hayes'in evine gittim, onu görmeye garip bir şekilde can atıyordum. Mutfağa girdiğinde bakışları beni baştan aşağı süzdü ve kendimi o gelmeden önce olduğumdan daha tamamlanmış hissettim. Sanki tüm insanlar içinde yuvam, sığınağım *oydu*.

Ninova

Ona kahvesini uzattım. "Bugün içine tükürmedim. Bana baktığın için teşekkür niyetine."

Hayes güldü. "Bu şakayı o kadar yaptın ki beni içinde bir parça gerçeklik barındırdığını düşünmeye zorluyorsun."

Programını yazıcıdan aldım. Geçen hafta sonu görmüş olması gereken hastaları bu haftaki her boş saatine sıkıştırmak zorunda kalmıştı. "Bugün evde öğle yemeği yok," dedim. Sesimde hafif bir hüzün tınısı vardı.

Bir anlığına gamzesi belirdi. Boğazını temizledi. "İşim bittiğinde benimle şehir merkezinde buluşabilir misin?" diye sordu. "Aylık programın üzerinden geçmek için?"

Aslında buluşmamız için bir neden yoktu. Her şeyi telefonda beş dakikada halledebilirdik, ayrıca bu akşam Sam'le randevu olmayan randevum vardı.

Yine de daha önce hiçbir şeyi bu kadar hevesle kabul etmemiştim.

***

İçki içmeyeceğime dair kendime söz vererek bara doğru sürdüm. Öncelikle, Sam'le buluştuğumda aklım tamamen başımda olsun istiyordum. Ayrıca Hayes'le beraberken nasıl olduğumu biliyordum. Kanıma bir damla alkol karışsa ona farklı bakmaya başlıyordum. Gözlerim yüzünün kıvrımlarında, mükemmel dudaklarında, geniş omuzlarında ve kıyafetini nasıl taşıdığında gezinecekti. Sanki soyunmamak için kendini sürekli dizginliyormuş gibi. Bir arkadaşınızla ya da patronunuzla takılırken gözlerinizin böyle yapmaması gerekirdi.

Ben vardığımda o çoktan beni bekliyordu. Ceketini çıkarmış, gömleğinin ilk düğmelerini açmıştı ve kendimi belli belirsiz görünen köprücükkemiğine dalarken yakaladım. Hasta olduğum zamandan hatıralarım bulanık ve rüya gibiydi ama gömleğini çıkarırken nasıl hareket ettiğini hatırlıyordum... Testosteron yüklü ve umursamaz. Pürüzsüz tenini, kollarını ve o şaşırtıcı karın kaslarını hatırlıyordum.

Benim için margarita sipariş etmişti. En nihayetinde bir içkinin gerekli olduğuna karar verdim... sakinleşmem gerekiyordu.

"Birkaç hafta içinde benimle San Francisco'ya gelmeye ne dersin?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Orada bir konferansı olduğunu hatırlamam bir dakikamı aldı ama beni asistanı mı, yoksa başka bir şeyi olarak mı çağırdığını merak etmekten kendimi alamamıştım. Muhtemelen her iki türlü de evet derdim.

"Tabii ki kendi odan olacak," diye ekledi. "Ve yalnızca tek gecelik. Cumartesi sabahı uçup pazar geri döneceğiz. Sadece... bazen işler ters gider. Broşürler kaybolursa ya da yapılması gereken bir şey çıkarsa orada olman iyi olur."

Midemin burulduğunu hissettim. Rahatlama hissetmem gerekirken hayal kırıklığına uğramıştım. Gerçekten de bir anlığına olsun beni bir geziye davet ettiğini mi sanmıştım? Görünüşe göre öyleydi.

İçkimden uzun bir yudum aldım ve tadını çıkararak dudaklarımdaki tuzu yaladım. Bunu yaparken Hayes'in gözleri dudaklarıma takılmış gibiydi. "San Francisco'yu görmek için can atıyorum. Sadece beni oraya götür, ben de kendime uyuyacak bir park bulayım."

"Harika," dedi Hayes bir sırıtışla. "Kokaine ve hediyelik eşyalara harcamak için daha çok param kalır."

Birden tereddüt ettim. Her ne kadar San Francisco'ya gitmek istesem de, özellikle de onunla ... ama ya orada eski yaşam tarzına geri dönerse ne olacaktı? Ben elimde not defterimle acınası bir şekilde yakınlarda beklerken onun zeki, ateşli bir doktorla yoluna devam etmesini izlemeye katlanabileceğimi sanmıyordum. "Şey... sana engel olmaz mıyım? Bu konferansların tıp ineklerinin Woodstock'u* olduğunu tahmin ediyorum."

* Vietnam Savaşı'nın Amerika'da eylemlere sebep olduğu ve müzik alanında bir devrimin yaşandığı 60'lı yılların sonunda hippielerin düzenlediği, sloganı "3 gün boyunca barış ve müzik" olan çılgın müzik festivali. (ç.n.)

Hayes güldü. "Daha önce hiç tıp konferansına katılmadığın belli."

"Hiç yapmamışsın gibi davranma," diye mırıldandım. "Sen ayaklı bir seks davetisin."

Eğlenir bir şekilde dilini iç yanağımda gezdirdi. "Yani diyorsun ki, benim yalnızca varlığım bile sende seks arzusu uyandırıyor?" Öne eğildi, ses tonu baştan çıkarıcı bir tona bürünmüştü. Sırıtışı yerli yerindeydi. "Bulunduğun ortama girdiğimde, sana daimî kaşıntılarını düşündürttüğümü?"

Evet.

"Hayır ama seni görmek cinsel yolla bulaşan hastalıklar kaşındırıyor mu acaba diye arada sırada merak ettirmiyor değil, sanırım benzer şeylerden bahsediyoruz." Saatime baktım. "Her neyse, benim kalkmam gerek."

Hayes içkisinin üzerinden bana baktı. "Bu akşam bilmediğim bir Jane Austen maratonu mu var?"

"Sam'le yemek yiyeceğim," dedim ona. "Kitabıma yardım eden, memleketten tanıdığım adam. Randevu değil. Hızlı bir yemek için Mezcal'da buluşacağız ve arkadaşı da orada olacak."

Hayes'in şakağında bir damar attı ve bardağını tutuşunu sıkılaştırdı. "Doğru ya. *Dostun* Sam arkadaşını da davet ederek sana kendini rahat hissettirdi ama siz buluştuktan birkaç dakika sonra arkadaşı kalamayacağını söyleyecek." Hayes gözlerini devirdi, aynı anda hem sinir olmuş hem de sıkılmıştı. "Kitaptaki en eski numara bu."

"Sen iyi bilirsin," diye yanıtladım tıslayarak. "Neyse ki Sam hiç sana benzemiyor."

Sandalyesinde geriye yaslanırken, "Çirkin ve sıkıcı mı?" diye sordu tembel tembel. "O zaman acele etmene gerek yok gibi."

"O güvenilir biri," dedim imalı bir şekilde.

"Ben değil miyim?" Her zamanki gibi özgüvenli ve kendini beğenmişti, hâlâ sırıtıyordu ama yüzeyin altında minik bir incinme sezdim.

"Yirmi dört saat cinsel ilişkiye girmemek seni aziz adayı yapmıyor," dedim. Hayes karşı çıkmadı, oradan ayrılırken kendimi bel altı vurmuşum gibi hissediyordum. Sanırım bana yanıldığımı söylemesini umut etmiştim.

***

Sam'in seçtiği restoran, açık hava duvarları, cilalanmış geniş parke zemini ve açık kirişli tavanıyla ferah ve aydınlıktı. Okul bursuyla geçinen bir adam için pahalı bir seçim gibi görünüyordu.

Onu verandada otururken buldum ve ikinci kez süzdüm. *Siktir.* Sam onu son gördüğümden beri ciddi anlamda seksi olmuştu. Saçları artık omuzlarına geliyordu ve yüzündeki o çocukluktan kalma yumuşaklık gitmiş, süper kahramanlara yakışır keskin bir çene hattı açığa çıkmıştı. Üzerine bir de küçük, ineksi gözlüğü eklenince -ki bu beni çene hattından *önce* bile tahrik ediyordu- tamamen yenilesi duruyordu. Arkasındaki kadınlar da onun görünüşünü fark etmişti. İnşaat işçileri bile sizi süzerken kendilerini bu kadar belli etmezlerdi.

"Selam, yabancı," dedim masaya vardığımda.

"Tali!" Sam ayağa kalktı ve büyük bir kucaklama için beni kendine çekti. Önceki ince bedenine göre hatırı sayılır miktarda kaslanmıştı. Profesör olduğunda kızların nasıl da hayranlıkla kendinden geçeceğini hayal bile edemiyordum.

Geri çekildiğimde beni şöyle bir süzdü. "Yaramaz sekreter görünümüne bayıldım."

Kolunu yumrukladım. "Bunlar iş kıyafetlerim, seni piç."

Sam sırıttı. "Eminim ki o pislik patronun keyfini sürüyordur diyorum, hepsi bu."

Bir el bana doğru fırladı. "Ben John," dedi Sam'in arkadaşı. "Fazla kalamayacağım. Sam'in bahsetmeyi kesmediği şu meşhur yazar Natalia Bell'le tanışmak istedim sadece."

Hepimiz masaya geçerken Sam bana utangaç bir şekilde gülümsedi. Belki de Hayes'in çoğu erkekten biraz daha kötü olduğu hakkında çok erken konuşmuştum.

Masadaki sürahiden bardağıma margarita doldururken, "Yolladığın sayfaları okudum," dedi Sam. "Pisliğin tekine dönüşmesi kendi suçu olmadığı için Ewan'dan artık biraz daha az nefret ediyorum."

Rahatlamayla iç geçirdim. "Çok şükür. Zavallı yayıncım ilk yarının nihai taslağını almak için bana her gün e-posta atıp duruyordu ve hâlâ ikinci yarıyı da yazmam gerek."

Sam omuz silkti. "Bolca zamanın var, hem işten çıkmana da az kaldı, değil mi? Arkadaşın yarın öbür gün dönecek?"

Midem çalkalandı. İki ay içerisinde Hayes hayatımın öyle büyük bir parçası haline gelmişti ki onun olmayacağı gelecek günler önümde bir kara delik gibi dönüyordu. İş sona erdiğinde arkadaş kalacak mıydık? Burada kalmayı başarsam bile, Kaliforniya'nın güneşi onsuz bu hayali gelecekte yüzüme indirilen bir tokat gibi geliyordu, tıpkı babamın cenazesindeki açık, masmavi gökyüzü ve arabayla yanımızdan bangır bangır rap çalarak geçen bir grup ergen gibi.

"Evet," dedim sessizce. "Sürecin çoğunu tamamladılar." Jonathan ebeveynliğe alışmak için birkaç hafta daha izin alacaktı, ardından salı günü dönecek ve her şey sona erecekti. Kalmak için, Hayes'in yorgun düşene kadar çalışmasını ya da iskorbütten ölmesini engellemek için bir nedenim kalmayacaktı.

Yan masamızdaki kadınlar birden tekrar bize bakmaya başladı. Hayır, bize değil de arkamıza, restorana giren birine. Masamıza uzun bir gölge düştü ve yukarı baktığımda Hayes'i orada dikilirken buldum. Onu yalnızca birkaç dakika önce görmüştüm ama gözlerim yine de onu sanki o kısacık sürede tam olarak ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuşum gibi yiyip bitirdi.

Dikleştim ve bir mesajını gözden kaçırıp kaçırmadığımı kontrol etmek için telefonumu çıkardım.

"Selam," dedim gözlerimi telefonumdan ayırarak. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Hiç de bile," dedi biraz fazla kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Sokakta yürüyordum ve canım birden *taco* çekti."

Saçmalığın daniskası. Bildiğim kadarıyla Hayes'in canı daha önce viski, kahve ve orgazm dışında hiçbir şey çekmemişti. Onu gördüğüme aynı anda hem nasıl bu kadar sevinip hem de aşırı sinir olduğumu bilmiyordum ama öyle hissediyordum. "Sam, John... bu patronum Hayes Flynn."

"Patronu *ve* lunapark arkadaşı," diye düzeltti Hayes bir elini Sam'e uzatırken. "Şu anki soğukluğunun sizi kandırmasına izin vermeyin. Bana bayılır. Umarım size katılmam sorun olmaz? Açlıktan ölüyorum."

Hayes biz itiraz edemeden Sam'le aramdaki boş sandalyeye geçmişti bile. Ağzım açık kaldı ama Sam iyi bir adamdı, bunu istediğini açıkça görebiliyor olsam da Hayes'i yoluna göndermeyecek kadar kibardı.

"Tali bana kıyı şeridinin yukarısına gideceğini söyledi," dedi Hayes.

Sam zoraki bir gülümsemenin ardından bana şaşkın şaşkın baktıktan sonra planlarını anlatmaya koyuldu. Big Sur ve Monterey'den San Francisco'ya geçecek, ardından şarap şehrine gidip daha kuzeye doğru yola koyulacaklardı.

Cezbedici pislik Hayes yol boyunca duracakları her yer için ayrı ayrı önerilerde bulunmaya başladı, sanırım minnettar olmalıydım. Görünüşe göre John kalkmaktan vazgeçmişti ve Hayes de Sam'le beni tarafsız bölgede tutmayı başarmıştı. Ama aynı zamanda sinirlenmiştim de. O, *Angela* veya *Savannah* ya da *Nicole*'le yemekteyken ben birden belirip sohbeti ele geçirseydim bundan hoşlanır mıydı?

"Yosemite'da kamp yaparken dikkat edin," diyordu Hayes. "Ayı çantasına ihtiyacınız olacak, biz çok geç fark etmiştik."

"*Sen* kamp mı yaptın?" diye sordum duyduklarıma inanamayarak. Kamp altı yüz iplikli yatak örtüleri ve gece gündüz oda servisi sunmuyorsa bunu gözümde canlandıramıyordum.

"Üzerinden epey zaman geçti," dedi sessizce. "Sanırım neredeyse on yıl olmuş."

Ella'yla gitmiş.

Hayes de bir zamanlar tatile çıkan biriydi. Uzun yol gezilerine, çadırına ayı çantaları asmaya ve yerde uyumaya istekli biri. Başka birine güvenip ona sadık kalmaya istekli biri.

Ona baktım ve muhtemelen ben Matt hakkında konuşurken yüzümde gördüğü şeyi onunkinde gördüm: kandırıldığı, bu kadar yanıldığı, onu hiç hak etmeyen biri tarafından mahvedildiği ve ona inanma aptallığını gösterdiği için duyduğu hafif utanç.

Hayes'in kendini geceme zorla dahil etmesine sinirlensem de göğsümde bir sızı peyda olmuştu. Matt hakkında yanıldığımı keşfetmek zordu ama onun *babamla* bir aile kurmasını izlemek kadar değildi. Hayes'in ikisini de affetmeyi nasıl başardığını aklım almıyordu.

Göz göze geldik ve uzun bir an için sanki bu masada, bu restoranda yalnızca ikimiz varmışız gibi hissettim. İkimiz de bakışlarımızı aynı anda kaçırdık.

"Bana ergen Tali'yi anlatın," dedi Hayes bir kez daha neşeli tavrına bürünerek. "Bildiğim kadarıyla biraz Thomas Hardy takıntısı varmış."

Ağzım açık kaldı. "Belli ki Jonathan'ın lanet olasıca büyük bir ağzı var."

Sam bana baktı. "Ben nasıl oldu da bunu bilmiyorum?"

"Evet," dedi Hayes, duyduğum rahatsızlığa karşı gözleri haylazca parlayarak. "Ergenlik zamanlarında bir yazma kampında Jonathan'la böyle bağ kurmuşlar." Hayes bana döndü. "Thomas Hardy hayran kurgunla o zamanlar epey popülermişsin görünüşe göre. Oğlanları nasıl kendinden uzak tuttun hiç bilmiyorum."

Jonathan'ı gerçekten öldürecektim. Evet, kızı için üzücü bir durum olacaktı ama ona daha iyi bir baba bulacaktım. Sır tutabilen birini.

"O bir *hayran kurgusu* değildi," diye inledim. "Sadece *Adsız Sansız Bir Jude*'a yazılmış alternatif bir sondu. Hardy sonunda tüm çocukları öldürmüştü. Çok acımasızcaydı."

Sam öne eğildi. Viktorya dönemi romancıları onun konusuydu. "Thomas Hardy kitapları asla mutlu değildir. *Kaybolan Masumiyet? Yuvaya Dönüş?*"

"*Çılgın Kalabalıktan Uzak* mutluydu," diye karşı çıktım.

"Garip bir mutluluk anlayışın var. Bathsheba sabit bir düzene geçti." Sam sırıtarak masanın altından ayağımı tekmeledi. "Gerçi yıllarını sabit bir düzen kurmaya harcadığın için neden mutlu olmadığını anlayamamış olabilirsin."

Güldüm. "Yüzyıllardır ölü bir yazarın eserini tartışırken beni aşağılamaya başarmana bayıldım."

Sanki ikimiz de tekrar çocuk olmuştuk, ders aralarında dışarıda otururken birbirimize laf sokuyorduk. Sam'le hep iyi anlaşmıştık zaten. Matt'le çıkmaya başlamadan önce onunla tanışmış olsam ruh eşi olduğumuzu düşünebilirdim. Hem olmadığımızı kim söyleyebilirdi ki? Hâlâ olmadığımızı? Her ikinci şans aşk romanının konusuydu bu: Oğlanla kız gençliklerinde bir araya gelmezler ve başından beri orada olan şeyi ancak yetişkinliklerinde fark ederler.

Bu sohbetten keyif almayan tek kişi Hayes'ti. Yüzü birden sertleşmiş, keskin elmacıkkemikleriyle sertçe sıktığı çenesi belirginleşmişti ve bakışları Sam'le benim aramda gidip geliyordu. Belki o da benim şu an gördüğüm şeyi görüyordu: Sam'le birlikte olmamamız için ortada hiçbir neden olmadığını. Çok iyi anlaşıyorduk ve saatlerce kitaplardan bahsedebilirdik. Keşke böyle bir şeye hazır olsaydım ama değildim. Sam benim için mükemmeldi ancak bu yola girdikten sonra geri dönüşü yoktu. Bu düşünceyle beraber üzerime biraz kasvet çöktü.

Hesap geldiğinde Hayes ödemek için ısrar etti, ki bunu yapmalıydı da çünkü bir açıdan yemeği mahvetmiş sayılırdı. John kibar bir şekilde bu akşamlık müsaade istedi ama Hayes kalmak

için adeta meydan okuyordu. "Ee, şimdi nereye?" diye sordu hesabı abartılı hareketlerle imzalayarak.

Kızgınlık ve rahatlama duyguları arasında ikiye bölünmüş haldeydim. Hayes'in gecemizi bu şekilde bölmeye hiç hakkı yoktu ama Sam'in daha fazlasını istediği belliydi ve bu olasılık ödümü koparıyordu.

"Saat ona geliyor," dedim. "Patronum pisliğin teki olduğu için artık yatmam gerek."

"Arabanı nereye park ettin?" diye sordu Hayes. "Seninle yürüyeyim."

Sam'in çenesi kasıldı. Hüsrana uğramıştı ama Hayes'in aksine karşı çıkmayacak kadar kibardı. Sarılıp vedalaşırken ondan özür diledim.

"Sorun değil," dedi kulağıma. "Seni gelecek ay görürüm. *O olmadan.*"

Akşam çok güzel bir mor-siyah renklere bürünmüştü, yıldızlarla doluydu ve ben tam anlamıyla tadını çıkaramayacak kadar öfkeliydim. Hayes adımlarıma ayak uydurdu ve ancak bloğun sonuna vardığımızda onun yüzünü astığını fark ettim.

"Korkunç derecede memnuniyetsiz görünüyorsun," diye mırıldandım. "Eski bir arkadaşımla geçireceğim geceyi mahvetmek yeterli gelmedi mi?"

"İnan bana," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Okuldaki en inek iki çocuk gibi bütün yemek boyunca Thomas Hardy tartışacağınızı bilseydim hiç zahmet etmezdim."

Durdum ve patladım. "Eski bir arkadaşımla geçireceğim akşama davetsiz bir şekilde dalıyorsun ve şimdi de ortak noktamızdan ötürü hem onunla hem benimle dalga geçiyorsun, öyle mi? Senin zamanının çoğunluğunu kitap kapağı kaldırmayan insanlarla geçirdiğini biliyorum ama bizim okumamızda bir sorun yok."

Yanımızdan geçen insanlar bize baksa da hiç umursayacak halde değildim. Hayes bir elini saçlarından geçirirken insanları

fark etmemiş gibiydi, benim hissettiğim kadar sinirli görünüyordu. "Bak, ben... ben onun böyle..." Bir nefes verdi. "Ayaklı Thomas Hardy ansiklopedisi olmanı seviyorum. Çok okumuş olmanı seviyorum, hem de benden de fazla. Ama seninle başka kimseyle olmadığı gibi anlaşıyorum ve senin onunla da benimle olduğu kadar iyi anlaştığını görmek sanırım beni rahatsız etti."

Sokak lambasının ışığı altında gözlerinde bir parça kırgınlık gördüm. Hayes yüzeysel ilişkileriyle tanınırdı ama bizimki... öyle değildi ve dürüstlüğü bunu açıkça gözler önüne seriyordu. Kendime engel olamadan yumuşadım.

"Sen Sam'le olan arkadaşlığımı mı kıskandın?"

Hayes gözlerini devirdi. "*Kıskanmadım.* Ve onun arkadaşın olmak istediğini sanıyorsan hayal âleminde yaşıyorsun demektir. Eğer ben araya girmesem bu akşamın sonunda evlenme teklifi ederdi."

"Etse ne fark ederdi ki, Hayes?" diye sordum. Bu sorunun nereden çıktığını bilmiyordum ama onu kışkırtmak isteyen bir yanım vardı. Onu bir şeye doğru ittirmek istiyordum, ikimiz için de çok kötü olacak bir şeye doğru.

Yakasını çekiştirdi. "Çünkü buna hazır olmadığını söylemiştin. Ve o... yeterince iyi değil."

"*Yeterince iyi* değil mi?" diye üsteledim. "Sam üniversite profesörü olmak üzere olan çok iyi bir adam ve hayatında hiçbir kadını aldatmamış. Nasıl yeterince iyi olmayabilir ki?"

"Ondan hoşlanıyorsun öyleyse." Hayes dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırdı.

"Bütün gece tepemizde üçüncümüz olarak durmuşken nereden bilebilirim?" Gözlerimi kıstım. "Ve lütfen üçlü seks hakkında şaka yapma."

Hayes'in bakışları benimkilere kilitlendi. "Eğer seçenek dahilinde olsaydı," dedi birden hararetli bir tavırla. "Seni asla paylaşmazdım."

Kalbim tekledi ve ardından hızlandı.

Eğer seçenek dahilinde olsaydı. Bir yanım, belli ki dersini öğrenmemiş olan aptal yanım neden olmadığını sormak istiyordu.

Bakışlarımı kaçırmadım, o da öyle. Sessizlik içinde dikildik, biraz önce sarf ettiği sözler aramızdaki havayı ağırlaştırmıştı. Yüz farklı manaya geliyor olabilirlerdi ama kendime hiçbirini değerlendirme izni vermedim.

"İyi geceler, Hayes," diye fısıldadım, ardından arkama bakmadan arabama giden yolu tek başıma yürüdüm. Beni durdurmaya kalkışmadı.

Eğer seçenek dahilinde olsaydı seni asla paylaşmazdım.

Eve sürerken bu cümleyi aşamıyor gibiydim. Bunun bir anlam taşıyabileceğini umut etmem hem gülünç hem de saçmaydı ama Kaliforniya'yı terk etmek üzerine düşündükçe, sanki gitgide çok büyük önem taşıyan bir şeyden vazgeçiyormuşum gibi hissediyordum.

Daireme uzanan basamakları çıkarken her adımda mantramı tekrarlıyordum.

Kalmak istiyorum.

Kalmak istiyorum.

Kalmak istiyorum.

İçeri girerken ayakkabılarımı ayağımdan tekmeleyerek çıkardım ve anneme mesaj attım. Öğle yemeği davetinden önceki o öfkeli telefon konuşmasından beri iletişim kurmamıştık, bir etki yarattığından emin olmam lazımdı.

Selam anne, yazdım. **Bir süredir konuşamadık ve eve uçak biletimi almam gerek.**

Anlamı: *Gidiş dönüş bileti mi alacağımı öğrenmem gerek. Kendine çekidüzen verdiğini söylemeni duymam gerek.*

Mesajımı okuduğunu gördüm ama cevap olarak tek bir sikik kelime bile yazmadı.

26

"Bir iyilik istemem lazım," diye bildirdi Hayes ertesi sabah.

Ben de durmuş dün akşamdan sonra biraz daha mahcup olacağını düşünüyordum. Ne hayalperesttim ama.

"Ve o kadar büyük bir şey ki her zaman yaptığm gibi benden talep bile edemiyorsun?" diye sordum. "Sana karaciğerimi veremem, biliyorsun. Bende de sadece bir tane var."

Elini saçlarından geçirdiğinde bir tutamı öne düştü. Bu küçük tereddüt belirtisi karşısında kalbimin hafifçe sıkıştığını biliyor mu acaba diye merak ettim. Cevabım çoktan evetti. *Tamam, Hayes, karaciğerimi al. İhtiyaç duyduğun her şey senindir.*

"Bu hafta sonu kız kardeşimin doğum günü var," dedi. "Benimle birlikte gelmeni istiyorum."

Bir organ kaybetmekten daha az istilacı ama en az o kadar acı vericiydi. "Bir çocuğun doğum günü partisi için asistanına mı ihtiyacın var?"

"Hayır," dedi iç geçirerek. "Kız arkadaşımmış gibi yapman gerek. Ben de eski sevgilin için yapmıştım, şimdi aynısına ihtiyacım var."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. O kadar kocaman olmuşlardı ki

Ninova

muhtemelen bir çizgi roman karakterine benziyordum ama kendime engel olamıyormuşum gibiydi. "*Ne?*"

"Seni bir ara işitme testine sokmalıyız. Şimdi. Aynısına. İhti..."

Elimi geçiştirircesine salladım. "Evet, o kısmı duydum. LA'deki kadınların yarısı senin dikkatini çekmek için kapında yatarken neden *bana* ihtiyacın olduğunu idrak edemiyorum sadece."

"Öyle herhangi birinden kız arkadaşımmış gibi yapmasını isteyemem." Kahve kupasının kapağıyla oynadı. "Gerçekten inanacakları birine ihtiyacım var... etkileyici birine."

Bunu anlamakta daha da güçlük çektim. "Üniversite terk, başarısız bir yazarım, bir avansı bile geri ödeyemiyorum ve *senin* için çalışıyorum. Alınma ama bu en dibe vurmak sayılır. Ben nasıl etkileyiciyim ki?"

"Çekici ve akıllısın, bu da senin düşünüyor olabileceğinden daha nadir bir birleşim. Gerçi ailemle tanıştığında, benimle alakalı herhangi bir şeyi 'dibe vurmak' diye tanımlamazsan yardımı dokunur."

Tereddütle bir omzumu kaldırdım. Yapmayacağımdan değildi. Sadece bunu detaylıca düşündüğünden emin değildim. Beni değil, bir cerrah ya da ünlü götürmeliydi. "Onlara ne iş yapıyorum diyeceğim? Sabahlarımı senin eve getirdiğin kadınları kovarak geçirdiğimi duyduklarında pek etkilenmeyeceklerdir."

Hayes'in gözleri kısıldı. "O dediğin neredeyse iki aydır bir kez bile olmadı ama hâlâ konusunu açıp duruyorsun. Sadece onlara doğruyu söyle, bu sonbahara bir kitap yetiştirdiğini."

"Aman Tanrım," diye inledim. "Bunu seninle sır olarak paylaştım. Umarım kimseye söylemiyorsundur."

Hayes başını iki yana salladı. "Cidden, Tali, bu da neyin nesi? Kaç kişi yirmi üç yaşında yazdığı elli sayfa için yüklü miktarda avans alacak kadar yetenekli olabilir? Bunun utanç verici olduğunu mu düşünüyorsun? Bu şehirdeki bir rol almak için aşırı

zengin yaşlı bir yapımcıyla yatmış tüm kadınlara sor. Eminim utanç kaynaklarını seninle seve seve değiş tokuş ederler."

Avansı çoğunlukla Matt'le çıktığım için almıştım ama sanırım iyi bir noktaya değinmişti.

"Tamam," dedim. "Ne giyiyorum?"

Dilini altdudağında gezdirdi. Bana bakıyordu ama aklı çok uzaklardaydı. "Bej elbiseni," dedi, burun delikleri biraz genişledi. "Ella nefret edecek."

"Bej elbisenin ne sorunu var ki?"

Hayes ellerini ceplerine soktu. "Hiç. İşte bu yüzden nefret edecek. Sen o bej elbisenin içindeyken, koca dünyada hiçbir sorun kalmıyor."

***

Cumartesi görünüşüme gerektiğinden fazla çaba harcadım. Jonathan ve Gemma'yı -tapılası derecede tombik ve tahmin ettiğimden çok daha hareketliydi- ziyaretimi kısa kesip yıldızların kuaförüne gittim, Ava'nın bir arkadaşıydı.

Harika ışıltılarla kuaförden çıktım, çocukken bir seferinde güneşten açıldığında olduğu gibi belli belirsiz altın rengiyle karamel tonlarındaydı ve saçlarım omuzlarıma mükemmel dalgalar halinde dökülüyordu.

Hayes'in, babasını ve Ella'yı bir şekilde etkileyebileceğime dair sahip olduğu fikre ayak uydurmaya çalışıyordum ama belki Hayes'i etkilemeyi de umuyordum.

Sen o bej elbisenin içindeyken, koca dünyada hiçbir sorun kalmıyor.

Kimse daha önce bana böyle bir şey söylememişti. Matt bana güzel olduğumu söylemiş miydi? Elbette. Ancak söz konusu Hayes olduğunda olay yalnızca kelimelerinde değildi. Onları nasıl söylediğindeydi, daha sonrasında bedelini ödeyeceği bir lanetmiş gibi kısa keserdi.

"Kendine bir bak," dedi Drew görüntülü konuşma ekranından ben hazırlanırken. "Patronunla randevun için *gerçek* makyaj yapıyorsun."

Gözaltlarıma kapatıcı sürdüm. "Bu bir randevu değil."

"Hayır, yalnızca patronun sana hayatında tanıdığı en etkileyici ve ateşli kadın olduğunu söyledi ve senden kız arkadaşıymış gibi yaparak bütün ailesiyle tanışmanı istedi." Hayes hiç de böyle dememişti ve Drew'u bunun hakkında çoktan iki kez uyarmıştım ama hikâyenin kendi versiyonuna inanmaya kararlı görünüyordu. "Six'in bunu söylemesi için cinayet işlerdim. Keşke bana ne düşündüğüne dair bir işaret verse, anlatabiliyor muyum?"

Bana kalırsa Six ona ne düşündüğüne dair pek çok işaret vermişti ama o görmek istemiyordu. Ben Matt'leyken daha farklı mıydım? Benim için doğru adam olmadığını bana yüz farklı şekilde göstermişti. Hayallerimin okuluna gitmekten beni vazgeçirmiş, yüksek lisans programımı bırakmaya ikna etmişti. Bazen ihtiyacınız olan tek işaret, bir adamın kendini sizden çok önemsemesiydi.

"Bence aşırı ateşli bir adam bulmalı ve onunla harika bir dört ay geçirmelisin," dedim ona. "Sadece en iyi halinle kendin ol ve Six eve döndüğünde kapında köpek olacak. Dudak kalemi olsun mu olmasın mı?"

Drew sandalyesinde geriye yaslandı ve vodvil* kötülerinden biriymiş gibi parmaklarını tek tek göğsüne vurdu. "Ah, Tali, sonunda o leziz dudaklarına dikkat çekeceksen çok derinlere batmışsın demektir."

İnledim. "Batmadım. Sadece o kadından nefret ediyorum. Hayes'i perişan etmiş, anlarsın ya? Saplayacağımız bıçağı daha da derine itmek için elimden geleni yapmak istiyorum."

"O zaman dudak kalemi olsun," dedi. "Partinin sonuna geldiğinizde dudaklarının Hayes'in aletinde olacağına yüz dolarına bahse girerim."

***

Hayes binamın önündeki daire şeklindeki garaj yoluna çekip arabadan indi, gözleri tekrar tekrar beni süzdü. Yutkundu. "Elbisedeki kusmuk lekesi çıkmış," dedi sessizce. "Bu iyi."

* Vodvil, toplumsal sorunları mizahi bir yaklaşımla hicveden tiyatro türüdür. (e.n.)

"Beni şımartıyorsun."

Arabanın etrafından dolanıp yanıma gelerek kapımı açtı. "Harika görünüyorsun," dedi kısık ve hırıltılı bir sesle. "Ben... Neyse, boş ver."

Kapı kapandı ve ben de konunun peşini bırakmaya karar verdim. Durum birbirimize açılmadan da yeterince garipti zaten.

"Hikâyemizi netleştirsek iyi olur," dedim o da arabaya bindiğinde, ellerimi kucağımda büküp duruyordum. Jonathan'ın beni maniküre ikna etmesi ne tesadüftü.

"Bu konu hakkında fazla endişeleniyorsun," dedi. "Sadece bir çocuğun doğum günü partisi. Kimse seni yalan makinesine bağlamayacak."

Ona doğru döndüm. Bugün ceket giymemişti, üzerinde yaka düğmesinin açık olduğu koyu mavi bir gömlekle bej kumaş pantolon vardı. Sanki sık sık ellerini içinden geçmiş gibi saçları biraz dağınıktı. Hayatımda daha yakışıklı birini görmemiştim. Gözlerim boynuna kaydı ve tenini yermantarı arayan bir domuz gibi burnumla dürttüğümü hayal ettim.

"Yalan söylemekte iyi değilim," dedim ona. "Yoksa sana sürekli yalan söylerdim. Sadece temel bilgilere ihtiyacım var."

"Peki," dedi caddeye çıkarken. "Aletim kocaman ve ona doyamıyorsun."

"Evet, bu tam da etkileyici kız arkadaşının söyleyeceği türden klas bir şeye benziyor." Gözlerimi devirdim. "Ne kadardır beraberiz? Nerede tanıştık? İlk randevumuz neredeydi?"

Yanağındaki bir kas seğirdi. "Gerçeklere mümkün olduğunca sadık kal. Altı ay önce sen barmenlik yaparken tanıştık."

Hayes bana baktı ve kızardığımdan endişelendim. Bazen bardan alelacele çıkmış olmasaydı işlerin nasıl ilerleyeceğini düşünüyordum ama şu anda bir ilişkiye, o gün bir hamlede bulunmuş olsaydı olacağımızdan daha yakındık. Üstelik bir ilişkimiz olsaydı kesinlikle iyi bir ilişki gibi görünürdü. Sanki birbirimizi gerçekten önemsemeye başlamışız gibi.

"İlk randevumuz neredeydi?" diye sordum.

"*Cosmo*'ya röportaj vermeyeceksin. Kimse bunu sormayacak."

Onun bu konu hakkında nasıl bu kadar sakin kalabildiğini bilmiyordum. Eğer bunu mahvedersek pisliğin teki gibi görünecek olan oydu. "Sorabilirler. Ya da sana neden bana çıkma teklifi ettiğini sorabilirler."

Hayes gözlerini devirdi. "Seni o elbisenin içinde gören herkes sana neden çıkma teklifi ettiğimi anlayacaktır. Ama her zamanki dırdırına devam edersen neden çıkmaya devam ettiğimi merak edebilirler."

***

Hayes'in babasıyla, şey, *üvey annesi* Newport'ta muazzam bir mülkte yaşıyorlardı. Etrafı tarlalar ve ağaçlarla çevrili arazi tamamen gözden uzaktı.

"Aaa," dedim keyifli bir şekilde kocaman gülümseyerek. "Neden babanı seçtiğini şimdi anladım."

Hayes bana ters ters baktı. "Bir de *bana* şeytan diyorsun."

İçeri girdik ve baştan ayağa üniformalı bir hizmetçi Hayes'in getirdiği hediyeyi aldı. Elbette ben satın alıp hediye paketine sarmıştım. Ardından bize şampanya teklif etti ve ikimizi akşamüstü güneşiyle yıkanan bir arka bahçeye götürdü. Orada standart şişme ev/trambolin/yüzme havuzunun yanı sıra bir *fil* de vardı.

Hayes bana çabucak hafifçe gülümsedi. Her zamanki gibi güzel, özgüvenliydi ama gözlerinde gördüğüm tereddütlü ve genç bir şey kalbimi kırdı. Sırf onun için bugün dünya üzerindeki en iyi lanet kız arkadaş olacaktım. Elimi onunkine doladım; yumuşağa karşı sert, küçüğe karşı büyük. Başparmağı benimkini okşarken elimi hafifçe sıktı ve bedenim dokunuşuna sanki ilgiye açmış gibi yanıt verdi. Her nasırı ve elimin üzerindeki baskısını ezberlemek istiyordum. Elbette bunu onun için yapıyordum... ama sanırım bundan olması gerekenden fazla keyif alacaktım.

Sarışın ve Ella gibi uzun bacaklı küçük bir kız Hayes'in üze-

rine atladı ve kollarına beline doladı. "Bana ne getirdin?" diye sordu.

"Senin adına NRA'ya* bağışta bulundum," diye yanıtladı Hayes kızı havaya fırlatarak. "İyi ki doğdun."

Kız sırıttı. "Yalancı! Öyle bir şey yapmadın!"

"Hudson," dedi azarlayan bir ses. "Bu kadar yeterli."

Başımı kaldırdığımda Ella'yla Hayes'in babasının bize yaklaştığını gördüm. Babası Hayes'in yirmi yıl sonraki halinin neredeyse birebir aynısıydı ve Ella'nın güzelliğiyse fotoğraflarında olduğu gibi her zerresine kadar uhrevi ve narindi, gerçi mavi gözlerinde hafif bir soğukluk vardı. Belki de onun gerçekte kim olduğunu bildiğim içindi.

"Tali, bu babam Michael ve üvey annem Ella." Ella'nın *üvey anne* kelimesine irkilmesini izlemekten zevk almıştım.

"Tali, seninle tanışmak çok güzel," dedi Michael elimi sıkarak. "Hayes'in eve bir kadın getirmeyeceğini düşünmeye başlıyordum."

Gözlerim kocaman açıldı. Hayes'in kız arkadaşlarından biriyle tanıştığı *son* sefere dair korkunç bir şaka mı yapıyordu, yoksa yaptığı şeyi unutacak kadar mı kafasmdan atmıştı emin değildim.

Ella'nın yüzü tatlı bir şekilde kızardı. "Ne güzel bir sürpriz. Hayes senden hiç bahsetmemişti."

Asit göğsüme *pıt pıt pıt* diye damlamaya başladı. Yaptığı onca şeyden sonra Ella gerçekten de Hayes'in gördüğü ilk ilişkisini sabote etmeye mi çalışıyordu? Yüce *Tanrım*, bu kadına seve seve haddini bildirirdim.

"Ondan ne zaman bahsedecektim ki?" diye sordu Hayes sakince. "Seni tatillerden beri görmedim."

Ella'nm gülüşü solarken Hayes'in elini sıktım. *Aferin.*

"O kadar oldu mu?" diye sordu Michael. "*Delilik* bu. Seni cidden daha sık görmemiz gerek. Gel de yiyecek bir şeyler al." Michael büfeye dönüp yanımızda yürümeye koyuldu.

* National Rifle Association. Ulusal Tüfek Birliği. (ç.n.)

"Bir aktris olduğunu varsayıyorum," diye babası lafına benimle devam etti. "Hayes, *Roma Tatili*'ni yeniden çektiğimden bahsetmiş olabilir."

Hayes senden hiç bahsetmiyor, asla. "Aa, bilmiyordum. Ama ben bir aktris değilim. Yine de muhteşem İngiliz aksanımı Hayes'e anlattırın."

Hayes bana sırıttı. "Kulağa tıpkı bir korsan gibi geliyor ve İngiltere'ye dair tüm bilgileri ya *Mary Poppins*'ten ya da *Harry Potter*'dan geliyor gibi duruyor."

"*Benim Tatlı Meleğim* filminden de gayet iyi alıntı yaparım," diye katıldım.

"Ben de nereden aldığını merak ediyordum. *Sabahın ilk ışıkları seninle patron*," diye ekledi ağır bir doğu Londra aksanıyla. Bu hiç de şık olmayan bir şekilde kıkırdamama sebep olmuştu.

"Eğer bir aktris değilsen ne iş yapıyorsun, Tali?" diye araya girdi Ella daha coşkulu bir şekilde. Sesinde dalga geçer gibi bir tını vardı, sanki şimdiden cevabımın *porno yıldızıyım* ya da "*iki iş arasındayım*" olacağını biliyormuş gibi.

"Ah." Bunu konuşmaktan gerçekten hoşlanmıyordum ama Hayes'in hatırı için yapacaktım. Hayes'in hatırı için, paçayı yırtabileceğimi bilsem bir astrofizikçi ya da dünya lideri olduğumu bile iddia ederdim. "Aslında ilk romanım üzerinde çalışıyorum."

"Ne hoş," dedi Ella. "Aramızda gelecek vadeden bir sanatçı adayı var." Bunu sanki çubuk figürü çizimini havada sallayan bir çocukmuşum gibi söylemişti ve bu sefer Hayes'in eli benimkini sıktı.

"Aslında Tali bahsettiği kitabı için hâlâ üniversitedeyken yüklü bir avans aldı," dedi sesinde bir uyarıyla. "Bunun *aday* olmakla alakası yok. Şimdi bize müsaade edersen onu büyükannemle tanıştırmak istiyorum."

Kolunu belime sarıp beni onlardan uzaklaştırdı. Elim beline gitti ve sırf Ella'nın görmesi için makul sınırlar çerçevesinde olduğunca aşağı indirdim.

"Özür dilerim," dedi Hayes sessizce. "Avans hakkında konuşmak istemediğini biliyordum. Sadece seni küçümsemeye çalışmasına katlanamadım."

"Eğer o kaltağa haddini bildirecekse onlara istediğin her şeyi söyleyebilirsin. Doğru ya da yanlış fark etmez," diye yanıtladım zehirli bir ses tonuyla. "Ama dürüst olayım mı? O tam bir pislik. Neden onu kıskandırma zahmetine girdiğini anlamıyorum."

"Bunun onu kıskandırmakla alakası yok," dedi tepeden aşağı inerken beni daha sıkı tutarak. Bu ayakkabılar çimende ya da düz yürümeye uygun değildi ve Hayes de bunu fark etmiş gibiydi. "Bu şeylere tek başıma katılmak ne kadar berbattı haberin var mı? Beni yalnız dururken gören her misafir, 'Ah, zavallı adam. Ella'yı hiç aşamadı,' diye düşünüyordu. Ama bugün, 'Aferin, dostum. Onu hem de nasıl aşmışsın, değil mi?' diye düşünecekler."

Kızardığımı hissettim, utangaç bir memnuniyet duyuyordum. Hayes beni yaşlıca bir kadına doğru çekip onu yanağından öpmek için iyice aşağı eğildi. "Büyükanne," dedi. "Seni kız arkadaşım Tali'yle tanıştırayım."

Büyükannesi başını kaldırıp bana baktı. "Vay, vay, vay," dedi. "Ella'dan çok daha güzelmiş, öyle değil mi?"

Hayes sessizce güldü, oturmam için bir sandalye çekip karşıma yerleşti. "Evet," diye fısıldadı. "Ama bunu yüksek sesle dile getirmemen gerekiyor."

"Ben yaşlıyım. İstediğim her şeyi söyleyebilirim," diye yanıtladı. "Peki bu genç ve güzellik timsalini nereden buldun?"

Hayes'e sırıttım. *Bu bir Cosmo röportajı değilmiş*, götüm. Bunu tek başına çözmesine müsaade edecektim.

"Kapımın önüne oturdu ve gitmeyi reddetti," dedi Hayes. "Sonunda onu içeri almanın iyi olacağını anladım."

Büyükannesi Hayes'in koluna vurdu. "Sandığın kadar komik değilsin. Şimdi gerçeği anlat lütfen."

Hayes'in gözleri yüzüme çevrildi. "Onun fotoğrafını Jonathan'ın masasında gördüm ve gözüm sürekli onu aramaya başladı

çünkü eve dönerken yolumun üzerinde kalan bir barda çalışıyordu," dedi. Garip bir şekilde... bu kulağa hiç de yalan gibi gelmiyordu. "Bara elindeki kitabı okurken girdiğini gördüm, hem de yağmur yağıyor olmasına rağmen. Onun bütün hayatım boyunca gördüğüm en güzel şey olduğunu düşündüm, o yüzden de peşine düştüm."

Hayes sustuğunda çöken sessizlikte kalbim gürültülü bir şekilde atmaya başladı. Bunca zamandır Topside'a kazara geldiğini sanmıştım ama belki de kazara falan değildi. Tanıştığımız gün gerçekten de yağmur yağıyordu. Bara girerken okuduğum kitabı hâlâ hatırlayabiliyordum. Belki de sahte ilişkimizin iyiliği için her şeyi süsleye püsleye anlatıyordu... ama hiç de öyleymiş gibi *hissettirmiyordu.*

Büyükannesi ellerini kenetledi. "Ve o zamandan beri de berabersiniz!"

Hayes'in bakışları benimkilerle buluştu. "Pek sayılmaz. Asistanım durumu çaktı. Tali'nin zor bir yıl geçirdiğini ve ona iyi gelmeyeceğimi söyleyerek ondan uzak durmam için bana yalvardı." Sesinde hafif pişmanlık dolu, acı bir ton vardı. "Ama sonunda her şey olacağına vardı."

Yutkundum. Tüm bunlar doğruysa, o zaman pervasızlığı ve bencilliğiyle nam salmış Hayes arkasını dönüp gitmişti... benim için. Jonathan'ın yerine geçtiğimde bu yüzden mi bu kadar gafil avlanmış hissetmişti?

"Sevindim," dedi büyükannesi. "Sen iyi bir kızı hak ediyorsun, canım. Hep Ella'dan daha iyisini bulabileceğini düşünmüşümdür."

O zamanlar asla bir yere varmazdı tabii. Muhtemelen bana asılırdı ve ben de onu mümkün olan en kaba şekilde reddederdim. Ya da o benim tek gecelik kızlardan biri olmadığımı fark ederdi. Yine de o *ya öyle olsaydı* sorusu hâlâ beynimde çınlıyordu.

Hudson masaya koştu ve Hayes'in elini tuttu. "Hayes!" diye bağırdı. "Gel de benimle fil sür!"

Hayes kıza sırıttı. "İkimizin ağırlığını taşıyabileceğinden emin değilim. Epey büyüdün artık." Kız kıkırdadı ve Hayes onun kendisini sıraya doğru çekiştirmesine izin verdi. Kız kardeşinin elini tutmuş uzaklaşan bu güzel adamı izledim, itirafı karşısında hâlâ şok içindeydim.

"Geri dönmüş," dedi büyükannesi dikkatimi Hayes'ten kendine çekerek. "Ella'nın onun kadınlara olan inancını temelli mahvettiğinden endişeleniyordum ama sana taptığı çok açık. İçim rahatladı."

Rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdandım. Durumu hayal ettiğimden çok daha iyi bir şekilde kotarıyor olsak da hepsi bir yalandan ibaretti. Babasıyla Ella'ya yüzüm mosmor kesilene kadar yalan söylemekle bir sorunum olmasa da bu kibar yaşlı kadına yalan söylemek istemiyordum.

"Ella ne derse desin duymazdan gel. O kadın parazitin teki," diye devam etti büyükanne. "İçinde bulunduğu yere en iyi şekilde saldırmak için mutasyon geçiren türden. Michael'la tanıştı ve birden bir yapımcının karısı oldu. Onu başka biri için terk ettiğinde de binici, striptizci ya da bir sonraki kurbanı ne gereksinim duyuyorsa o olacak."

Burnumu sokmamalıydım ama kendime engel olamıyormuşum gibiydim. "Hayes'le nasıl biriydi?"

"Biraz senin gibiydi, ayakları yere basan ve açık. Ama o kadar da iyi beceremiyordu."

Beni memnun etmeye mi çalışıyordu bilmiyordum. Sadece bunun doğru olmasını *istediğimi* biliyordum. Ayrıca, mümkünse Ella'dan bütün öğleden sonra boyunca kaçınmak istediğimi de biliyordum ama Hayes'in büyükannesine tepeden çıkmasına yardım edip geri dönerken yolda bara uğradığımda Ella birden yanımda belirdi. Bunun tesadüf olduğundan şüpheliydim.

"Hayes hâlâ bunu içiyor, öyle mi?" diye sordu Ella, Hayes için söylediğim viskiyi burnuna götürüp koklayarak. "Sen onu

bir de Cambridge'de görmeliydin, beni etkilemeye çalışarak tek seferde kafasına dikerdi."

"Bu *çok* uzun zaman önceydi," diye yanıtladım uzaklaşmak için hazırlanarak. "Artık birilerini etkilemek için içmediğine oldukça eminim."

Ella beni incelerken başını yana yatırdı. "O sadakat için yaratılmamış, biliyorsun değil mi?"

Kaskatı kesildim. Bir yanım onun kararından ötürü pişman olduğunu farz ediyordu, Hayes'i terk etmenin pişmanlığını nasıl çekmezdiniz ki? Ama bu konuda en azından üstü kapalı davranacağını sanmıştım. Oysa Hayes'in ondan sonra bulduğu şeyi açıkça yıkmaya çalışıyordu.

"Hayes çok çekicidir ve belli ki sana vurulmuş." Ella elini sanki bunların bir anlamı yokmuş gibi salladı. "Sadece sonsuza dek süreceğine inanma. Hayatında bir şey yanlış gitti mi kendini tamamen dışarıda bırakılmış bulursun."

O *bir şeyin* ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun bir önemi de yoktu. Bu kaltak, Hayes için doğru kişi değildi. Hiç olmamıştı. "Belki de sen sığınabileceği biri gibi gelmemişsindir."

Ella'nın gözleri kısıldı. "Seni seçeceğini düşünüyorsan hayal âleminde yaşıyorsun demektir."

Güldüm. Kıskanıyordu ve bunu acı verecek derecede *belli* ediyordu. "En kötüsü ne, Ella? Kötü bir seçim yaptığını bilmek mi, yoksa buradaki herkesin senin onu terk etmenle Hayes'in ucuz atlattığını düşündüğünü bilmek mi?"

Viskiyi elinden aldım, kıpkırmızı kesilmiş bir yüz ve sıkıca bastırdığı dudaklarla onu yalnız bırakıp Hayes'in beklediği masaya geri döndüm.

Ayağa kalktığında Ella'nın hâlâ izlediğini bildiğimden uzanıp göstere göstere parmaklarımı saçlarından geçirdim. Beni incelerken Hayes'in bakışları ağırlaşıp vahşileşti, gözleri dudaklarıma takıldığında sertçe yutkundu. "Bu role epey gönülden bağlısın,"

dedi boğuk bir sesle. Çoktan kalçalarıma koyduğu ellerinin tutuşu sertleşmişti.

"Ella izliyor," dedim ona.

Hayes elimi dudaklarına götürdü ve beni yanındaki sandalyeye çekmeden önce avucuma hafif bir öpücük kondurdu. "Sana söyledim, onu kıskandırmaya çalışmıyorum."

"Evet, biliyorum," dedim. "Ama ben çalışıyorum çünkü berbat biri. Ona neden evlenme teklifi ettiğini anlayamıyorum."

Hayes diliyle yanağımn içini dürttü. "Aslında ben hiç evlenme teklifi etmedim," diye itiraf etti isteksizce. "Bir gün beni bir kuyumcuya çekti ve artık zamanının geldiğini söyledi. O kadar uzun süre beraber olduktan sonra bana da yapılacak doğru şey gibi geldi. Şimdi geriye dönüp baktığımda, sanırım nişanlanmanın beni değiştireceğini umuyordu ama değiştirmedi. Onu da kendimi sevdiğim kadar sevme mevzusu işte."

Ses tonu düz ve objektifti, sanki neyin yanlış gittiğine dair Ella'nın çirkin, acı bakış açısını benimsemiş gibiydi. "Hayes, kulağa ona inanıyormuşsun gibi geliyor ama inanmamalısın."

Omuz silkti. "Beni terk ettiğinde bir tarafım rahatladı, bu da onun dediğini destekliyor gibi."

Ben karşı çıkamadan Hudson yanımızda belirdi ve onunla beraber tramboline gitmesi için Hayes'e yalvardı. Hayes'in gülümsemesi kalbimin onun için sızlamasına neden olmuştu. Ella'yla onun çocuğu olsa tıpkı böyle görünürdü. Bunu o da arada sırada düşünüyor olmalıydı.

Ayağa kalktı. "Hadi," dedi bir elini bana uzatarak.

"Cidden bu elbise içinde zıplamamı beklemiyorsun, değil mi?"

Hayes'in yüzünde pis bir gülümseme belirdi. "O elbise içinde zıplaman için sana *emrediyorum.*"

Onu duymazdan gelmeliydim ama yine de onları tramboline doğru takip ettim. Peşlerinden merdiveni çıkarken elbisemi neredeyse kasığıma kadar çekmek zorunda kalmıştım.

"Planım şu ana kadar tıkır tıkır işliyor," dedi kısık ve edepsiz bir sesle.

"Yapabiliyorken manzaranın tadını çıkar, koca oğlan." Bir kıkırdamayla, tırmanırken dengemi sağlamama yardımcı olmak için elini uzattı.

Ayağım trambolinin zeminiyle buluştuğunda öne doğru sendeleyip onun göğsüne düştüm.

Beni kolayca yakaladı. Kendime hızlı bir nefes çekmek için müsaade ettim. Sabun, temiz hava ve *kendisi* gibi kokuyordu, onu yapıştırıcı gibi solumak istedim. Uzaklaşmak için kendimi zorladım ve bir daire şeklinde zıplamaya başladık, gitgide daha da yükseğe çıkıyorduk.

Başka bir hayatta, Hayes iyi bir baba olurdu ve çocukları ona eksikliğini çektiği anlamın bir kısmını sağlardı. Belki başka bir işi olurdu ya da şu anki işinin hayatını ele geçirmesine müsaade etmezdi. Bunun onun için hâlâ bir şekilde mümkün olup olmadığını merak ettim.

Hudson düştü ve onun üzerine kapaklanmama çabasıyla hiç de zarif olmayan bir şekilde sendeledim. Sonunda hepimiz kahkahalar atarak sırtlarımızın üzerine düştük ve Hayes, Hudson'ı havaya kaldırıp döndürdü. Onu daha önce hiç bu kadar huzurlu gördüğümü hatırlamıyordum: kocaman gülümsüyordu, bedeni gevşemiş ve rahattı.

Trambolinden çıkarken merdiveni inmek zorunda kalmayayım diye beni kucağına aldı. Kocaman elleri belimi sarıyordu, beni hafifçe önünde alçaltıp bedeni boyunca kaydırdı. Bu temas dışarıdan bakanlar için görünür değildi ama ikimizin de keskin bir nefes almasına neden olmuştu. Ayaklarım yere değdiğinde elleri biraz oyalandı ve bakışları yüzüme kaydı. Hayes artık rol yapıyormuş gibi gelmiyordu, ben yapmadığımı biliyordum. Elinin arasındaki elimden, omzuna yaslanan başımdan daha doğal gelen bir şey yoktu. Rollerimizi oynarken kendimizi biraz fazla kaybedip kaybetmediğimizi düşündüm.

İçeri geçip dairemden daha büyük bir banyoya girdim. Hayes'in elinin belimde ya da kolunun etrafımda olmadığı bir dünyaya dönmeye nasıl katlanacağımı merak ediyordum. Keşke tüm bu anları istifleyebilseydim de bir şekilde yıl boyunca tatlarını çıkarabilseydim.

Banyodan çıkarken Hayes'in babasıyla yüz yüze geldim. Beni beklediğini sanmıyordum ama zamanlama bir garipti ve gözlerinde hevesli bir şeyler vardı.

"Demek sen ve oğlum," dedi biraz fazla neşeli bir sesle.

Bunun nereye gittiğinden emin olamayarak gergince gülümsedim. Hayes babasını affetmiş gibi duruyordu ama ben etmemiştim. Kim böyle bir şey yapardı ki? Yakışıklı bir adamdı ve tonla parası vardı. Oğlunun nişanlısı olmayan bir kadın kolaylıkla bulabilirdi.

"Evet," diye yanıtladım.

"Sonunda birini bulduğuna sevindim," dedi ve ardından iç geçirdi. "O ve Ella... Sanırım sana söylemiştir."

"Söyledi," dedim düz bir sesle. Eğer sırtını sıvazlamamı bekliyorsa, umarım boşuna umutlanmıyordu.

"Biliyor musun, o ikisi asla olmazdı," dedi. "Hayes'in ondan fazlasına ihtiyacı var."

Başım hızla yukarı çevrildi. *Doğru olsa bile, kendi karısı hakkında söylenecek ne boktan bir şey.*

"Ella'nın bir eksikliği var demiyorum," diye devam etti. "O benim için mükemmel. Ama Hayes... onun deli dolu birine ihtiyacı var; onun kadar güçlü, onun kadar akıllı, ona denk birine. Ve Hayes bunu itiraf etse de etmese de o biri hiçbir zaman Ella değildi."

Çenemi kaldırdım. "Kendi karınız hakkında ne kadar *alışılmadık* şeyler söylüyorsunuz."

Elini saçlarından geçirdi. Bu hareketi Hayes yaptığında çok daha tatlı duruyordu. "Biliyorum. Ve muhtemelen sen bu partide bunu yüzüme vuracak kadar cesaretli tek kadınsın, yani bu şey yürüyebilir."

Eğer bunun bir parçası bile gerçek olsaydı... haklı olabileceğinden şüphelenirdim. Sınırlı iletişimimizden bile Ella gibi birinin asla Hayes için yeterli olmayacağını biliyordum; ona asla meydan okuyamaz, benim yaptığım gibi tetikte tutamazdı. Ya ben? Onu mutlu edebilirdim, onunla ilgilenirdim. Kısacık bir an için tam da bunu yapma arzumla sersemledim.

Hayes Fransız kapılardan içeri girdi ve ikimizi görünce bedeni gerildi, gözleri koyulaştı.

"Ben de tam Tali'ye ne kadar güzel bir çift olduğunuzdan bahsediyordum," dedi babası boş bardağındaki buzu döndürerek. "O senin için mükemmel."

Hayes kolunu belime sardı ve beni iyice bedenine çekti. "Onaylamana sevindim, baba." Sesi Sahra Çölü kadar kuruydu ve babasına tepeden bakıyordu; bu an çok daha fazlasıyla ilgiliymiş gibi geldi. Ancak babası gittiğinde beni kendine döndürdü. Burada bizden başka kimse olmasa da elleri kalçama kaydı. "Ne oldu?"

"Herkes gittikten sonra bu akşamın ilerleyen saatlerinde onunla bir şeyler içmemi istedi." Ağzı kocaman açılana kadar bekledikten sonra kahkahayı koyuverdim. "Şaka yapıyorum. Ella'yla ilişkinizin yürümemesinin en iyisi olduğunu çünkü onun senin dengin olmadığını söyledi."

"Benimle kafa buluyorsun."

Başımı iki yana salladım. Geriye dönüp bakınca bütün konuşma epey korkunçtu. "Kınadığımı net bir şekilde gösterdiğimi öğrenince şaşırmayacaksın."

Hayes güldüğünde, onu tanıdığım bütün bu zaman boyunca gözüme hiç bu kadar genç ve özgür görünmemişti. "Elbette öyle yaptın. Gitmeye hazır mısın?"

Başımla onayladım ama aslında tüm bunların sona ermesine hazır değildim. Hayes elimi tuttu ve herkesle vedalaşmak için tekrar dışarı çıktık. Ella ikimize de sarıldı, bana neredeyse hiç dokunmazken vücudunu Hayes'inkine bastırıp biraz oyalanmış-

tı. Herkes bunu izlerken ben tekrar Hayes'in babasına öfkelendim. Oğlunu hayatı boyunca ne korkunç bir duruma düşürmüştü. Hayes'e iyilik yapıp yapmamış olması umurumda değildi. Bok gibi bir insandı ve tam da ona layık bir karısı vardı.

***

Hayes'in BMW'sinin güneşten ısınmış deri koltuğuna gömüldüğümde rahatlamayla derin bir iç çektim, ayaklarımın ne kadar acıdığını ancak şimdi fark ediyordum.

"Daireme giderken yolda bir şenlik ateşinin önünden geçersek dur da şu ayakkabıları alevlere atayım."

Kapıların açılmasını beklerken bana baktı. "Onları bütün gün giymeyi başarmış olman görev aşkının çok ötesindeydi."

"Gerçekten de," diyerek katıldım. "Ve sana bir iyilik yaptığım için şimdi senin de benim için bir şey yapman gerek."

Hayes sırıttı. "Bu öğleden sonrayı atlattığımız için şu an çok da pazarlık yapabilecek pozisyonda değilsin ama yine de söyle."

Dudağımı ısırdım. "Hafta sonu izin yap. Programını doldurmadım."

Bu fikri haftalar önce tartışmıştık. İlgilenmediğini söylediğinde onu duymazdan gelmiş olabilirdim.

Hayes'in burun delikleri genişledi. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Hadi ama," diye dil döktüm. "İki gün ne ki?"

Hayes derin bir iç çekti. "O sürede ne kadar para kazanabileceğimi sana gerçekten söylemem gerekiyor mu?"

Ellerimi havaya savurdum. "Zaten ne kadar çok paran olduğunu düşün, Hayes! Tanrı aşkına, eğer tadını çıkaramayacaksan neden bu kadar çok çalışıyorsun ki?"

Hayes sanki konuşma burada bitmiş gibi müziği sesini yükseltti. "Günlerimi doldur."

"Sadece korkuyorsun," dedim müziğin sesini tekrar kısarak. "Yapacak hiçbir şeyin olmadığında olacaklardan korkuyorsun. Her boş anını işle dolduruyorsun. Böyle yaşanmaz."

"Anlarımı gitgide asistanımın tiz sesli dırdırlarıyla daha da fazla dolduruyorum gibi görünüyor," diye yanıtladı. "İzin almaktan korkmuyorum. Sadece ihtiyacım yok."

"O zaman kanıtla," diye ısrar ettim. "İki gün tatil yap ve bana korkmadığını göster. Hemen sahil kıyısında kiralayabileceğin küçük bir ev buldum. Yüz, şekerleme yap, kitap oku. Daha iyi ne olabilir ki?"

"Bir günde on bin dolar kazanmak," diye cevap verdi. "İşini yapmaya karşı bu kadar isteksiz olmasan tam da öyle yapıyor olurdum."

Hayes arabayı evimin önüne çekene kadar birbirimize başka bir kelime etmedik.

"Dairene kadar eşlik edeyim," dedi.

Başımı iki yana salladım. Nasıl yaşadığımı görmemesini tercih ederdim, dünyalarımızın ne kadar ayrı olduğunu. "Hayır, etme. Arabanı çekerler."

Gözlerimiz buluştu ve midemde kelebekler uçuştu. Hayatımda kendimi çok nadir bu durumda bulmuştum ama ne olduğunu biliyordum: Birinden hoşlandığınızı ve onun da sizden hoşlanıyor olabileceğini fark ettiğiniz andı bu. Durumumuz farklı olsaydı öpüşeceğimiz andı.

"Bugün benim için yaptıklarından dolayı teşekkür ederim," dedi. "Tek bir kişinin bile ilişkimizin sahte olduğunu düşündüğünü sanmıyorum."

Bu bir fırsattı. *Bana da hiç sahte gelmedi*, diyebilirdim. Ancak bu konuşmayı yaptığımızı düşünmek bile midemdeki kelebekleri silah sesiyle kaçışan, çılgınca kanat çırpan ve bu esnada etrafa tüylerini saçan bir kuş sürüsüne dönüştürdü.

"Elbette senin George Clooney'lik yapıp elli yaşına kadar evlenmeyeceğini fark etmiş olmalılar. Ben senin için çok yaşlıyım."

"Doğru. Yaş açısından Jonathan'ın kızı daha uygun olur."

Güldüm ama gülüşüm hemen soldu. Onun George Clooney'lik yapacağını düşünmüyordum aslında. Her yıl biraz daha

yalnızlaştığını görebiliyordum ve bunu düzeltmek için çok az zamanım kalmıştı.

"Gelecek hafta sonu izne çıkmanı sağlamak için ne yapmam gerekiyor?" diye sordum. "Bir hafta bedavaya çalışacağım. Bedelini söyle."

Hayes şöyle bir bana baktı ve yutkundu. "Peki," dedi. "Benimle gel."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Ne?*"

"Hiç korkma, sana uygunsuz bir teklifte bulunmuyorum." Koltuğunda geriye yaslandı. "Ama orada olman eğlenceli olur ve birinin angarya işleri halletmesini istiyorum."

"Ne angarya işi?" diye sordum. "*Tatile* gidiyorsun."

"Birinin yapmak istemediğim bokları halletmesi gerekiyor. Mesela sabah Starbucks'a gitmek ya da market alışverişi yapmak gibi."

Kaşlarımı çattım. Onunla gitmek benim için bir problem olduğundan değildi. Ne kadar basiretsizce gelse de gitmek için karaciğerimi satardım ve kitap da yine hız kaybetmeye başlamıştı, yani ben de bir ara versem iyi olurdu. Ama onun için aklımda olan şey bu değildi.

"Hayes, bence belki de... belki de hayatında eksik olan şey bu kötü şeylerdir. Belki de benim bu şeylerle aranda tampon olmamam lazımdır."

"Bu bana, kendime bakmam için uydurduğun özenli bir bahane gibi geliyor ve birazcık bile ilgimi çekmiyor."

Zayıf bir şekilde gülümsedim. Sanırım gerçekten de ondan kendisine bakmasını istiyordum ve bu, ona açıklamadan önce bir anlığına kafa yormam gereken bir şeydi.

"Bahane değil," dedim en nihayetinde. "Olay şu: Ben de Starbucks'a gitmekten hoşlanmıyorum. Ama dışarı çıkıp da güneş tenimi ısıttığında ve seninkine tükürmeden önce lattemden ilk yudumumu aldığımda dünya birden güzel bir yermiş gibi geliyor. Sen bunu bilmiyorsun. Ya da bunun gibi anları, o yüzden de yararlardan çok zararı dokunan şeylerde mutluluğu arıyorsun.

Hayes'in gözleri karardı. "Bu kadar küçük bir beden ne kadar fazla yargıyla dolu."

"Seni yargılamıyorum. Nasıl yargılarım? Boğazıma kadar borca batmış durumdayım, eski nişanlımın benden çok daha güzel bir kadınla fotoğrafları internette boy boy geziyor. Bunları düzeltmenin kolay bir yolu olsa üzerine atlardım. Ve eğer hayatın seni mutlu ediyor olsa desteklerdim. Sadece dışarıdan hiç öyle görünmüyor."

"O senden daha güzel *değil*."

Güldüm. Dediğim onca şey içinden bir tek *bunu* duyduğuna inanamıyordum.

"Hâlâ gelmeni istiyorum," dedi. "Seninle Starbucks'ta sıraya gireceğim. Benim için çalışmasan ve hafta sonu iznin olsa şu bahsettiğin normal, mutlu hayatın nasıl olacağını bana göster."

Patronum olmasaydı onunla geçireceğim normal ve mutlu bir hayat. Bu kendime *hayal etme* iznini bile vermediğim bir şeydi ve o, benden bunu onunla beraber canlandırmamı istiyordu.

Hayes tek kaşını kaldırdı. "Ah, şimdi *sen de* gelmek zorundasın ya, ne kadar isteksiz olduğuna bir bak. Artık o kadar da eğlenceli gelmiyor, değil mi?"

Çok yanılıyordu.

Ona hayatımızın beraber nasıl olacağım göstermekten endişelenmiyordum... kendime göstermekten endişeleniyordum.

27

Cuma günü Laguna Sahili'ne doğru yola çıktık, LA'in bir saat kadar güneyinde kalıyordu. Şehir yerini okyanusa, kumlara, uzaktaki tepelere bırakıyordu ve manzaranın tadını çıkarmak istesem de Hayes'e döndüm, dizlerim torpidoya dayalıydı.

Daha şehirden yeni yeni çıkıyorduk ama şimdiden iş stresinin biraz da olsa azaldığını görebiliyordum. Omuzları gevşemiş, dudaklarının gergin kıvrımı yumuşamıştı.

Profili muhteşemdi, aynı anda hem sonuna kadar erkeksi hem de zarif bir burnu vardı. Bu genleri bir sonraki nesle aktarmayı düşünmemesi ne yazıktı. Bana baktı ve ona gözlerimi dikmemin onu rahatsız edip etmediğini merak ettim, gerçi bunu yapmayı bırakacak kadar umurumda olmadı.

"Kız kardeşinden bir süredir bahsetmedin," dedi. "Daha iyi mi?"

Midem düğümlendi. Şu an Hayes'in çocuklarının nasıl görüneceğini hayal etmek ve onu hiç terk etmek zorunda kalmayacakmışım gibi davranmak istiyordum. Ailem hakkında düşünmek istemiyordum. "Evet. Ağustosta çıkacak."

"Peki annen? Problem çıkarmayacak mı?" diye sordu.

Ninova

Annem geçen hafta gönderdiğim mesaja yanıt vermemişti, o zamandan beri yolladığım daha ısrarcı olanlara da öyle. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ve Hayes'e gerçeği söylemem gerektiğini de biliyordum. Ama onunla olan arkadaşlığım henüz açmaya başlamış bir çiçek gibiydi ve gerçek sert bir don etkisi yaratacak, onun zarardan dönmesine ve geri adım atmasına neden olacaktı. Bense henüz geri adım atmasına hiç hazır değildim. "Kendiliğinden yoluna girer," dedim.

Pencereden dışarı, Pasifik'in uçsuz bucaksız maviliğinde parıldayan güneşe baktım. Evet, kendiliğinden yoluna girecekti ama yalnızca benim yardımımla. Ev ipoteğini ödeyen maaşım, Charlotte'la ilgilenmek için orada olmam ve bana artık hamile kalma uğraşları dahil hiçbir şeyden bahsetmeyen Liddie'ye vereceğim bazı tavizler sayesinde. Bundan dördümüz de zarar görmemiş halde çıkarsak hepsine değerdi. Sadece çıkmayacağımızdan gitgide emin oluyordum. Özellikle de kendimin.

"Daha önce hiç Laguna Sahili'ne gitmiş miydin?" diye sordum. Konu değişimi şarttı. Diğer türlü Hayes korkunç gerçeği içimden söke söke alacaktı.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sen?"

"Matt'le bir gün tüm Kaliforniya sahillerine gitme gibi bir hedefimiz vardı. Laguna'dan da geçmiştik ama durduk mu hatırlamıyorum."

Eski nişanlımın bahsinin geçmesiyle Hayes'in dudakları büzüldü. "Yani bana Kaliforniya'nın çoğu sahilinde seks yaptığını söylüyorsun."

Boğazımdan şaşkın bir kahkaha koptu. "Tanrım, hayır."

"Neden ki? Onun yerinde olsam kesin denerdim."

Tabii ki denerdin. Kalçalarımı sıkıca birbirine bastırdım ve sahilde Hayes'le seks yaptığımızı gözümde canlandırmamaya çalıştım. *Eyaletteki* her sahilde Hayes'le seks yaptığımızı. "O hiç... Unut gitsin."

"Ah, hayır," dedi. "Bir cümleye öyle başlayıp da bitirmemezlik edemezsin. O hiç *ne*?"

"Seksi hiçbir zaman bir gezinin odağı haline getirmezdik. Eğer yaparsak sonrasında günlerce huysuz davranırdı." Boynuma bir kızarıklık yayıldı. "O her zaman... çabucak bitirirdi ve bu da... şey, işleri heyecandan yoksun kılardı."

Tekrar pencereden dışarı baktım, bu konuyu noktaladığımızı umuyordum. Evet, Matt'le seks yapmak çoğu zaman heyecandan yoksundu ama bu o kadar da önemli değildi. Paylaştığımız başka şeyler vardı; arkadaşlığımız, geçmişimiz ve ortak bir dilimiz. Eğer o zamanlar birkaç şeyden vazgeçiyormuşum gibi hissettiysem bile beni rahatsız etmemişlerdi.

"Neden onu terk etmedin anlamıyorum," dedi Hayes aniden sinirlenerek. "Gerçekten de *o kadar* çekici miydi?"

"Görünüşünden daha fazlası söz konusuydu. Çoğu zaman çok iyi bir adamdı ve hiyerarşinin hangi basamağında olursa olsunlar, herkese karşı çok kibardı. Evet, kötü bir şey yaptı ama kimse mükemmel değildir."

Hayes dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Kulağa onu affetmişsin gibi geliyor."

"Oraya varmak üzereyim ya da en azından deniyorum. Kin tutmak çok fazla enerji gerektiriyor."

Çok olgunca bir cevap vermiştim. Hayes'in neden bunu duyduğuna mutsuz olmuş gibi göründüğünden emin değildim.

***

Laguna'daki bungalova vardığımızda saat altıyı biraz geçiyordu; gökyüzü pembe, altın ve lacivert renklerinin yumuşak tonlarından bir senfoniydi.

İçeri adım atar atmaz mekâna öyle vurulmuştum ki sanki orman yaratıklarıyla beraber şarkı söyleyen aşırı neşeli bir Disney prensesiymişim gibi olduğum yerde dönmek istedim.

Orta kısmındaki yüksek tavan ceviz ağacındandı ve açık kirişliydi. Uzak duvar camdandı ve göz alabildiğine su uzanıyordu. Ahşap kaplı çok sevimli beyaz bir mutfağı ve bir jakuzinin bulunduğu göz kamaştırıcı bir verandası vardı. Bu kadar mükemmelini hayal bile edemezdim.

Hayes'in gülümsemesi yumuşaktı. "Bir yere hiç bu kadar hayran kaldığını görmemiştim."

"Bu şekilde yaşadığını hayal edebiliyor musun? Her lanet gün burada uyandığını?" Elimi mermer tezgâhta sevgi dolu bir şekilde gezdirdim. "Yatağını unut. Onun yerine burasıyla evleneceğim."

Duvardan tavana uzanan pencereleri ve ağartılmış parkeleriyle birbirinin neredeyse aynı iki ana yatak odası vardı. Soldakini seçip pofuduk bir yorgan ve yastıklarla dolu devasa yatağa baktım. Yatak böyleyken romantik bir gezi hayal etmek hiç de zor değildi. Ama Matt'le değildi, hatta Sam'le bile değildi. Yumuşak ve güvenli biriyle değil de onun altındayken sanki avını yiyip bitirmek üzere olan bir hayvanmış gibi burun delikleri genişleyen biriyle. Beni yatağa saatlerce, günlerce, haftalarca mıhlayacak biriyle.

"O yatağa sanki sana bir şey yapmış gibi bakıyorsun," dedi Hayes arkamdan.

Ona baktım. Kollarını kavuşturmuş halde kapı çerçevesine yaslanmıştı; kare bir çene ve kabarık pazılardan ibaret bir güzellikti, etrafına hâkimiyet yayıyordu.

Onun burun delikleri genişlerdi. Eminim dişlerini de kullanırdı.

Bunu kendim keşfetme isteğimle dizlerim titredi. Delice bir şey yapmadan önce bu odadan çıkmam gerekiyordu.

"Markete gitmemiz gerek." Sesim nefes nefese ve tereddütlüydü.

"Kulağa hiç de dinlendirici gelmiyor. Bu konuda berbatsın."

"Hadi," dedim çantamı alıp yanından geçerek kapıya yöneldim. "Eğlenceli olacak."

Markete gitmekte eğlenceli hiçbir yan olmadığını bilerek böyle söylemiştim ve Hayes yolun büyük kısmında söylenip durdu, ben yol gösterirken o da arabayı sürüyordu. Ancak marketin içine girdiğimizde, ani bir serinlik ve taze unlu mamullerin kokusu

burnumuza çarptı. Yüzü bir çocuk gibi aydınlandı ve doğrudan ön taraftaki turtaların bulunduğu camekâna gitti.

"Biraz almamız gerek, değil mi?" diye sordu.

"*Turta mı?*"

Eline çoktan iki tane almıştı. "Meyve ve hamurun birleşimi. Epey lezzetli."

Gülümsememek için mücadele ettim. Hayes'in üç farklı fıçıda olgunlaştırılmış viskiye duyduğu heyecanı görmüştüm. Aynı heyecanı boktan market tatlılarına gösterdiğine inanamıyordum. "Turtanın ne demek olduğunu biliyorum ama neden iki tane aldığımızı anlamıyorum. Burada kırk sekiz saat bile kalmayacağız."

Hayes bir omzunu kaldırdı. "Kırk sekiz saat içinde epey turta yiyebilirim."

On dakika sonra market arabamız tarçın aromalı soda, muzlu Oreo ve trüflü patates cipsiyle dolup taşıyordu. Sanki normal bir çiftmişiz gibi geliyordu, tabii insülin direncine hızla yol alan bir tanesi gibiydi. Bu deneyime kendimi bırakmak istediğim kadar kaçmak da istiyordum.

"Bunların varlığından haberim bile yoktu," dedi akçaağaç şuruplu Pop-Tartları arabaya atarak. "Sen?"

"Bir markette *Pop-Tart* bölmesini uzun uzadıya incelemeyeli birkaç yıl oldu."

"Şunlara baksana," dedi sağlıklı kahvaltı öğünü olduğunu iddia eden ama *Snickers* barlarına benzeyen bir şeyi havaya kaldırarak. "Belki de normal hayat o kadar da kötü değildir."

"Normal insanlar marketten on yedi Pop-Tart kutusuyla çıkmıyordur muhtemelen," diye yanıtladım arabamızı kasaya doğru sürerken.

Kasadaki kız Hayes'i süzdü, sonra da bana, *Onu elinden kaçırma, arkadaşım*, diyen bir bakış attı. Bu içimi öyle haksız bir gururla doldurmuştu ki kendimi kontrol altına almam gerekti.

Bunun gerçek olmadığını hatırlamak hayati önem taşıyordu.

***

Döndüğümüzde beraber yemek hazırladık. Hayes'i gözümde hiç barbekü yapan ve bulaşıklara yardım eden bir baba gibi canlandırmamıştım. Onu istediğim hayatı bana sunmayacak türden bir adam olarak düşünmek daha güvenliydi -ki sunmayacaktı daama bunu hatırlamak gitgide zorlaşıyordu. Aile saadeti cuk diye üzerine oturmuştu... ve onu mutlu ediyor gibi de görünüyordu.

Yemeğimizi verandadaki çift kişilik bahçe koltuğunda yedik, tabaklarımız kucaklarımızdaydı. Sağımda, küçük yuvarlak bir masada iki kadehle beraber bir şişe Şiraz şarabı duruyordu. Köpüklü dalgalar kıyıya vururken hafif bir meltem esti ve gökyüzü puslu bir menekşe renginden laciverte döndü. Akşam yemeği bittikten çok sonra bile oturduğumuz yerde kaldık. Her akşam yapmamız gereken *buydu* işte. Ella onu terk etmeseydi Hayes'in hayatı nasıl olurdu acaba? Şu anda çocuğunu yatağına yatırıyor mu olurdu? Her şey eninde sonunda sarpa mı sarardı, yoksa kaderleri o tek olaya mı bağlıydı, Hayes'in kariyerini sorgulamasına ve kendini Ella'dan uzaklaştırmasına neden olan o olaya?

Dudağımı ısırdım. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Lafıma devam etmeden önce Hayes'in temkinli bir şekilde başıyla onaylamasını bekledim. "Ella geçen gün bir şey dedi... Dedi ki, tek bir şey ters gitse beni kendinden uzaklaştırırmışsın. Ne oldu? İkiniz arasında yani?"

Hayes gözlerini okyanusa dikti, öyle yorgun ve üzgün görünüyordu ki keşke sormasaydım dedim.

"Bir hastam vardı, Dylan. On üç yaşındaydı. Alt çenesinin aşırı asimetrik olmasına neden olan doğumsal bir anomalisi vardı," diye anlatmaya başladı.

Şaraba uzandı, önce benim kadehimi ardından kendininkini doldurdu. "Bütün hayatını zorbalık görerek ve alay edilerek geçirmiş. Çene cerrahı ve ben devreye girip her şeyi düzelteceğimizi sanıyorduk." Bana o kendine özgü sırıtışıyla baktı ama bu sefer orada sadece acı ve kendine duyduğu nefreti gördüm.

"Sanırım... işe yaramadı?" Sırf ona cevap verecek alanı tanı-

mak için kadehimi dudaklarıma götürüp bir yudum aldım. Beklerken kalbim boğazımda atıyordu.

Hayes yutkundu. "Hayır," dedi. "Öldü. Ameliyathanede değil ama o akşam, ben gittikten sonra. Solunum yolu çökmüş."

Boğazımda bir yumru oluşurken göğsüm sıkıştı. Bir anlığına başımı çevirdim ve gözlerimi kırpıştırarak yaşlara engel oldum. "Solunum yolu senin ameliyatının bir parçası mıydı ki?" diye sordum kısık bir sesle, hafif çatlak çıkmıştı.

"Fark etmez. O benim hastamdı ve ona iyi olacağını söyledim. Siktir, kendimden öyle emindim ki." Sanki olay daha demin olmuş gibi irkildi, benden tarafta olan eli bir yumruk halini aldı.

Asla bunu dile getirmeyecek olsa bile şu an bir şeye ihtiyacı vardı. Yalnız olmadığının hatırlatılmasına; herkesin, belli ki kendinden nefret ettiği gibi ondan nefret etmediğini bilmeye. Kolum koluna değene kadar yerimde kayarak ona yaklaştım ve başımı omzuna yasladım. Yumruk yaptığı eli gevşedi. "Sen de ayrıldın mı?"

"Birkaç ay daha dayandım, planladığım gibi Cleveland Kliniği'ndeki eğitimimi tamamladım. Ama sonra Ella beni terk etti ve ben de... defteri kapadım. En iyisi buydu. Pediatride kazandığımın on katını kazanıyorum şimdi."

Şu an Ella'dan hiç etmediğim kadar nefret ediyordum. Bunu ona nasıl yapardı? Kendini ne kadar suçlu hissettiğini cidden anlamamış mıydı? Tek yapması gereken sabırlı olmaktı ama bunu bile ona verememişti.

Hayes'in acıyla daha az döşeli yolu seçmesi artık mantıklı geliyordu. Ama anlamadığım neden tersi yönde bu kadar gaza bastığıydı.

"Ella'yı geri istemiyorsan neden para bu kadar önemli?" diye sordum usulca.

Hayes bana şöyle bir bakıp bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Sanırım değil. Ama önümde belli bir gelecek uzanıyordu ve birden yok oldu... Başka bir hedefe ihtiyacım vardı."

Ancak o kendini hiç mutlu etmeyecek bir hedef seçmişti. Bunun farkında olup olmadığını merak ettim. Başka biriyle bunun gibi bir hayatı olabileceğini hiç aklından geçirip geçirmediğini de. *Karanlıkta dalgalar birkaç metre ötede kıyıya vuruyor, bir şeyler paylaşabildiği, ona dünyaları vermek isteyen bir kadın yanı başında.*

Çıplak bacaklarımız birbirine değdi, yumuşaktan daha az yumuşaktı. Bacağımı onunkinin üzerine attığımı hayal ettim, tepkisini ölçmek için başımı kaldırıp yüzüne baktığımı. Elini kalçama götürüp beni kucağına çeker miydi? Beni altına alıp ağırlığıyla sertçe mindere yapıştırır mıydı?

Her şeyi mahveder miydik?

Şarabımı masaya koyup ayağa kalktım. "Yatsam iyi olacak. Yarın büyük gün."

Gözleri uzun bir an için beni süzdü; kalçalarımdan memelerime çıktı ve sonunda dudaklarımda durdular. "Ah, evet, Starbucks sırası. Neden dinlenmek istediğini anlayabiliyorum."

Aceleyle odama gittim, hayatımın en büyük hatasını yapmaktan kıl payı kurtulduğuma emindim. Ama sonra yatağımda uzandım, örtülerimin içinde dönüp durdum ve bu kadar sorumluluk sahibi olmayı bir kez olsun bırakabilmeyi diledim.

28

Uyandığımda ışık pencerelerden süzülüyordu. Yüzümdeki saçı çektim ve komodindeki saate bakmak için yan tarafıma döndüm.

Hatırlamak mideye inen bir yumruk gibiydi. Bir yıl önce, neredeyse dakikası dakikasma, babam Charlotte'la donut almak için arabaya binmişti. Tabii ki onun fikriydi, abur cubur yemek için eline geçen her fırsatı kullanırdı ama bunun Charlotte'ın direksiyon deneyimi kazanması için olduğunu söylemişti.

Babamın kalp krizi geçirdiği anları kız kardeşimin görüş açısından tekrar tekrar kafamda oynattım: paniklemiş ve deneyimsiz, ona nasıl yardım edeceğine dair hiçbir fikri yok, arabayı çekecek bir yer bulamıyor. O günden beri Charlotte bir daha direksiyonun başına geçmemişti.

Babamı, son anlarını hayal etmeden de düşünebileceğim bir zamanın geleceğini sanıyordum. Onu hatırlayıp kayıp yerine mutlu hissedeceğim zamanların ama muhtemelen daha çok yolum vardı.

Yavaş bir nefes verip kederin azalmasını bekledim, ardından örtüyü üzerimden atıp kendimi güne başlamaya zorladım. Hızlı

Ninova

bir duş aldıktan sonra üzerime bir tişörtle şort geçirip dişlerimi fırçaladım. Saçlarım zapt edilemez haldeydi ve bu konu hakkında bir şey yapmayı reddediyordum... sonuçta tatildeydim. Ayrıca içten içe, Hayes'in biraz vahşi şeylerden hoşlanan bir tip olduğundan şüpheleniyordum.

"Uyan bakalım, balkabağım!" dedim oturma odasına doğru ilerlerken. "Starbucks'a gitme vakti!"

Hayes şortu ve tişörtü içinde, karman çorman olmuş saçlarıyla ortaya çıktı. Tıraş olması gerekiyordu ve çok tatlı bir şekilde gözlerinden uyku akıyordu. Esneyip kollarını başının üzerine uzatarak gerinirken, onun tam da bu halinin yanında uyandığımı hayal ettim. Elbette, hayallerimde şort ve tişörtten eser yoktu.

Harika. Saat daha dokuz bile değildi ve şimdiden bir duş daha almam gerekiyordu. Bu sefer mümkün olduğunca soğuk olacaktı.

"Bir yanım ben uyanmadan önce beni kahveyle şaşırtırsın diye umuyordu," dedi tezgâhın önündeki sandalyelerden birine oturarak. "Umarım Starbucks bugünkü planlarımızın hepsi değildir."

Gözlerimi devirdim. "Farkındasın, değil mi? Bu hafta sonu *benim* tatilim olmalıydı. Kendini eğlendirirsin diye düşünmüştüm."

"Onu dün akşam duşta yaptım. Şimdi senin beni eğlendirmeni istiyorum."

İstemsizce güldüm ama sonra onu sert, ıslak ve köpüklü detaylarıyla kafamda canlandırdım.

Hey... Sakinleş, beyin.

Hayes'in duşta mastürbasyon yapması bugün düşüncelerimin kaymaması gereken bir yerdi. "Tamam. Sörf yapmaya gideriz. İlgilenmediğini söylediğini biliyorum ama Matt'le birkaç sefer denemiştik ve hoşuna gideceğini düşünüyorum."

"*Matt*'in sörfte inanılmaz iyi olduğunu farz ediyorum," dedi dudakları yukarı kıvrılarak.

"O her şeyde iyi sayılırdı," diye yanıtladım kapıya doğru yönelirken ama bu dediğim artık o kadar da doğru gelmiyordu. Böyle dememin en büyük nedeni Hayes'i gıcık etmekti... ve etmiştim de.

"O kadar da iyi olmadığı birkaç şey düşünebiliyorum," diye mırıldandı Hayes arkamdan.

Kek seçmek için doksan dakika harcayan kadın sağ olsun, Starbucks'ta sıra normalde olduğundan daha uzun sürmüştü.

İçeceklerimizi aldık ve Hayes koca bir adam gibi kendi şekerini ekleyip karıştırdı. "Ee," dedi kapıya bakarak. "Dışarıda yürümenin büyüsünü deneyimlemek üzereyiz. İç huzurun zen noktasına ulaşmak gibi mi geleçek, yoksa sürekli devam eden bir orgazm gibi mi?"

Omuzlarım çöktü. Hayes'in tatil yapmanın değerini görmesini sağlamak istemiştim ama beni haksız çıkarmaya kararlıyken bunu nasıl yapabilirdim ki? "Bu konuda götlük yapacağını biliyordum."

Starbucks'tan onsuz çıktım ve yüzümü güneşe döndüm. Havada kara meşeyle çuha çiçeği kokusu vardı, sıcaklık mükemmeldi ve önümde sahilde geçireceğim koca bir gün vardı. Hayes bütün bu süre zarfında yakınıp dursa da durmasa da bunlar yeterliydi.

Yanıma geldiğinde kolu benimkine değdi.

"Eğleniyorum, Tali," dedi usulca. "Aslında mahzuru olmayan şeyler hakkında sana şikâyet edip durmak nedense yapmayı en sevdiğim şey."

Bu bir özür değildi ama sayılırdı ve içimdeki bir şeyler birazcık ısındı.

"Aynı anda üç kızı becermekten daha mı iyi?" Onu omzumla dürttüm.

Hayes etrafına bakındı. "Şu an öyle bir seçeneğim var mı? Sörf yapacağız derken *onu* mu kastediyordun? Eğer öyleyse yüzde yüz varım."

"Maalesef hayır," diye yanıtladım.

"Tüh," dedi. "Ama evet, o da eğlenceli olacak."

***

Sörf eğitmenini bizimle saat onda kaldığımız yerin önünde buluşması için ayarlamıştım. Bikinimi giydim, güneş kremimi aldım ve Hayes'in çoktan beklemeye koyulduğu platforma gittim.

Gözleri üzerimde gezindi; yüzümden göğsüme, ardından bacaklarıma çevrildiler ve orada takılı kaldılar. Bedenim bu bariz beğenisine tepki verirken tenim karıncalanmış ve bikini üstümün altındaki meme uçlarım sertleşmişti. Kıpırdanmamaya, dikkatinin beni nasıl etkilediğini görmesine izin vermemeye çalıştım. Hayes arkasını döndüğünde şortunu düzelttiğini gördüm. Benim de onu etkilediğimi görmek hoşuma gitmişti.

"Senin yüzücü şortu ve sporcu bikinisi tarzı bir kız olduğunu düşünmüştüm," dedi.

"Sörf eğitmeni bize dalgıç kıyafetleri getiriyor. Yoksa haklısın."

Hayes döndü ve gözleri beni tekrar süzüp üzerimde oyalandı. "Muhtemelen en iyisi. O bikini üstü hafif bir esintiye kapılabilirmiş gibi duruyor."

Sahile giden birkaç merdiveni indik, karman çorman kabarık saçlı genç eğitmenimiz bizi orada bekliyordu. Zar zor dalgıç kıyafetlerini giydik ve Gus suya açılmaya hazır olduğumuza karar verene kadar bize sörf tahtasına çıkma egzersizi yaptırdı.

Eğitmenimiz dalgalara işaret ederek yolu gösterdi ama Hayes tereddüt etti, bir bana bir suya bakıyordu. "İyi olacağına emin misin? Bu dalgalar cüceler için uygun değil gibi."

Başımla onaylarken şefkat dolu bir gülümsemeyi bastırdım. Şimdiye kadarki her ciddi ilişkimde -Matt'le olsun ailemle olsun- dayanak noktası hep ben olmuştum; hep endişelenen kişiydim, hiç endişe edilen olmamıştım. Sanırım bu, Hayes'in oynamama müsaade etmeyeceği bir roldü ve bir yanım, bu rolü oynamaktan öyle yorulmuştu ki ailemin sırtını bana dayadığı gibi başka birine yaslanabilmek istiyordu.

Gus, Hayes'e yardım ederken birkaç dalga yakaladım. Yanlış başlangıçların ardından Hayes tam on saniye boyunca sörf tahtasında ayakta kalmayı başarmıştı. Bir saat içinde benden iyiydi.

Bacaklarımızı iki yanından atmış halde sörf tahtalarımızı sürerken gözlerimiz ufuktaydı, bir sonraki dalgayı bekliyorduk ki Gus ileriyi işaret etti.

"Balinalar," dedi, oturduğumuz yerle belirdikleri yer arasında on metre yoktu. Birdenbire keder bütün şiddetiyle darbesini indirdi. Balina izleme turuna katılmak babamın hayallerinden biriydi ve bir anlığına kendime onun şu an yanımda olduğunu düşünme iznini verdim. Güneş omuzlarına vuruyor, su bacaklarına ufak dalgalar halinde çarpıyordu; bütün bu mucizenin keyfini çıkarırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Dudaklarımı büzdüm ve keskin bir acı göğsümü delip geçerken sertçe yutkundum.

Hayes bir şey demedi ama balinalar geçerken uzanıp sörf tahtamı yan yana duracağımız şekilde çekti, dizlerimiz birbirine çarptı.

"Mutlu musun?" diye sordum sessizce.

Elini dizime koyup başparmağıyla küçük daireler çizmeye başladı. "Hem de çok," dedi. "Bunu tekrar yapmalıyız."

Başımı kaldırıp ona baktığımda, dudakları yukarı doğru kıvrılarak bir gamzesi hayat buldu. Fazlasıyla kusur dolu bir yılın sonundaki mükemmel bir andı bu. Babamın Hayes'i onaylayıp onaylamayacağından emin değildim ama yukarıdan bir yerlerden izliyorsa, muhtemelen kendine engel olamayarak gülümsüyordu.

***

"İştahını kaçıracaksın," dedi Hayes bir iç çekişle, kendime kestiğim büyük elmalı turta dilimine bakarak. Şezlongda uzanıyordu, ben bu akşamüstü yanmamak için saat başı 50 faktör güneş kremi sürerken o çoktan sinir bozucu şekilde bronzlaşmıştı ve dün akşam ağırlığınca unlu mamul almış bir adama göre aşırı yargılayıcı davranıyordu.

"Tam olarak *ne* için kaçıracağım?" diye karşı çıktım. "Akşam

yemeği için Pop-Tart yiyeceğimizi sanıyorum. Hiç değilse bunun içinde meyve var."

Hayes çatalı elimden kaptığı gibi turtayı ağzına attı. "Sokağın aşağısındaki mekâna bir saat içinde rezervasyonumuz var. Ve hoş bir yer." Gözleri çıplak karnımı süzdü ve bir anlığına bikini altımın yan kısmında oyalandı. "Yani bundan daha az çıplak olmak isteyebilirsin."

Bizim için rezervasyon yaptırmış. Turtayı kucağına bıraktığım gibi ayağa fırladım. Neden bilmiyordum ama duş almak için içeri koşarken yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

Acele etmeden hazırlanıp üzerime beyaz straplez bir yazlık elbise geçirdim. Gül rengi bir dudak nemlendiricisini hafifçe dudaklarıma sürdükten sonra aynada kendimi iyice inceledim. Yansımada bana gülümseyen kız, parlayan gözleri ve güneşten kızarmış yanaklarıyla sanki büyük, heyecan verici bir şeyin eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Ona durumun hiç de böyle olmadığını hatırlatmaya çalıştım ama odadan çıkıp da Hayes'i oturma odasında bulduğumda bu bir randevu değilmiş gibi hissetmek zordu. Özellikle de ben yaklaştığım sırada gözleri beni yiyip bitirirken...

Altdudağına dişini geçirdiğinde öyle keskin bir arzu hissettim ki neredeyse tökezleyecektim.

Bu bir randevu değildi ama olsaydı, ona iyice yaklaşır ve kulağına akşam yemeğini iptal etmemizi fısıldardım. Ardından dudaklarımı, sırf kirli sakalını tenimde hissedebilmek için çenesine bastırırdım. Üzerindeki gömleğin düğmelerini açtıktan sonra ellerimi göğsünde gezdirir, parmaklarımı karnının sıkı girinti çıkıntılarında gezdirirdim, ardından daha da aşağı, kemerine indirirdim... onu öyle hızlı çekip çıkarırdım ki hızım ikimizi de şaşırtırdı.

Ama elbette bu kesinlikle bir randevu değildi.

"Hadi gidelim," dedim. "Birisi bütün turtayı yemiş."

Hayes'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "O birisinin sen olduğuna inanıyorum."

"Sadece turtanın artık seçeneklerimiz arasında olmadığını belirtmeye çalışıyordum," dedim dudaklarım seğirirken. "Suç atma ihtiyacı hissettiğin için üzüldüm ama."

Restorana kadar iki blok yürüdük; okyanusa bakıyordu ve deli gibi pahalıydı. Hayes arabamdan daha fazla eden bir şişe şarap söyledi, gerçi arabam düşünüldüğünde bu bir kıstas değildi ve tadı mutluluğun sıvı hali gibiydi.

Yemeğimiz biz güneşin batışını izlerken servis edildi, gökyüzü ardından kırmızılar ve alevli turunculara bürünüp karardı. Hayes benim tabağımdan, ben de onunkinden yedim. *Bu bir randevu değil*, diye hatırlattım kendime. *Kesinlikle bir randevu değil.*

"Ne harika bir gün," dedim çatalıma makarna dolarken. "En son kendimi ne zaman bu kadar gevşemiş hissettiğimi hatırlamıyorum."

Keşke daha uzun kalsaydık. Ya da hiç gitmeseydik.

Hayes sandalyesinde arkasına yaslandı, şarap kadehini göğsünde tutuyordu. "Benimle geçirdiğin bir gün Matt'le geçirdiğin bir günden daha mı iyiydi?"

Aslında bir yarış içinde bile olmadığı birine karşı bu kadar rekabetçi olması çok garipti. "Seninle her şey Matt'leyken olduğundan daha iyi." *Risotto*sundan bir parça daha almak için masanın karşısına uzanırken cevabım ağzımdan çok hızlı çıkmıştı. "Ama hemen şımarma. Sonunda onun o kadar da harika olmadığını fark ettim."

"Sana bunu onunla tanıştıktan otuz saniye sonra ben de söyleyebilirdim. Onun gibi adamlar birinin dünyasının merkezi olmak isterler ve olmadıkları an bakışlarını başka yerlere çevirirler."

Ona doğru eğildim. "Sana süper kahramanmışsın gibi davranan onca kızla çıkıyorsun. Arada ne fark var?"

"Ben, benden bir şey beklemeyen kadınlarla çıkıyorum ve geri kalanıysa... yalnızca işin doğası. Aslında istediğimin bu olduğunu düşünüyor olamazsın."

Bu bir soru değil, beyandı ve haklıydı. Kadınların ona davra-

nış şeklinden hoşlandığını sanmıyordum. Hayes sadece sunmaya hazır olduğu şeyleri anlayan ve sanırım bir de ona da daha fazlasını istetmeyecek kadınları seçiyordu.

Bu onu hiçbir zaman mutlu etmeyecekti.

Ama ben edebilirim, diye fısıldadı bir ses.

Ne kadar gülünç, ne kadar tehlikeli bir düşünceydi.

Bir garson tabaklarımızı topladı ama artık sonuna geldiğimiz şarabı göndermedik, ikimizin de gitmek için bir acelesi yoktu. Burada sanki o benimmiş gibi geliyordu. Kelimelerinin, gülümsemesinin ve bakışlarının yarattığı zevk. Gitgide daha fazlasını isteyen o yanımı görmezden gelmeye çalıştım. Teninin sert baskısını ve üzerimdeki ağırlığını hissetmek, kontrolünü kaybettiğinde çıkardığı sesleri duymak isteyen yanımı.

Karşı masamızdaki şirin yaşlı çifte buz kovasında büyük bir şişe şampanya servis ediliyordu, ardından ayağa kalkıp bize getirdiler. "Yıldönümümüzü kutluyoruz ama bunu tek başımıza bitiremeyiz," dedi adam. "Size katılmamızın bir mahsuru olur mu? Karım ona gençlik hallerimizi ne kadar hatırlattığınızdan bahsedip duruyor."

Hayes'le bakıştık, yalnız geçirdiğimiz zamanın bir dakikasını bile başkalarıyla harcamaya benim kadar isteksiz görünüyordu ama kabul etmemek kabalık olurdu. "Tabii," diye yanıtladı zoraki bir gülümsemeyle.

Kendilerini tanıttılar ve sonrasında Jacob -koca- kadeh istemek için garsonu çağırdı, bu sırada Hayes ise Barb'a -eşi- ne kadar zamandır evli olduklarını soruyordu.

"Elli yıldır," dedi Jacob onun yerine. Ellerimize baktı. "Ya siz ikiniz? Yüzük göremiyorum."

"Ah," dedim irkilerek. "Biz..."

"Tali benim asistanım," dedi Hayes rahatça. Neden kulağa yalan söylüyormuşuz gibi geliyorduk? Muhtemelen bir cumartesi akşamım asistanınızla okyanus manzaralı romantik bir yemekte geçirmeyeceğiniz içindi.

"Nasıl göründüğünün farkındayım ama ikimiz de evli falan değiliz," diye ekledim aceleyle. "İşe biraz ara vermesi gerektiğini düşündüm, o yüzden bu tatili ayarladım ve o ne kendi alışverişini yapmayı ne de kahvesini almayı bildiğinden beni de yanında getirdi." Kelimelerim çabuk ve gergindi.

Hâlâ kulağa yalan söylüyormuşuz gibi geliyorduk.

"On büyük örümcek yutmayı mı, yoksa farelerle dolu bir yatakta uyumayı mı tercih ederdiniz?" diye sordu Jacob bardaklarımızı doldururken birdenbire.

Hayes'le bakışlarımızı ondan birbirimize çevirdik. "Örümcek," diye yanıtladık aynı anda.

"Peki, bir ıssız adaya düştünüz, ayrılmanızın yolu da yok ve yanınıza sadece bir kişi alabilirsiniz. Kimi götürürdünüz?" diye sordu.

Gözlerim Hayes'e kaydı, o da çoktan bana bakıyordu.

"Tali'yi götürmek zorundayım besbelli," dedi. "Sabah *smoothie*mi tek başıma yapamam."

Güldüm. Yalnızca Hayes'in ıssız adasında elektrik ve meyve sıkacağı olurdu.

"Tali ya sen?" diye sordu Barb.

Patronuma sırıttım. "Bu çok zor bir soru. Üzerine biraz düşünmem gerek."

"Beni seçeceğini biliyorsun," diye karşı çıktı Hayes. "Benden eğlenceli kim olabilir ki?"

Omuz silktim. "Yeğenim epey eğlenceli."

"Sırf kendi eğlencen uğruna bile isteye küçük bir çocuğun ıssız adada eziyet çekmesini seçerdin, öyle mi?" diye azarladı beni. "Sağlık hizmetlerine erişimi olmadan? Belirsiz bir gıda stoğuyla? Bir de bana narsist diyorsun." Hayes'in gözleri keyifle parıldıyordu.

"Sadece arkandan. Ve söz konusu adada her nasılsa bol bol organik sebze ve meyve sıkacağı olduğu izlenimine kapılmıştım ama iyi bir noktaya değindin. Sana eziyet çektirmeye daha meyilliyim."

İkimiz de güldük ve tam o anda Barb'la Jacob'ın olayımızın ne olduğunu merak ederek dikkatle bize baktığını fark ettim.

"Eh, ikiniz de yalnızsanız neden beraber değilsiniz ki?" diye sordu Barb. "Çok tatlı bir çift olurdunuz."

Hoşlandığı oğlanın yanında oturan on iki yaşındaki bir çocuk kadar garip hissediyordum. Şu an hayatımın buna bağlı olduğunu bilsem yine de Hayes'in yüzüne bakamazdım.

"Tali erkeklere güvenmiyor," dedi Hayes. "Ve ben de tamamen güvenilmezim. İşin özü bu sayılır."

Sesindeki bir şey bakışlarımın ona çevrilmesine neden oldu ve bir anlığına yüzünde açlık gördüm; şiddetli ve çaresiz. Sanki onu eteğimi kaldırıp bana hemen burada, bu masada sahip olmaktan alıkoyan tek şey diğer insanların varlığıydı.

Ona izin verirdim.

Jacob evlendiklerinde ne kadar fakir olduklarından bahsetmeye başladı: yedikleri konserve tonbalıkları ve patateslerden, halatla yerine tutturdukları araba kapısından. Yarım kulak dinliyor, onun yerine Hayes'i izliyordum. Eğer o benim olsaydı, hatırladıklarım tonbalıkları, patatesler ya da arabanın kapısını nasıl kapalı tuttuğumuz olmazdı. Yalnızca onun daha yakınımda olmasını istediğimi hatırlardım, ta ki onun bedeninin nerede başlayıp benimkinin nerede bittiğini ayırt edemeyene kadar. Muhteşem pürüzsüzlükteki tenini daha fazla koklama çabasıyla boğularak ölürdüm.

Barb nazikçe öksürüp kocasına gitme vaktinin geldiğini söylediğinde hâlâ hayal kuruyordum. Düşüncelerimin yüzümden ne kadar okunduğunu merak ettim.

Ayağa kalktığımızda Barb bana sarıldı. "Erkeklere güvenmiyor olsan bile," diye fısıldadı. "Bu çocuk kalıcı."

O, Hayes'in kadınlara umursamaz yaklaşımını bilmiyordu tabii ama Hayes orada öylece durmuş, beni o bakışlarla seyrederken bana da pek umursamaz görünmemişti.

***

Kiralık kulübemize döndük ve çift kişilik şezlongda oturmak için dışarı çıktık; kıyıya vuran dalgaların sesiyle çekirgelerin aralıksız çağrısı dışında sessizdi. Buradaki akşamımız sona ermek üzereydi ve sabah da yola çıkacaktık. Topuklarımı yere gömüp gitmeyi reddetmek istiyordum.

"Mükemmel dünyada, bu evde kalırdım ve asla ayrılmazdım," dedim ona.

Gamzesi bir anlığına kendini gösterdi. "Yanında ben de olur muydum? Cevap vermeden önce sana turta almada ne kadar iyi olduğumu hatırlatmama izin ver."

"Hımm, doğru," diye hemfikir oldum. "Pop-Tartlar da var. Sanırım kalman gerekecek."

Bir sessizlik çöktü. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapadım. Bu evi ne kadar sevsem de beni burada mutlu eden esas şey Hayes'ti. Şu an bir Tinder profili açacak olsam... onu arardım. Yaramaz gözler, her zaman mümkün olan en kaba şeyi söyleme isteği, gülümsememeye çalışırken seğiren dudaklar. Kapımı hiç düşünmeden tutan ama beni güldüreceğini düşünüyorsa yüzüme seve seve çarpacak biri.

Jonathan tam zamanlı geri dönmeden önce yalnızca iki haftamız kalmıştı. Bunun onun canını biraz olsun sıkıp sıkmadığını merak ettim. Düşüncesinin bile onun da kalbini benimki gibi sıkıştırıp sıkıştırmadığını, aklına geldiğinde bazen nefes almanın canını yakıp yakmadığını. Temelli gittiğimi bile bilmediğinden şüpheliydim. Jonathan döndüğünde nereye gideceğimi bana hiç sormamıştı ve ben de paylaşmamıştım. Sanırım her olasılığın yaşandığını görmek isteyen küçük bir yanım vardı, kalabilsem aramız nasıl olurdu görmek isteyen bir yanım.

"Peki ideal dünyanda," dedi. "Matt de burada olur muydu?"

Vücudumu esnetip onunla yüz yüze gelmek için yan tarafıma döndüm. "Yemin ederim, eski nişanlım hakkında benden daha fazla konuşuyorsun. İkinizi ayarlamamı ister misin? Konu bu mu?"

"Sadece onu ne kadar arkanda bıraktığını merak ediyorum," dedi. Sesi normalde olduğundan daha kısık, daha tereddütlüydü. "Ve hiç düşünmeden bana arkamda bıraktım deme. O gece ona nasıl baktığını gördüm, Tali."

Hayes bunca zamandır Matt'i geri istediğimi mi düşünüyordu? "Sadece şok olmuştum. Ayrıldığımızdan beri onu hem ilk görüşüm hem de ilk sohbet edişimdi ve ona kıyasla kendimi başarısız hissettim. Onu özlemekle alakası yoktu yani."

"Biraz olsun özlüyor olmalısın," diye karşı çıktı. "Birlikte olduğun tek insan sayılır."

Dediğinin üzerine düşündüm. "Özlediğim şeyler epey aptalca. Biriyle beraber yemek yemeyi, akşamları dişimi fırçalarken biriyle konuşmayı özlüyorum. Her gün yaşanan saçma şeyleri, pek anlamı olmayan hikâyeleri dinleyecek birinin hayatımda olmasını özlüyorum."

"Bence dediklerinin çoğu anlamsız, eğer yardımı olacaksa?" diye sorduğunda onu tekmeledim. "En azından yatakta öyle yetersizmiş ki *onu* özlemene gerek yok."

"Ben yetersizdi demedim hiç," diye karşı çıktım. "Ama sanırım üzerimde baskı hissetmemek güzel." Bu ilgisini çekti. Başını çevirip bana baktı, ardından bedeni takip etti ve yan yatacağı şekilde pozisyonunu değiştirdi.

"Ne baskısı?" diye sordu.

Sırtüstü döndüm. "Bunu rahatça tartışabilmek için daha fazla alkole ihtiyacım var."

Şarap şişesini alıp kadehimi tekrar doldurdu.

Büyük bir yudum aldım ve konu buraya varmadan önce daha çok içmiş olmayı diledim. Ya da konu hakkında ağzımı açmamış olmayı.

"Onu rahatsız ediyordu," diye başladım duraksayarak. "Ben... sona ulaşmazsam rahatsız oluyordu ki daha önce bahsettiğim sebepten ötürü de çoğunlukla durum böyleydi. Matt bunu kişisel algılardı, o yüzden hep endişeliydim."

"Pek çok kadın penetrasyonla boşalmaz. Neden oral yapmadı ki?"

Bunu sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi rahatlıkla önermesi merkezimdeki bir şeylerin gerilip kopmasına neden oldu. Gözümde canlandırdım. Hayes'i o şekilde gözümde canlandırdım... nasıl da açık ve utanmaz olurdu.

Tanrım.

"Ne?" diye sordu. "O şekilde gelemiyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye inledim utanç içinde yüzümü elimle örterek. "Ve bunu tartıştığımıza inanamıyorum. Hayatımda sadece iki kişiyle yattım ve ikisi de denemedi. Önemi yok. Zaten muhtemelen işe yaramazdı."

"İşe yarardı," dedi. Sesi kısık ve pürüzlüydü. Duyunca titredim. "Seni iki dakika içerisinde boşaltabilirim."

Midem buruldu. Onun bacaklarımın arasına kaydığını, kalçalarımı iki yana ayırdığını hayal ettim. Kirli sakalının tenime batışını, dilinin ilk darbesini... *Böyle düşünmeyi kes. Gelecekte başka erkekler de olacak. Sadece o olamaz. Bu her şeyi mahveder.*

Hayes yanımda hiç kıpırtısız duruyordu, sessizdi. Cesaretimi toplayıp ona bakmak üzereydim ama görebileceğim şeyden korkuyordum.

Sonra eli bileğimi sardı. "Tali," dedi sessizce, elimi yüzümden çekerek. "Bana bırak." Yüzündeki ifade neredeyse yalvarır gibiydi ama orada arzu da vardı.

Kokusu her yerdeydi... okyanus, sabun ve temiz hava; düşünmeyi imkânsız kılıyordu.

Ona baktım, tereddüt ederken dilim altdudağımla oynadı. Ne istediğini biliyordum ve bunun berbat bir fikir olduğunu da biliyordum. "Aramızı mahvetmek istemi..."

"Etmeyeceksin," dedi. "Etmeyeceksin, yemin ederim. Bana dokunmana gerek yok. Sadece bunu yapmama izin ver. İlkin olmama izin ver."

Onu daha önce hiç böyle duymamıştım. Bir şeyi gerçekten

istiyormuş gibi davrandığını hiç görmemiştim, hem de bu kadar fena şekilde. Bunun bu kadar büyüleyici olması şok ediciydi.

Böyle sorduğunda onu geri çevirebileceğimi düşünmüyordum.

"Sadece bu," diye fısıldadım. "Daha fazlası değil. Ve sabah her şey normale dönecek. Tekrar arkadaş olacağız. Aramızda gariplik olmayacak. Söz mü?"

Parmakları saçlarıma daldı ve yüzümü yüzüne çevirdi.

"Söz."

Şarap kadehini elimden aldı ve sağındaki sehpaya koyup tekrar yanıma geldi. Elini belime yerleştirdi, yüzlerimiz arasında yalnızca birkaç santim vardı ve yakınlığıyla keskin bir nefes aldım. Hayes dudaklarıma baktı ve sonsuzluk gibi gelen bir saniye boyunca beni öpeceğini düşündüm. Yutkundu ve ardından dudakları daha aşağı hareket etti. Çeneme, oradan da boynuma. Dudakları boynumda oyalanırken derin bir nefes aldı, sanki az önce koyduğu şarap benmişim gibi. Çoktan tıpkı güneşe dönen bir çiçek vücudumu ona doğru kaldırıyordum. Nabzının çırpınışını avucumun altında hissettim, normalden hızlıydı. Eli vücudum boyunca ilerleyip hafifçe göğüslerimi okşadı. Parmaklarını yazlık elbisemin üst kısmında gezdirdi ve bir anlığına memelerimin arasındaki çukura dokundu.

"Bu," dedi sessizce. Sanki ömrü boyunca beklediği bir yemekmişim gibi gözlerini üzerimden hiç ayırmamıştı. "Bütün gece beni delirtip durdu."

Kumaşı kavrayarak elbiseyi yavaşça belime kadar sıyırdı ve göğüslerimi tamamen serbest bıraktı. Sessiz iniltisi tenimi yalıyor, meme uçlarımı sertleştiriyordu. Dudakları nazik bir öpücük kondurmak için alçalmadan önce işaretparmağıyla etrafında bir daire çizdi.

İçimde havai fişekler patlarken sırtım yay gibi gerilmişti. Kanım çok hızlı akıyordu, bedenim gergin ve pervasızdı.

"Ah," dedim soluk soluğa. "Bu..."

Cümlenin geri kalanını tamamlayamamıştım ancak gerek de yoktu. Hayes biliyordu. Daha fazlasına ihtiyaç duyduğumu, birdenbire *her şeye* ihtiyaç duyduğumu biliyordu. Aynı hareketi tekrarladı fakat bu sefer dişlerini de kullanmıştı. Merkezimde ısrarcı ve talepkâr bir nabız atmaya başladı. Ayağım bacağının arkasına doğru kayarken dizimi büktüm. Harekete geçmesi için sessiz bir yakarıştı bu.

Ona planlarını unutmasını söylemek istiyordum. Kemerine uzanmak ve onu içime çekmek istiyordum. Ancak o çoktan eteğimin belime kadar sıyrıldığını ve beni gözler önüne serdiğini fark etmişti. Elleri iç uyluklarımın izini sürüp ardından iki yana açtı. Bir yandan da gözleri sanki yolun sonu Kutsal Kâse'ye* çıkıyormuş gibi bacaklarımın ilerleyişini takip ediyordu.

Bir an sonra parmak uçları külotuma değdi.

Ah. O hafif darbe bile içimdeki bir şeyi uyandırmıştı. Neredeyse var olduğunu unuttuğum bir şeyi. Gözkapaklarım çırpınarak kapandı ama Hayes'in tepkimi açgözlü ve tatmin olmuş bir şekilde seyrettiğini kaçırmamıştım.

İşaretparmağını külotumun lastiğine geçirdi ve merkezime sürttü. Başım geriye doğru düşerken yukarı doğru bir kavis çizmişti. "Ah, Tanrım," diye fısıldadım. *Ama ya işe yaramazsa?* diye bir ses yankılandı kafamın içinde. Hayes'in de sonrasında bana Matt'in baktığı gibi sessiz bir kırgınlıkla bakmasını istemiyordum.

"Düşünmeyi bırak, Tali," diye fısıldadı dudaklarını iç bacağımdaki yumuşak deriye bastırarak. "Yalnızca sen ve ben, başka kimse yok." Beni tekrar okşadı. "Üzerindeki parmaklarımı hissediyor musun?"

Hayes dikkatimi yeniden kendine çekerken yutkundum. İşaretparmağının sert derisi aşağı kaymadan önce klitorisime sürtündü. O minicik dokunuş bedenimi ateşe vermişti. Hayes şu an

* Hz. İsa'nın son akşam yemeğinde kullandığı iddia edilen, mucizevi güçleri olduğuna inanılan kayıp kap. *–çn*

yaptığı şeyi yaparken endişelenmenin mümkün olduğundan bile emin değildim.

"Evet." Sesim nefes nefese ve çaresiz çıkmıştı.

Omzu bacaklarımı iyice ayırarak ona daha fazla alan açarken dudakları uyluğum boyunca ilerliyordu. Külotumu tamamen kenara itip dilini boylu boyunca kadınlığımda gezdirmeden önce dudaklarını kumaşın üzerinden klitorisime bastırdı.

"Tanrım, şu anda sırılsıklamsın." Parmaklarını aşağı yukarı kaydırdı ve sonra sözlerini vurgulamak için bir tanesini içime itti. Dizlerimi büküp bacaklarımı daha da aralayarak onu devam etmesi için teşvik ettim. Parmakları girişimin etrafında daireler çiziyordu. İki parmağını içime kaydırmadan önce yüksek sesle inledim. O sırada dili ise klitorisimin üzerindeki işkencesine devam ediyordu.

Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Hayes parmaklarını içime sokup çıkarırken ben de kalçalarımı dairesel hareketlerle oynatmaya başladım. Bir dakika bile dayanamayacaktım ama bunun sürmesini *istiyordum*. Sabah çıkış yapmamız gerekene kadar tam olarak bunu yapmaya devam etmesini istiyordum. Hatta eğer mümkünse, ben eve geri taşınana kadar.

Başparmağının yerini ağzı aldı. Klitorisime daha fazla baskı uyguladığında başım dönmeye başlamıştı. Nefesim kalçalarımın ritmine ayak uyduran küçük soluklar halinde dudaklarımdan dökülüyordu. İnlediğini duydum. Kemeri açıldığında çıkan tıngırtıyı... Ardından fermuarını ve sonra... serbest elinin sertliği boyunca hareket ettiğini fark ettim.

Onu izlemek için gözlerimi açtım. Dudakları hafifçe aralık, bakışları ise karanlık ve pusluydu. Aletini öyle sert kavramıştı ki acı verici görünüyordu.

İşte bütün gereken buydu.

Karnımdaki her kas sımsıkı gerildi. "Ah, Tanrım," diye fısıldadım. "Boşalacağım."

Hayes yüzünü bacaklarımın arasına gömdü ve ellerim saçla-

rında kendimi ona doğru bastırırken sertçe yalamaya devam etti. Nihayet kendimi bıraktığımda gözlerimin arkasında havai fişekler patlıyor, tüm dünya yok olurken ben ismini haykırıyordum. Ben parmaklarımı aletini kavrayan elinin etrafına sarmak için aşağı uzanana kadar bir an bile durmadı.

"Buraya gel," dedim nefes nefese. Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Hızla kalkıp üzerime tırmandı ve sanki bir an önce oraya ulaşmazsa ölecekmiş gibi aletini dudaklarıma bastırdı.

"Çok yakınım," diye tısladı onu yukarıdan aşağı yalarken. "Ah, sikeyim, çok yakınım."

Onu alabildiğim kadar derine aldım. Parmaklarım aletinin alt kısmını sarıyor, onu sertçe ağzıma çekerken Hayes keskin nefesler alıyordu. "Geliyorum. *Tanrım.*"

Tam çekilmeye başlamıştı ki bunu yapamadan âdeta ağzımda patladı. Ellerimi kalçalarına dolayarak onu olduğu yerde tuttum ve bana verdiği her şeyi aldım.

Rahatladığını gösteren alçak, enfes bir iniltiyle sona ulaşmıştı. Şimdiye kadar çıkardığını duyduğum en muhteşem sesti bu.

Başı göğsümde, yatağa yığılırken ağır nefesler alıyordu.

"Siktir," dedi nefes nefese. "Sanırım eski sevgilinin neden bu kadar çabuk boşaldığını anladım."

Ben daha gülemeden dudaklarımı kendine doğru çekti ve beni tıpkı bacaklarımın arasında yaptığı gibi sertçe, aceleyle öpmeye başladı. Böyle anlaşmamıştık ama umurumda bile değildi.

Bir seferliğine demiştik. Bu tek bir kere anlamına da gelebilirdi bir *gece* anlamına da. İşleri daha da kötüleştiremezdik ve ben... daha fazlasını istiyordum. Hayes kafasını eğip teker teker meme uçlarımı çekiştirdi. Çoktan sertleşmişti. Şişkin aletini orada, tam uyluğumda hissedebiliyordum.

"Prezervatif," dedim nefes nefese. Hâlâ kalçalarından sarkan şortuna uzanıp cüzdanını çıkardı. Paketi dişleriyle yırttı ve prezervatifi –tahmin ettiğim üzere kocaman– aletine geçirmem için üstüme çıktı.

"Emin misin?" diye sordu bacaklarımın arasına yerleşirken. Şu anda bana sanki dünyada tek istediği buymuş gibi bakması beni derinden sarsmıştı. Onsuz içim bomboş geliyordu. Kalçalarımı kaldırdım ve sesli bir cevap vermeden onu içime aldım.

"Tanrım, Tali," diye fısıldadı Hayes. "Sikeyim, bunu o kadar uzun zamandır istiyorum ki."

Hızlı bir darbeyle tamamen içime girdiğinde birdenbire müthiş bir doluluk hissine kapıldım. Nefesim hafifçe kesilmişti. Neredeyse sesim bile çıkmamıştı fakat Hayes duymuştu.

"İyi misin?" diye sordu gergin bir sesle. Kıpırdamıyor, boyutuna alışmama müsaade etmeye çalışıyordu.

"Evet." Bir maraton koşucusu gibi nefes nefeseydim. "Tanrım, evet. Şey, söylentiler doğruymuş."

Hayes acı dolu sessiz bir kahkaha koyuverdi ve ardından hareket etmeye başladı. *İçine gir, yavaşça geri çekil. Tekrarla.* Bunu hayatımın geri kalanı boyunca yapmak istiyordum. Yalnızca bunu, başka hiçbir şeyi değil.

"Sikeyim, seninle çok güzel," diye tısladı. Şimdi daha hızlı hareket ediyor, sıkı kontrolü azalmaya başlıyordu. Onu böyle görmeye bayılmıştım. İçinde bu hissi uyandırmaya, onu kendini dizginleyemeyeceği noktaya getirmeye... Parmakları hızlı fakat hafif bir dokunuşla klitorisime doğru hareket etti. Kalçalarının pozisyonunu değiştirip sertçe içime girip çıkmaya başladı; darbelerini çok derinlerime ve tam doğru noktaya indiriyordu.

"Aahh."

İçimde bir şeylerin kapağı açıldı. Hayes daha başlar başlamaz vücuduma sıcaklık hücum etmiş, kaslarım gerilmişti. Her yanım öyle kasılıyordu ki ikiye bölünecekmişim gibi hissediyordum.

"Ben..." dedim inleyerek. Bir an sonra kaslarım aletinin etrafında kenetlenmiş, başım geriye düşmüştü. Sırtım yay gibi gerilirken göğüslerimi göğsüne bastırdım. Orgazmım yoğunlaştığı sırada etrafında kasılmaya devam ettim, merkezim onu sımsıkı sarmıştı.

"Siktir," diye tısladı. Hamleleri sarsak, sert, düzensiz ve mükemmeldi. "*Siktir, siktir, siktir.*"

En sonunda o da hızlı hızlı nefes alıp veriyordu, bedeni hâlâ üzerimdeydi. Gözlerini açtığında o da benim kadar sersemlemiş görünüyordu. Neden olduğunu biliyorum diyemezdim. Eminim bu onun için benim için olduğu kadar çılgınca değildi.

Tanrım. Neredeyse hayatımı bunu yaşamadan geçirecektim. Böyle olabileceğini bile bilmeden.

Yanıma devrilip başımı göğsüne çekmeden önce dudakları bir kez daha dudaklarımı buldu.

"Kapının nerede olduğunu biliyorum," diye mırıldandım tişörtüne doğru.

Göğsü sessiz bir kahkahayla yükseldi. Beni tutan kolu sıkılaştı. "Bunu diyeceğini biliyordum."

Ardından sessizlik çöktü.

Hâlâ daha fazlasını istiyordum. Ancak Hayes üst üste iki kere boşalmış ve sessizleşmişti. Şüphesiz şu anda bahar düğünümüzü planladığımı ve çocuklarımızın isimlerini seçtiğimi varsaydığı içindi bu. Aramıza mesafe koyacak bir şey söylemesine, bana bunun ne olduğunu hatırlatmasına ramak kalmıştı.

Sadece düşüncesi bile içimin burulmasına neden oldu. Bu gerçekleşmeden önce kendimi kurtarmak zorundaydım. Yaşadığımız şeyin ikimiz için de garipleşmesini istemiyordum.

Doğruldum ve elbisemi düzelttim. "Bunu bir ara tekrar yapalım derdim ama senin tarzın olmadığını biliyorum."

"Kaçıyor musun?" diye sordu. "Yeni Brad Perez ben miyim?" Espri yapar gibi söylemişti ama sesinde bir sertlik vardi. Sanki bu onu rahatsız ediyormuş gibi. Oysaki onu bir zahmetten kurtardığımı ikimiz de biliyorduk.

"Eğer bunu ben yapmazsam sabah kim beni kapı dışarı edecek?" diye sordum ayağa kalkarken. İçimde Hayes'in *bu farklı, seni kapı dışarı etmezdim, kalmanı istiyorum* demesini isteyen çaresiz bir parça vardı.

"Sanırım bunu hak ettim," diye cevap verdi. Sanki bel altı vurmuşum gibi kendimi suçlu hissetmiştim ama beni durdurduğu da yoktu. Haksız olduğumu iddia edebilirdi de sanki.

Eve girerken adımlarım sanki çamurda zar zor yol almaya çalışıyormuşum gibi ağırdı. Keşke kaçıp gitmeseydim. Şu anda dünyada tek istediğim ona sokulmaktı ve bunu yapmak için tek şansımı da az önce arkamı dönüp giderek kaçırmıştım.

Matt'in de ayrılırken dediği gibi, belki de düşündüğüm kadar zeki değildim.

***

Gözlerimi gün doğumunun renkleriyle aydınlanan gökyüzüne açtım. Yumuşak yatak örtüleri, gece huzursuzlukla bir o yana bir bu yana dönüp durmaktan bacaklarıma dolanmıştı. Hayes'in üzerimdeki ellerini, içimdeki varlığını ve boşalırken çıkardığı sesi hâlâ hatırlayabiliyorum. Aralık dudakları, sımsıkı yumduğu gözleri, geriye düşmüş başıyla nasıl göründüğünü... O halinin hatırası bir gün solacaktı ve muhtemelen en iyisi de buydu çünkü şu an dayanması çok zordu.

Tenim onun gibi kokuyordu. Dudaklarım ve başka yerlerim onun sayesinde ağrıyordu. Onu her yerimde hissediyordum ve bundan kurtulmanın tek yolu baştan ayağa yıkanıp temiz bir başlangıç yapmaktı.

Hayes'in kokusunu bastırmak için hassas cildimi sabunla köpürterek duş aldım. Kurulandıktan sonra üzerime bir şortla tişört geçirip tüm eşyalarımı bir çantaya tıktım. Bu evi ne kadar sevsem de artık gitmek istiyordum. Bir an önce hayatıma devam etmem gerekiyordu ve bunu da burada yapabileceğimi sanmıyordum.

Hayes oturma odasındaydı, çoktan duş almıştı. Hayatında hiç benden önce uyandığını zannetmiyordum. Muhtemelen bu onun da eve dönüş yolculuğumuzun garipliğini atlatmak için benim kadar çaresiz olduğu anlamına geliyordu.

"Kimleri erkenden ayakta görüyorum böyle?" diye sordum. Neşem kulağa hissettirdiği kadar zorlama geliyordu. "Benimle

seks yapmak seni yepyeni bir adama dönüştürdü. Tahmin etmiştim zaten."

Çenesi kasıldı. "Senin hiç ertesi sabah bu kadar... rahat davranan bir tip olduğunu düşünmemiştim."

Mutfağa gidip bulaşık makinesini boşalttım, sanki dünya umurumda değilmiş gibi çatal bıçakları ve tencere tavaları tıngırdata tıngırdata yerleştiriyordum. "Her şeyi ortaya dökmek en iyisi. Yoksa Adı Anılmaması Gereken Şey'e* dönüşür."

Hayes tezgâhın diğer tarafına yaklaştı. "Her sohbete bir Harry Potter göndermesi sıkıştıracak tiplerden olduğunu kesinlikle düşünmüştüm. Demek bu doğruymuş."

Beni izlediğinin farkındaydım. Sanki tüm dikkatimi bu işe vermem gerekiyormuş gibi odağımı bulaşıklardan ayırmadım. Eğer gözlerimiz buluşursa hissettiğim her şeyi görecekti. Bundan daha akıllı olması gerekirken daha fazlasını isteyen aptal bir kız olduğumu görecekti.

"Şimdi tek yapmam gereken kendime göndereceğim çiçeklerin üzerine ne yazacağıma karar vermek."

"Kahvaltı da istersin herhalde. Starbucks uygun mudur?" diye sordu çöp torbasını bağlarken. "Muhtemelen değildir. Sana bir hediye kartı alırım. Applebees nasıl? Kansas'tan gelen birinin hoşuna gidebilecek bir yere benziyor."

Bunu ben başlatmıştım ancak onun da aynı şekilde karşılık vermesi canımı biraz yakmıştı. İçimdeki aptal ergen kız yüzümü sevgiyle ellerinin arasına almasını ve onun için ne kadar çok şey ifade ettiğimi açıklamasını istiyordu. Belki de bu konuda bu kadar kayıtsız davranmasaydım öyle yapardı. Fakat kendimi bunun için fazla hassas hissediyordum. Yapamazdım işte. Kalbimi korumak zorundaydım.

"Düşünceli tavrın beni derinden etkiledi," diye cevap verdim. "Kartını kalıcı bir hatırlatıcı olarak çerçeveleteceğim. Gerçi bir-

* J.K. Rowling'in kaleme aldığı Harry Potter serisinde kötü karakter Voldemort'tan Adı Anılmaması Gereken Kişi olarak bahsedilmektedir. Tali buna atıfta bulunuyor. (ç.n)

kaç hafta içinde frengi testinin pozitif çıkması yeterince kalıcı olacaktır."

Hayes çöpü ön kapının yanına bırakıp geri döndü. "Hatırlayabildiğim kadarıyla gayet dikkatliydik. Ayrıca temizim."

"Bir cinsel ilişkiden *'hatırlayabildiğim kadarıyla'* diye bahsetmen," dedim karşılık olarak sertçe, "endişelerimin ne kadar haklı olduğunu gösteriyor."

Mutfak tertemiz olmuştu. En sonunda bakışlarına karşılık vermek zorunda kalmıştım. Gözleri koyu, yüzü ifadesizdi. Hiç uyuyup uyumadığını merak ediyordum.

"Hatırlıyorum, Tali," dedi. Sesi her zamankinden daha kısık, çok daha samimiydi.

Yutkundum. "Evet, ben de," diye fısıldadım çantama uzanırken.

İstemediğim şey tam da buydu. *Benden sana veremeyeceğim şeyler istiyorsun* garipliği. Seyahatimizin hiç bu şekilde sona ereceğini hayal etmemiştim.

***

Eve dönüş yolculuğumuz fena sayılmazdı. Hayes geçtiğimiz her araba, bina ve manzara hakkında yorum yapmama aldırmıyormuş gibi görünüyordu ama benim için kesinlikle zaruriydi. Sessiz kalırsam yüzünü incelemeye başlardım ve çenesinin kalçalarıma sürtünüşünü, içime sertçe girip yavaşça çıkışını, sanki tadını çıkarması gereken pahalı bir viskiymişim gibi gözlerini kapayışını hatırlardım. Boşalırken çıkardığı sesleri... Tanrım, umarım çıkardığı sesleri sonsuza dek hatırlardım.

Nihayet benim apartmanıma vardık. Sabah her ne kadar rahatsız edici olsa da arabasından inmek istemiyordum. Rahatsız hissetmeyi sorgusuz sualsiz ondan ayrı kalmaya tercih ederdim.

Kapıyı açmak için kendimi zorladığımda Hayes de arabadan inmişti. Hava artık onun gibi kokmuyordu. Santa Monica gözüme aniden kaldırım ve yansıtıcı yüzeylerden başka bir şey yokmuş gibi görünmüştü. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissedip hissetmediğimden emin değildim.

"Beni getirdiğin için teşekkürler," dedim çantamı omzuma atarak. "Eğlenceliydi."

"Geldiğine sevindim," diye yanıtladı. Gözlerimiz buluştu. "Farklı bir anlamda söylemek istemedim."

Güldüm. Şakayı benden önce yapmıştı.

Merdivenlere ulaştığımda, Hayes da muhtemelen bu olayı geride bırakmaya hevesli bir şekilde arabasıyla uzaklaşmıştı. Daireme girip yüzüstü yatağa yığıldım ve bir çocuk gibi ağladım.

Matt'le geçirdiğim on yılı, Hayes'le geçirdiğim on dakikadan daha kolay atlatmam nasıl mümkün olabilirdi?

29

Latte? *Tamam.*

Smoothie? *Tamam.*

Düğüm düğüm olmuş bir mide? *O da tamam.*

Hayes aşağı indiğinde çöp gibi görünüyordu –ya yorgun ya da akşamdan kalmaydı– ama ne olursa olsun yedikten sonra kaşığı tertemiz olana dek yalayacağım bir çöp gibiydi.

Gözleri benimkilere çevrildi ve zoraki bir şekilde gülümsemeden önce bir anlığına orada takılı kaldı. Zoraki olduğunu biliyordum çünkü dudaklarının kenarları normalde olacağı üzere kıvrılmış olsa da dudakları gergindi. Gamzesi yoktu. Diş göstermemişti.

"Advil?" diye sordum.

Başını hafifçe iki yana salladı. "Ameliyat günlerinden önce içmem. Bunu sen de biliyorsun." Ses tonunda beni afallatan bir keskinlik vardı. Bunu kendisi de fark etmişti. "Özür dilerim. Dün akşam uyuyamadım da."

O vitaminlerine uzandığı sırada programını tezgâhta ona kaydırdım ve ellerimiz birbirine değdi. Elimi sanki yanmış gibi hızla geri çektim.

Ninova

Hayes iç çekti ve smoothie'sini almadan önce bir elini saçlarından geçirdi. "Bunu yolda içeceğim," dedi.

Aferin, Tali, diye düşündüm. *Adamı kendi evinden kaçırdın.* Sanki aramızda geçenlerin asla yaşanmamış olması için daha fazla kanıta ihtiyacım varmış gibi. Yalnızca filmlerdeki insanlar Hayes'le yaptığımız şeyden sonra ilişkilerini kurtarabilirlerdi. Öteki türlü şu an tam da bizim olduğumuz hâlde olurlardı... güvenli bir mesafe sağlanana kadar birbirlerinden yavaşça uzaklaşırlardı, ta ki hiç yaşanmamış gibi davranabilecek kadar ayrı düşene dek.

Gelecek hafta San Francisco'ya yapacağımız yolculuk hayatımın en garip iki günü olmayı vadediyordu.

***

Hayes bana bütün gün mesaj atmadı, ben de ona atmadım. Aşk acısı çeken bir ergen gibi bekleyip durmuştum, elbette. Her şeyi mahvetmediğimize dair mini minnacık bir ipucu istiyordum. O akşamüzeri tam dışarıdaki işlerini halletmiş evine geri dönmek üzereyken aradığında, telefonu açarken bir *oh* çekerek ağlamak istedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Her zamanki gibi senin her kaprisli isteğine hizmet etmekle meşgulüm," diye yanıtladım. Normalde, *hepsine hizmet etmiyorsun* ya da *eğer her isteğe açıksan yeni bir listem var* diye yanıtlayacağı yerde garip bir sessizlik çökmüştü.

Bu boşluk kalbimin teklemesine neden oldu. Onun sokağına girerken, "İşte bu yüzden yatmamalıydık," dedim. "Tüm edepsiz şakalarını içinde tutuyorsun. Muhtemelen başka ne söyleyeceğini bilmiyorsun bile."

"Kusura bakma. Şu noktada *hafif* cinsel tacize dönmem çok zor. Doğrudan ağır, dava açılmasını gerektiren bir taciz ayarında bir şeyler söylemem gerekir." Hayes'in araç yoluna döndüm ve orada duran sarı Ferrari'yi gördüğümde yavaşladım.

İçinden Matt çıktığındaysa tamamen durdum.

"Hassiktir?" dedim nefesim kesilmiş bir şekilde.

"Ne?" diye sordu. "Sorun ne?"

"Matt senin araç yolunda," dedim karga gibi bir sesle.

"*Eski sevgilin* mi?" diye sordu. "Arabadan inme, Tali. Senin işyerine çıkıp gelme gibi bir hakkı yok. Polisi arıyorum."

"Yapma," diye yanıtladım ayağımı frenden kaldırıp evin önüne çekerken. "Tehlikeli olduğu yok ya. Bırak da ondan kendim kurtulayım."

Aramayı sonlandırıp arabadan çıktım, gergin olmaktan çok sinirlenmiştim. Matt'le o partide karşılaşmak tuhaf ve beklenmedikti ama kasten burada olması... biraz ürkütücüydü.

Dudakları kıvrılarak eskiden o çok sevdiğim çarpık gülümsemeyi ortaya çıkardı. Ben gülümsemedim. En azından bir özür dilemesini umut eden tarafım çok uzun zaman önce kaybolmuştu. Şimdiyse sadece ondan kurtulmak istiyordum. "Burada ne yapıyorsun?"

Ferrari'sine yaslandı, hoş karşılanmamak canını hiç sıkmamış gibiydi. "Sana başka nasıl ulaşacaktım? Aramalarımı engellemişsin. Endişelendim."

"Endişelendin mi?" diye tekrarladım arabanın kapısını arkamdan kapatırken. "Endişen bir yıl geriden geliyor. Ama hiç bu kadar iyi olmamıştım, o yüzden yoluna bakabilirsin."

Matt ellerini ceplerine soktu, o güzel yüzü buruşmuştu. Şu an gözüme Hayes'e kıyasla ne kadar çocuksu geldiği gerçeği neredeyse komikti. "Dinle, o adam için sadece çalışıyorsun sanmıştım ama siktir... hafta sonu onunla seyahate mi çıktın? Aklından ne geçiyordu?"

Donup kaldım. Bu hafta sonundan hiç kimseye bahsetmemiştim. Aileme, hatta Jonathan'a bile. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Onu takip ettiriyordum," dedi Matt sıfır suçlulukla. "Niyetine güvenmiyorum."

Tuttuğum nefesimi afallamış bir kahkahayla salıverdim. "Siktir, Matt. Sen ciddi misin şu an? Babamı toprağa verirken beni aldatan *sendin*."

"Ben seni sadece *bir kere* aldattım, Tali çünkü çok içmiştim. Ünün aklımı çelmesine izin verdim. Bu kadarını kabul edebilirim. Ama o adam... adamın bundan *adı çıkmış*. Ve belki onu iş üzerinde yakalamadım ama bir gün içinde kaç kadının evine girdiğini biliyor musun sen? Gerçekten onlardan birinde kimseyi becermediğini mi düşünüyorsun?"

Muhtemelen geçen kış olsa ben de aynısını söylerdim. Ama şimdi gerçeği biliyordum. "Onun dürüstlüğü elden bıraktığını hiç görmedim ve ben de dahil, iletişim kurduğu herkese karşı son derece açık," diye yanıtladım. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ve anlamamak da ısrar ettiğin şey şu ki, ben senden beni aldattın diye ayrılmadım. Ayrıldım çünkü sen bana asla inanmadın. Bana sen olmasan kitap anlaşmasını yapamayacağımı söylemiştin hatırladın mı? Ve ben bocalamaya başlar başlamaz bana pes etmemi söyledin. Ben bunu sana asla yapmazdım."

Kendinden utanıyormuş gibi başını aşağı eğdi. Ya da belki de sadece rol yapıyordu. Ne de olsa bir oyuncuydu, duyguları taklit etmede şimdiye kadar epey beceri kazanmış olduğunu tahmin ediyordum. "Haklısın, tamam mı? Öyle dememeliydim. Ama ne var biliyor musun? Sen bana pes etmemi söylesen ben senden bu yüzden *ayrılmazdım*. Kavgasını verirdim. Esas problem senin kendine inanmaman. Benim haklı olduğumdan korktun sadece."

Kelimeleri beni can evimden vururken midem buruldu. Koskoca bir yılı onu haksız çıkarmam gerektiğini düşünerek geçirmiştim ama hiç onun ne düşündüğünü neden önemsemediğimi sorgulamamıştım. Belki de fikrini değiştirmeye çalıştığım kişi hiçbir zaman *o* olmamıştı.

"Buraya kavga etmeye gelmedim," dedi usulca. "Seni özledim."

"Ben seni özlemedim," diye yanıtladım. Bunu onu incitmek için söylememiştim. Yalnızca gerçek buydu. Birine sahip olmanın getirdiği güveni ve Matt'in varlığının fikrini özlemiştim evet ama *onu* gerçekten hiç özledim mi, emin değildim. Ve onu şu an

kesinlikle özlemiyordum. Bu konuşma, yalnızca onunla o kadar uzun süre kaldığım için kendimden utanmamama neden oluyordu.

Matt inanamıyormuş gibi güldü. New York'ta kök salmaya başlayan o kibri belli ki burada yeşermişti. "Sana inanmıyorum. O adamda bende olmayan ne olabilir ki?"

"Zekâ," diye yanıtladım. "Ve ahlak." Bir de boy ve büyük bir alet ama bunları söylememek için kendimi tutmayı başardım.

Matt'in cevabı söz konusu adamın ta kendisi tarafından kesildi. Hayes araç yoluna fırtına gibi dalmış, frenlerden gelen tiz ses ve bir toz bulutu eşliğinde yanımızda durmuştu.

Arabadan atlayıp çoğu kişiyi korkutacak bir hızla Matt'in üzerine yürüdü.

"Meselemiz seni alakadar etmez, pislik," dedi Matt.

Kelimelerinin sahte bir cesaret gösterisinden ibaret olduğunu duyabiliyordum. Ekranda, Matt her zerresiyle bir süper kahraman gibi görünüyordu. Ama gerçekte 1.77 boyunda, yetmiş iki kiloydu; Hayes ise tek eliyle onu ortadan ikiye ayırabilirmiş gibi görünüyordu.

"Onu pusuya düşürmek için benim mülküme geliyorsun ve yüzüme karşı siktiğimin meselesinin beni alakadar etmediğini söylüyorsun, öyle mi?" diye sordu Hayes. "Tekrar düşün."

Matt dudak büktü. "Ah, demek şimdi büyük kahraman sensin? Senin ne olduğunu biliyorum ve en iyi gününde bile onun için yeterince iyi değilsin."

"Onun için yeterince iyi olmadığımın gayet farkındayım," diye hırladı Hayes, Matt'i itip Ferrari'ye yapıştırarak, "ama *buna* şu an son vereceksin. Kalabalıkta olsun tek olsun, eğer bir daha ona bu şekilde yaklaştığını duyarsam siktiğimin hayatını mahvederim ve söylediğimi yapamayacağımı bir saniye olsun düşünme."

Matt canı sıkılmış gibi yaptı ama mağlup edildiği çok açıktı. "Tali, bekçi köpeğini üzerimden çek."

Bir keresinde biri bana aşkın zıddının nefret olmadığını söylemişti... kayıtsızlıktı. Şimdi anlıyordum. Çünkü Matt'ten ne intikam almak ne de başka bir şey istiyordum. Sadece gitmesini istiyordum.

"Lütfen git," diye yanıtladım. "Senin ağzından çıkacak hiçbir kelimeyle ilgilenmiyorum."

"Sen ciddi misin?" diye sordu Matt. "Şu adamın benden daha iyi bir seçenek olduğunu mu düşünüyorsun? Seni bir haftada terk edecek."

Ben cevap veremeden Hayes'in yumruğu Matt'in yüzüne indi.

Ben de en az gözleri fal taşı gibi açılmış, burnundan kan fışkıran Matt kadar şaşırmıştım. Hayes'in birkaç iğneleyici kelimeyle ya da zamanlaması mükemmel bir davayla yanıt verecek biri olduğunu sanırdım.

Matt tişörtünü yukarı çekip kanamayı durdurmaya çalıştı. "Burnum kırıldıysa stüdyo elindeki her şeyi alır."

Hayes onu ittirerek bıraktı. "Benim mülkümdesin, pislik. Buradaki kurbanın sen olduğunu açıklama konusunda bol şans."

"Tali..." dedi Matt, hâlâ onun iyiliği için olaya müdahale edeceğimden emindi. Sanki ona duyduğum aşk hâlâ içimde bir yerlerdeymiş de şimdi bütün şiddetiyle savunmasına koşacakmış gibi.

Başımı iki yana salladım. "Sana tekrar vurmadan gitsen iyi olur. Ya da ben vurmadan."

"Hata yapıyorsun," dedi Matt arabasına binerken.

Matt arabasıyla uzaklaşırken hiç umursamadığımı görmek içimi bir rahatlamayla doldurdu.

Hayes bana döndü ve garip bir şekilde durup kalmadan önce bana doğru bir adım attı.

"Buraya nasıl bu kadar hızlı gelmiş olabilirsin ki?" diye sordum.

"Birkaç trafik kuralı ihlal edildi," diye cevap verdi. "Ama onun ne yapacağından endişelendim. Ayrıca telefonu yüzüme kapadın ki bu da kovulmana yol açabilecek bir kusur ama bir seferliğine görmezden geleceğim."

Gülümsedim. "Sadece bir seferliğine mi?"

"Evet, pek çok şeyi bir seferliğine yapıyormuşuz gibi duruyor, neden bunu da listeye eklemeyelim ki?" Bir elini belime koydu. "Hadi. Terasta bir şeyler içelim. Tanıdığım tiz sesli ufak tefek biri bana daha fazla güneş ışığı almam gerektiğini söyleyip duruyor."

Beni eve götürüp arka bahçeye çıkardı ve bir kadeh kırmızı şarap koydu. Dikkatli gözlerle beni izliyordu, hâlâ endişeliydi. Durum tam aksiymiş gibi davransa da beni önceliği yapıyordu.

Matt tatlı gülümsemesiyle hayattaki her şeyi tereyağından kıl çeker gibi hallederdi. Her ne kadar adi ve bencil olsa da insanlar dış görünüşünü karakterinin bir yansıması olarak kabul ediyordu. Hayes ise hayatını bir kayıtsızlık, kendini beğenmiş bir eminlik ve kibir maskesinin ardından sürdürüyordu. İnsanlar bunu da göründüğü gibi kabul ediyor ve nazik yönlerini asla fark etmiyorlardı. Onun aynı zamanda asistanı için evlat edinme sürecini hızlandıran, üvey kardeşiyle trambolinde zıplayan ve çalışanını savunmak için alelacele ofisten fırlayan adam olduğunu görmüyorlardı.

"Matt seni takip ettiriyormuş," dedim ona. "Özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

"*Beni mi?*" Hayes'in elindeki şarap şişesi havada donakaldı. "Neden ki?"

"Sanırım beni 'aldattığına' dair kanıt arıyordu. Bayan *Çok Büyük*'ü burada yakalamadığı için şanslıyız."

"Ona hâlâ böyle diyoruz, öyle mi?" diye sordu rahatça yanımdaki sandalyeye yerleşerek. "Artık durursun sanmıştım, ne de olsa sen de benzer bir şey dedin."

Titrek bir kahkaha attım. "Ben söylediğimde kulağa daha havalı gelmişti."

Gözlerimiz buluştu ve aramızdaki hava ısınır gibi oldu. Sanki tekrar oradaydık. Beni şezlonga bastıran bedeninin ağırlığı, içimdeki kalın aleti, boşalmamaya çalışması. Beynimden bu görüntüyü silmeye çalışırken bakışlarımı kaçırdım. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum.

"Şu önümüzdeki hafta sonu hakkında," dedi. Sesi pürüzlüydü, normalden daha az emin çıkıyordu. "Eğer kendini rahatsız hissediyorsan..."

"Hissetmiyorum," diye yanıtladım biraz fazla hızlıca. "Gelmek istiyorum. *Gitmek*, demek istedim. Gitmek istiyorum."

Garip.

Gözlerimiz tekrar buluştu ve aramız bir daha normale dönecek mi merak ettim.

Ve dönmemizi isteyip istemediğimi de.

30

Beş gün sonra hayatımda ilk kez birinci sınıf uçuyordum. Aramızda kendini hissettiren gariplik bundan aldığım keyif karşısında kısa bir süreliğine silinip gitti.

"Bu bir *yatak*, Hayes," diye fısıldadım. Uçağa bindiğimizden beri aralıksız çalışıyordu; ben ise koltukla oynamak, ne yaptıklarını görmek için her butona tek tek basmak ve bize verdikleri hediyelikleri açmaktan başka bir şey yapmamıştım. Neden birimizin zengin olduğunu, ötekimizin ise... ben olduğumu yine fazlasıyla belli etmiştim. "Tanrım. Neden evimde bundan yok?"

Hayes tek kaşını kaldırdı. "Bir *yatağın* yok mu?"

"Elbette var. Ama yatağa *dönüşen* bir koltuğum yok." Dümdüz yatana kadar butona bastım. "Bu kadar çok insanın uçakta seks yapanlar kulübüne katılmaya çalışmasına şaşmamalı. Koltuklar resmen bunun için yapılmış."

Hayes'in bakışları bana kaydı. Edepsiz bir teklifte bulunmasını bekledim ama o bilgisayarına geri döndü. Pis pis sırıtmamasından, imalı laflar etmemesinden nefret ediyordum. Her şey, aramızdaki elektriği geçen hafta sisteminden attığını işaret ediyordu, benim içinse her hücremde çoğalan bir virüs gibiydi.

Ninova

Keşke geçen hafta sonu kaçmasaydım. Keşke onu o gece hiç uyutmasaydım.

Keşke ona daha fazlasını istediğimi söyleyecek kadar cesur olsaydım.

***

Konferans organizasyonu bizi iki yatak odalı bir süite yerleştirmişti. Romantik bir odaydı, ortak balkon Alcatraz Körfezi'ne tepeden bakıyordu. Hayes de bu düzenlemeye benim kadar şaşırmış görünüyordu, yani sanırım bunu o önermemişti.

Telefonumun ekranı yanıp bana annemin biz havadayken bıraktığı sesli mesajı hatırlattı, Hayes gidene kadar görmezden gelmeye devam edecektim. Tüm broşürlerin ulaştığını tasdik ettikten sonra üzerimi değiştirdim, ardından beraber asansöre doğru ilerledik. O, tasarım takım elbisesinin içinde mükemmel ve jilet gibiydi; bense şortum ve bol üniversite kapüşonlumla birinin çocuğuymuşum gibi görünüyordum.

"Bugün bir şeyler halletmeme gerek olmadığından emin misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Broşürler orada olduğu sürece gerisini kendim hallederim. Planın ne?" Benimle sanki sorusunun cevabını aslında umursamayan kibar bir yabancıymış gibi konuşuyordu. Bakışlarının spor ayakkabılarıma kaydığını gördüm, oradan tekrar aynalı kapıya dönmüşlerdi.

Ona haritamı uzattım, görmek istediğim her şeyi önceden işaretlemiştim.

"Akşam yemeğine döneceğim," dedim ve sonra içimden kendime küfrettim. Belki de benimle yemek istemiyordu. Belki de iş arkadaşlarıyla bir planı vardı ve şimdi kendini vasat, iyi giyinmemiş asistanını da yanında götürmek zorunda hissedecekti. "Yani tabii başka planların yoksa."

Dilini çıkarıp altdudağına değdirdi. "Planım yok. Ama benim için acele etme."

Artık birbirimize karşı fazla temkinli davranıyorduk ve ben eski Hayes'i özlüyordum. Sanki bu onun hakkıymış gibi boş zamanımı şiddetle talep eden Hayes'i. Hiç yatmamalıydık ve geçtiğimiz hafta boyunca bunu o kadar sık düşünmüştüm ki hâlâ her fırsatta onu hayal etmediğimi sanırdınız.

Asansörden indik ve tam annem tekrar ararken Hayes'i bir tanıdığı durdurdu.

Ona arkamı döndüm ve lobiyi aşağıdaki bardan ayıran uzun palmiyelere doğru yürüdüm. Eğer bir ebeveyniniz üst üste iki kere arıyorsa muhtemelen cevap vermeliydiniz... söz konusu *benim* annem olsa bile.

"Sonunda," dedi selamlamak yerine. "Bu sabah Dr. Shriner'la görüştüm ve bize eve temelli taşınacağını söyledi. Bu saçmalığa ayak uydurduğuna inanamıyorum. Shriner'ın Charlotte'ı orada tutmaya hakkı yok. Hem de hiç. Sadece blöf yapıyor."

Gözlerimi kapadım ve aslında söylemek istediğim şeyleri dizginlemeye çalıştım: *Babam görevini asla senin yaptığın gibi terk etmezdi. O beni asla bu pozisyona sokmazdı.* "Anne, buradaki mevzu dediğini yapıp yapamayacağı değil. Senin bu iş için uygun olmadığını düşünmesi."

"AA'ya gitmiyorum diye sırf!" diyerek bağırdı. "Ki hiç ihtiyacım yok!"

Artık neye inanacağımı ben de bilmiyordum. Annemin gerçekten de filmlerde ve polisiye dizilerde gösterilen alkoliklerden olduğunu düşünmek benim için zordu. Ama hassas durumdaki bir çocuğa bakacak en iyi kişi olmadığına inanmak günbegün kolaylaşıyordu.

Açılış konuşmalarının başlamak üzere olduğunu işaret eden bir zil sesi duyuldu ve birden arkamdan bir yığın insan balo salonu kapılarına sürü hâlinde hareket etmeye başladı. Bu konuşmayı bitirmem gerekiyordu.

"Bak, ihtiyacın olup olmaması umurumda değil," diye patladım. "Ama Shriner'ı dinlememen onun bir şey hakkında yüzde

yüz haklı olduğunu gösteriyor: Eve taşınmak zorundayım çünkü sen Charlotte için en iyisini yapma niyetinde değilsin."

Telefonu yüzüne kapadım ve etrafta Hayes'e bakındım... ve onu tam arkamda, afallamış hâlde buldum. Ve *incinmiş*.

"Ne haltlar dönüyor?" diye sordu.

Ona bu şekilde söylemek istememiştim. Bütün gün sürecek bir konferansa girmek üzereyken ve doğru düzgün konuşamayacakken olmamalıydı.

"Ben... şey, gelecek ay eve dönüyorum. Kansas'a. Kız kardeşimin doktoru bunu şart koştu."

Hayes kaskatı kesildi. "Ne kadarlığına?"

Bakışlarımı kaçırdım. "Bilmiyorum. Sanırım o mezun olana kadar. Annemin devreye gireceğini düşünmüyorum ve başka bir seçenek de yok," dedim dişlerimi sıkarak. Kelimeler kulağa zorla söylemişim gibi değil de meydan okurmuşum gibi geliyordu.

Hayes bir elini saçlarından geçirdi, çenesi kasılmıştı. "Ve bana söyleyemedin, öyle mi?" diye sordu sert bir sesle. "Seni her gün görüyorum ve bana *taşınacağını* söyleyemedin?"

Konusunun açılmadığını söylemek istedim ama açılmıştı. Hayes tekrar tekrar konuyu gündeme getirmişti ama ben sorunu kendi kendine hallolana kadar görmezden gelebileceğimi düşünmüştüm. "Bir ay sonra zaten beraber zaman geçirmeyecektik ki." Kulağa savunulmaz olanı savunmaya çalışan bir çocuk gibi geliyordum.

Hayes'in burun delikleri genişledi. Gözleri daha önce hiç olmadıkları kadar koyulaşmış, yalnızca gözbebekleri kalmıştı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

"Bu," dedi arkasını dönüp uzaklaşarak, "tam bir saçmalık."

***

San Fransisco sokaklarında yürürken karnımda midemi bulandıran bir his yer etmişti.

Hayes'le aramızda o konuşma geçmemiş olsa –gürültülü, kalabalık ve beklediğimden biraz daha derme çatma olan- Fis-

herman's Wharf beni heyecanlandırır mıydı? Belki de heyecanlandırmazdı ama *böyle* de hissettirmezdi. Sanki hiçbir şeyi net göremiyormuşum gibi, sanki midem tersine dönüyormuş ve dolu bir nefes alamıyormuşum gibi. Ona söylemeliydim. Bana dair neredeyse her şeyi biliyordu ve bunu ondan kendimin bile tam olarak idrak edemediğim nedenlerden ötürü kasten saklamıştım.

Beni en çok üzen şeyse onun durumu öğrenmesiydi. Çünkü bu artık kalabilirmişim gibi rol yapamayacağım anlamına geliyordu. Ne kendime ne ona.

Otele geri döndüğümde ayaklarım zonkluyor, bacaklarım sızlıyordu. Duş aldım ve bornozumla balkondaki yumuşak sandalyeye çöküp Hayes'i beklemeye koyuldum. Meseleyi aştığını ve üzerine tartışmamıza gerek kalmayacağını uman saf bir tarafım vardı.

Salona girdiğini duyduğumda ona seslendim. Kayan kapıların önüne geldi, gözleri bornozuma ve ıslak saçlarıma takıldı.

Aramızın nasıl olduğunu bilmiyordum. Dudaklarım aralandı, gönülsüz bir özür dileyecektim ki benim yerime Hayes konuştu.

"Nasıl geçti?" diye sordu.

Bütün bedenime bir rahatlama dalgası akın etti. Belki de rol yapmaya devam edebilirdik. Belki de yemeğe çıkardık ve her şey yine normal gelirdi. "Güzel ama hâlâ görmem gereken çok yer kaldı. Umarım yarın sabah beni çalıştırma planların yoktur."

"Genelde senin çalışmayacağını farz ederek hareket etmeye çalışıyorum," diye yanıtladı sakince. "Böylece beklentilerim karşılanmış oluyor."

Ceketini çıkarıp kendini yanımdaki sandalyeye bıraktı. Ona bir kadeh şarap koydum, kabul etti ama içmedi. Onun yerine gözlerini okyanusa dikti, ifadesi dalgındı. Belki de aramız sandığım kadar iyi değildi.

"Senin konferansın nasıldı peki?" diye sordum. "Büyük konuşman için hazır mısın?"

Şakaklarını ovuşturdu. "Keşke bitmiş olsaydı."

Hayes çoğu zaman işi kibre vardıracak kadar özgüvenliydi. Her konuda olduğu gibi, basitliğinden ötürü bu konuşma için de bıkkınlık hissetmediği aklıma hiç gelmemişti. "Sen *endişeli* misin?"

"Sadece biraz gerginim. Sorun yok."

"Neyin yardımı dokunur?" diye sordum.

Bakışları yüzüme çevrildi, dudaklarımda yarım saniye fazla oyalandı. Dikkatle bakan gözleri karşısında meme uçlarım sertleşmişti. "Kendimi yormamın."

Aklıma bunu yapabileceğimiz pek çok yol geliyordu. Ama aramızda şu an olduğundan daha büyük bir mesafe olmamıştı hiç.

Ayağa kalkıp arkasına geçtim. New York'tayken oyuncu seçmelerinden önce Matt'e masaj yapardım. Onun için masaj dersi bile almıştım, o zamanlar sevgi dolu bir hareket gibi gelse de şimdi biraz acınası görünüyordu.

"Otur," dedim ellerimi omuzlarına koyarak ki... siktir, çok güzellerdi. Geniş ve biçimli kasları anatomi çizimleri ve *Men's Health* kapağı için mükemmeldi. Ovuşturmaya başladım.

"Tali," dedi sesinde bir uyarı vardı. Ardından inledi. "Tanrım. Nasıl bu işte bu kadar iyisin? Eğer bilseydim her gün yaptırırdım."

"Gariptir ki bu patronlarıma sunduğum standart bir hizmet değil. Ama sanırım bu argüman artık geçerli değil, sonuçta patronlarıma genelde sakso da çekmiyorum."

Hayes öne doğru fırlayıp dokunuşumdan kaçtı. Dirsekleri dizlerindeydi ve başını ellerinin arasına almıştı. "Yüce Tanrım," dedi. "Bazen ağzına bir uyarı zili asmak gerekiyor."

Ellerim havada, donakaldım.

Hayes bir avucuyla yüzünü sıvazlayıp ayağa kalktı. "Akşam yemeği için resepsiyonu arayacağım. Ne istersin?"

Odaklan, Tali. Normal davran. Durumu kurtar. "Ben..." Zihnim tamamen bomboştu. "Ben, şey, Kuzey Sahili'nde iyi bir İtalyan restoranı olduğunu duydum."

Gözleri kısıldı. "Kim söyledi? *Sam* mi?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Evet, elbette Sam söylemişti.

Hayes yüzüme şöyle bir bakış atmasıyla içkisini masaya öyle sert koydu ki cam çatladı. "Siktir," diye tısladı. İki elini de saçlarından geçirdi, ardından bana ters ters baktı. "Neyi öğrenmek istiyorum, biliyor musun?" diye sordu. "Bunların hepsini ne kadar zamandır sakladığını. Gideceğini *ne kadar kahrolasıca* zamandır biliyordun ve bana bahsetmedin? Sam buradayken biliyor muydun? Başından beri plan bu muydu? Eve geri taşın, sıkıcı eski arkadaşınla bir hayat kur?"

Ona sinirlenmek istiyordum ama açıklanamaz bir ağlama isteği de duyuyordum. Sertçe yutkundum. Hiçbir konuda bana kendimi kötü hissettirmeye hakkı yoktu. "Bunun nasıl bir önemi olabilir ki?"

"Pislik yapma," dedi. Bana doğru uzun bir adım attı. Duvara geriledim ancak aramızdaki boşluğu kapatmıştı. "Önemi olduğunu biliyorsun."

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki kulaklarımda yankısını duyabiliyordum. "Ben..."

Dudaklarını benimkilere yapıştırdı, sanki biraz fazla üzerine gitmişim gibi sert ve dizginlerinden kopmuştu. Haftalardır bastırdığım gerilim –orada olduğunu bile bilmediğim o gerilim– bir anda serbest kaldı ve fırtınaya kapılmış bir yelkenli gibi açıldı. Platformdaki o anları rüyamda görüp duruyor, her gün sıcak basmış hâlde ve çaresizce daha fazlasını isteyerek uyanıyordum. Koca bir haftayı bir korkak gibi kaçtığım için kendimden nefret ederek geçirmiştim.

Ona doğru eğildim ve Hayes'in bütün hüsranına, kendi çaresizliğime teslim oldum. Parmaklarımla saçlarını kavrayarak onu daha da yakına çekip öpücüğü derinleştirdim. Kirli sakalı tenimi çizerken dudakları boynuma kaydı. Bir elini bornozumdan içeri soktu, avucunun sıcaklığı gövdem boyunca yayılıp göğsümün altında durdu. Meme uçlarım öyle sertleşmişti ki sızlıyorlardı.

Bunu o başlatmıştı ama gözlerimi gözlerinden ayırmadan onu balkon kapısından içeri çekerek kontrolü elime aldım. O da bunun için en az benim hissettiğim kadar aç ve çaresiz görünüyordu. Onu odama gidene kadar bırakmadım ve valizimi gürültülü bir şekilde yataktan yere ittim. Hayes'in bu aceleme gülmesini bekliyordum ancak onun yerine beni yatağa yatırdı ve bana sanki yalayıp yutmak üzere olduğu bir ziyafetmişim gibi baktı.

Gömleğinin düğmelerini çözdü ve kemerini çekip çıkardı. Hareketlerinde hiçbir tereddüt, hiçbir kararsızlık yoktu. Pantolonu dizlerinden düştü, üzerinde yalnızca *boxer*'ıyla karşımda dikiliyor, kalın aleti kumaşın üzerinden bile kendini belli ediyordu.

İçime ne kadar mükemmel şekilde oturacağını bilmesem şu an biraz gözüm korkardı.

Üzerime tırmandı ve bedenimde bir yol çizdi. Köprücükkemiğim, göğsüm, bornozumun tek parmağıyla açtığı kuşağı...

Ardından dudakları benimkileri buldu. Bir bacağımı beline sardım ve ellerimi saçlarına daldırdım. Bedenimde aşağı doğru kaymaya başladığında onu durdurdum. "Hayır," diye fısıldadım. "Seni içimde istiyorum."

Kasıldı. "Fazla dayanamam. Bırak da önce..."

"İkinci seferinde dayanırsın." Sesim boğuk, saf arzunun getirdiği özgüvenle doluydu.

Bedenimi tekrar yataktan yukarı kaldırdığımda Hayes keskin bir nefes aldı. "Siktir," diye homurdandı gözlerini sımsıkı kaparken. "Bekle." Sanki benimle değil de kendisiyle konuşuyormuş gibiydi. Yataktan çıktı ve saniyeler içinde geri dönüp seyahat takımını komodine atarak içinden bir prezervatif çıkardı.

Kendini girişime hizaladı ve kalçalarını ileri ittirmeden önce aletinin ucunu bir kez boylu boyunca sürttü. Kendini tamamen içime soktu; kalın, sert ve mükemmeldi. Alev alev olan gözleri arzuyla kısılmışlardı. "İkinci seferden fazlasma ihtiyacım olacak," diye uyardı.

Harika.

Yavaşça içimden çıktı, hiç şu anki kadar hassas olmayan sinir uçlarımı tek tek uyarıyordu. Aletinin etrafında, gergin bir yumruk kadar sıkıydım.

Tüm bunların ne olduğunu ya da nasıl biteceğini bilmek isteyen o yanım varlığını hep koruyordu. Ancak sonra kalçaları hızla öne fırladı ve ben bıçaklanmışım gibi keskin bir nefes aldım. Endişelenemeyeceğim kadar güzeldi, düşünemeyeceğim kadar güzeldi.

Başını aşağı eğdi, meme ucumu ağzına alıp dişleriyle hafifçe çekiştirdi ve tekrar tekrar içime sertçe girip çıktı. Yakında bedenimi ele geçirecek patlamayı şimdiden hissedebiliyordum. Midemde parlayıp sönen minik bir yıldızdı, dönüyor bu esnada da açılıyordu. "Daha hızlı," diye tısladım ve bir iniltiyle dediğimi yaparak insafsızca hareket etmeye başladı.

Öyle şiddetle boşaldım ki dünyam kararıp sessizleşmişti. Hâlâ üzerimde olduğunu, sarsak ve sert darbelerine devam ettiğini fark etmem bir anımı aldı. "Siktir," diye tısladı. "Siktir. Seninleyken çok güzel. Ben yapa–" Keskin bir nefesle cümlesi yarıda kesildi ve üstümde hareketsizleşti.

Yatağa yığılırken beni de kendine çekti. "*Kahretsin*, Tali."

Göğsü yükselip alçalıyor, ikimiz de kendimize gelmeye çalışırken hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

"Kendi çiçeklerimi sipariş etmekle ilgili bir şaka patlatmalı mıyım yoksa bunu zaten bekliyor musun?"

Dudaklarını boynuma sürtüp tenimi dişledi. "Geçen hafta sonundan sonra, cinsel ilişki sonrası garip davranman biraz beklendik."

"*Benim* garip davranmam mı?" Tek dirseğimin üzerinde doğrulup ona baktım. "Bütün hafta kıçına sopa girmiş gibi etrafta gergin gergin dolanan sendin. Özellikle de bugün."

"Çünkü uslu durmaya *çalışıyordum*," diye hırladı. "Sonra omzumu ovarken saksolardan bahsedip beni çıldırttın." Vücudumdan örtüleri çekti, beni sırtüstü yatırdı ve aşağı kaymaya

başladı. Dudaklarını kalçakemiğime bastırdı. "*Sam* üzerine ettiğimiz bir kavga sayesinde kendimizi yatakta bulacağımızı hiç hayal etmezdim."

"Öyle mi?" diye sordum. "Peki ne hayal ediyordun?"

"Üç deliğin var. Olasılıklar sonsuz."

Güldüm. "Aslında değil, tabii Angela ve Savannah'yı da bizimle birlikte hayal etmiyorduysan."

Üzerime çıkıp beni yatağa sabitledi, dudakları boynumu buldu. "Sana daha önce de söylediğim gibi, ben seni asla paylaşmazdım." Bunu söylerken bakışlarını kaçırmadı ve yüzünden samimiyet akıyordu. Kalbimin etrafına inşa ettiğim bariyerlerden bazıları yıkıldı. Ancak yıkılmamış olmalarını diliyordum.

***

Gecenin bir yarısıydı, kesinlikle çok yorgun ama uyuyamayacak kadar da coşkuluydum. Hayes uzun bir süredir sessizdi, sızdığından şüpheleniyordum ki birdenbire konuştu.

"Ne zaman gitmek zorundasın?" diye sordu. "Kız kardeşini almaya."

Odanın kapkaranlık olmasına sevinmiştim. Bunu karanlıkta tartışmak her nedense daha güvenli geliyordu. Sanırım durumu idare etme şeklime hâlâ kızgındı... ya da daha doğrusu idare edemeyişime. Hayes'in yerinde olsaydım ben de sinirlenirdim.

Ona doğru yuvarlandım ve başımı göğsüne koydum. "Eve ağustosun üçüncü haftası gelecek, okul başlamadan hemen önce."

"Bunu halletmenin başka bir yolu olmalı," dedi. "Tabii gitmek *istiyorsan* başka. O, LA'e gelemez mi?"

Başımın altındaki kalp atışları güçlü ve istikrarlıydı. O bir kayaydı ve bütün benliğimle ona hep şu an olduğu gibi dayanabilmeyi diledim. "Lisedeki son yılı. Onu evinden ayıramam ve orada ona gerçekten değer verip söylediklerini dinleyecek birine ihtiyacı var. Eğer bunu yapması için anneme güvenemiyorsam, bir yabancıya hayatta güvenmem."

Hayes sessizdi. Acaba aramızdakinin devam edemeyeceğini mi söyleyecek diye merak ederken kendimi hazırladım. Bir yandan da devam edeceğimizi söylemesini umuyordum.

"Bugün kendimi gafil avlanmış hissettim," dedi onun yerine, sesi kısık ve tereddütlüydü. "En baştan Ella olayını yaşıyor gibiydim. Ohio'dan eve döndüğümde beni orada bekleyişi, telefonda konuşmak istemediğini söyleyişi."

Sesindeki acıyı duydum, benim aptallığım yüzünden yarası yeniden açılmıştı. "Özür dilerim. Niyetim bu değildi. Sadece erteleyip durdum sanırım. Sen öğrenirsen bu bir şeyleri değiştirir sandım."

Hayes beni altına çekti ve boynumu hafifçe ısırdı. "Bir şeyleri değiştirmiş gibi duruyor," dedi sessiz bir kahkahayla.

Evet, diye düşündüm *ama ne kadarlığına?*

***

Uyandığımda dışarısı aydınlıktı ve Hayes omzumu sarsıyordu.

"Tali," dedi, "Uçağımız yaklaşık bir saat içinde. Aracımız on beş dakikaya burada olacak. Hazırlanabilir misin?"

Öyle yorgundum ki kelimeleri oluşturmaya çalışırken kendimi dalgaya karşı yüzüyormuşum gibi hissediyordum. Şafak söktükten sonra uyumuştuk ve Hayes şu an hiç mantıklı konuşmuyordu. "Uçuşumuz öğlen ikide," dedim kelimelerim birbirine dolanırken.

"Saat on iki kırk beş."

"Aman Tanrım. Konuşman!" Hızla doğruldum. Ülkenin dört bir yanından cerrahlar onun konuşmasını dinlemeye gelmişti ve eğer uyuyakaldıysa...

"Hallettim." Birden takım elbise giydiğini ve çok rahatlamış göründüğünü fark ettim. "Ama sonrasında beni bırakmak bilmediler ve şimdi gidersek kıl payı yetişeceğiz. Hazırlanabilir misin yoksa uçuşumuzu değiştireyim mi?"

Yataktan fırladım, odada çırılçıplak koştuğum için endişele-

nemeyecek kadar çılgına dönmüştüm. "Nasıl geçti?" diye bağırdım kendimi duşa atarken, aniden fışkıran soğuk suyla titredim. "Gergin miydin?"

"Gergin olamayacak kadar yorgundum," diye yanıtladı banyo kapısına gelerek. "Sonunda bana yaşımı hissettirdin, tebrikler."

"Sen sürekli gece geç saatlere kadar uyanık kalıyorsun," diye yanıtladım kendimi delirmiş gibi sabunlarken. "Suçu bana atma."

Hayes kısık bir kahkaha attı. "*On altı kez* seks yaptık, Tali ve senin de belirttiğin üzere ben yaşlıyım. Muhtemelen bir ay hiç seks yapamayacağım."

Kelimeleri mideme gürültülü birer yumruk gibi indi. Bir yanım dün gece bunun tek seferlik bir şey olmadığına dair bir işaret bekleyip durmuştu. Çoğunlukla üzerine düşünemeyecek kadar onun keyfini çıkarmakla meşguldüm. Ama şimdi düşünebildiğim için dün gece söylediği her şeyi zihnimde taradım ve buna dair hiçbir şey bulamadım. *Islak*, *sıkı*, *ateşli* ve *sert* o an harikaydı ama evlilik yemini malzemesi de sayılmazlardı.

Hayes konuşması yüzünden gergindi ve kendini yormak istemişti. Birimiz için görev tamamlanmıştı. Ama benim de istediğim şeyler vardı, umut etme aptallığına düştüğüm şeyler. Ve hepsini bırakmam gerekiyordu.

Gitmeye çabucak hazırdım. Hayes otelden çıkış yapmak için aşağı inerken ikimizin de çantasını taşıdı. "Sizi tekrar görmeyi umarız," dedi resepsiyonist.

"Aslına bakarsanız ekimde tekrar geleceğim," diye yanıtladı Hayes. *Biz* geleceğiz dememişti. *O* geleçekti. Göğsüm sızladı.

"Ben gidip arabayı bulayım," dedim ona kısık bir sesle. Çantama uzandım.

"Ben taşıyabilirim," dedi.

"Ben hallettim."

Dün geceyi mutlu bir son hayal ederek geçirmiştim ve şimdi bunun bedelini ödeme vaktiydi. Daha fazlasını istiyor olsam da gerçekçi beklentilere girmeliydim. Ben yumuşacık bir yatakta

uzanıp oda servisini çağıran ve her daim memnuniyeti sağlanan şımarık bir prenses değildim. Ben bitiremediği kitabı, düzeltemediği ailesiyle çaresizlik derecesinde fakir yirmi beş yaşında bir kadındım ve bağ kurmaktan korkan patronuma âşıktım. Gerçekliğin şu anda araya girmesine izin vermem en iyisiydi çünkü eninde sonunda zaten yapacaktı. Hayes bana daha fazlasını veremeyecek olabilirdi. Ve belki şu an ben de veremezdim.

31

Pazartesi sabahı adrenalin ve korkuyla dolup taşıyordum.

Dün LA'e dönüş yolculuğumuz sessiz ve berbattı. İniş yaptığımızda ona geçmek isteyip istemediğimi sormuştu ama öyle zorlamaydı ki dinlemesi bile acı vericiydi. Ona evde çamaşır yıkamam gerektiğini söylemiştim ve o zamandan beri de konuşmamıştık.

Hayes'in evine vardığımda onu aşağıda buldum, normalde olduğundan daha az derli toplu görünüyordu. Üzerinde takım elbise yerine ameliyat önlüğü vardı ve saçları, ellerini sürekli aralarından geçirip durmuş gibi görünüyordu. Ona aklında ne olduğunu sormak istedim ama yeterince cesur değildim ve zaten onun da acelesi vardı.

Kahvesini alıp ayağa kalktı. "Gecen nasıldı?" diye sordu aniden.

Yutkundum. "Güzeldi. Seninki?"

"İyiydi." Ağzını kapadı, açtı, ardından tekrar kapadı. "Daha sonra konuşabilir miyiz?"

Kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. *Konuşabilir miyiz,* sorusundan asla iyi bir şey çıkmazdı. "Kusura bakma ama..."

Ninova

ya da "bütün saygımla söylüyorum..." demek gibiydi: Duymak üzere olduğunuz şeyden hoşlanmayacağınıza dair bir uyarıydı. Belli belirsiz bir baş sallamasıyla onu onayladım, midem düğüm düğüm olmuştu ama kendimi çabucak toparladım. Hayes'in durumumuza böyle bir tepki verebileceğini biliyordum ama ikimizin de iyiliği için onun seçimini kabul etmeliydim.

Ben artık ne aldatıldığında yıkılan o kızdım ne de Brad Perez'in evinden kaçıp sonrasında bir ay boyunca onu görmezden gelen kişiydim. Hayes'in söyleyeceklerinden sağ çıkabilirdim... ama kendimi psikolojik olarak hazırlamak için önümde koca bir günün olmasına sevinmiştim çünkü şu an kuruntularım biraz midemi bulandırıyordu.

Kahvemi çöpe atıp günüme başladım. Kapı zili çaldığında iki saattir çalışıyordum ve karşımda kucağındaki Gemma'yla dikilen Jonathan'ı buldum. Kötü ruh hâlime rağmen ikisinin bu görüntüsü karşısında gülümsedim. "Eski profesyoneller gibi görünüyorsun."

"*Eski* buradaki anahtar kelime çünkü kendimi aşırı derecede yaşlı hissediyorum," dedi Gemma'yı yere indirerek. Gemma ânında sarsak bebek adımlarıyla merdivenlere doğru koştu ve Jonathan da onu yakalamak için atıldı. "Bir haftada on yıl yaşlanıyorum. Onu hayatta tutmak tam zamanlı bir iş."

"Aa. Düşündüğün gibi sabah bir kere sulayıp haftada bir kere de budasan yetmiyor muymuş?"

"Ha ha," dedi Jonathan hiç eğlenmeyen bir ses tonuyla. "Bu çocuk resmen canına susamış. Üzerine bir sandalye düşürmeden ya da bir kitaplığa tırmanmaya çalışmadan iki saniye bile geçiremiyor."

Gemma'yı kucağıma aldım ve Jonathan kendini koltuğa bırakırken onu hoplattım. "Sadece oturmanın ne kadar güzel olduğunu bilmiyorsun," diye iç geçirdi. Gözlerini kapadı. "Onu ölümüne seviyorum ama birine yedi yirmi dört bakmak aşırı yorucu."

Ne kadar yorucu? diye merak ettim. İşine erken dönmek is-

teyeceği kadar mı yorucuydu? Bu en başından beri benim değil, onun hayatıydı ve bir parçası olmama izin verdiği için şanslıydım ama Hayes'le işleri yoluna koymak için gerçekten zamana ihtiyacım vardı.

"Erken dönmek istiyorsan," dedim gözlerine bakamadan kısık bir sesle, "Anlarım."

Jonathan öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Aslına bakarsan durum tam tersi. Şimdi onunla evdeyim ya, eski çalışma saatlerime döndüğümü hayal dahi edemiyorum. İdeal dünyada yarı zamanlı çalışırdım. Eve döneceğini biliyorum ama gidene kadar yarı zamanlı çalışmak ister misin diye merak ediyordum."

Eğer kalırsam Hayes'le aramda bir şeyler değişir miydi? Muhtemelen hayır. Ağustos sonunda ayrılacağım gerçeği hâlâ değişmemişti ve bu, kalıcı bir şeyler inşa etmek için yeterli bir süre değildi. Ama güçsüz düştüğümü hissedebiliyordum; her ne kadar olasılık dışı olursa olsun istediğim şeyin uzak ihtimaliyle yanıp tutuşuyordum. Jonathan'ın teklifini düşünürken uzun, bıkkın bir iç çekişle nefesimi verdim.

"Neler oluyor, Tali?" diye sordu.

Jonathan'ın gözlerinin içine baktım. Beni neredeyse Matt kadar uzun zamandır ve muhtemelen ondan iyi tanıyordu. Eğer kendisi hemen çözmezse ona doğruyu eninde sonunda söyleyecektim. "Ondan hoşlanıyorum. Beni sakın diye uyardığın şekilde ondan hoşlanıyorum."

Jonathan'ın gülümsemesi yumuşaktı. "Seni ondan *hoşlanmaman* için uyarmadım. Brad Perez'e yaptığın gibi onu da becerip gizli gizli sıvışma diye uyardım."

"Niye umurunda ki?" diye sordum. "*Benim Hayes'i* inciteceğimden endişe etmiş olamazsın?"

Bir tereddüt etti. "Çünkü ikinizde de daha fazlası için potansiyel gördüm. Ve hiçbir şey bunu, senin ya da onun korkunç tek gecelik ilişkilerinden daha hızlı mahvedemezdi. İçinizde biri kendini-yok-et butonuna basmadan önce birbirinizi tanımanızı istedim."

"Kulağa bunu neredeyse kasti planlamışsın gibi geliyor," dedim. "Sanki bu yüzden beni işe almışsın gibi."

Cevap olarak sessiz kaldı.

Bakışlarım önümde cam sehpaya tutuna tutuna yürüyen Gemma'dan babasına kaydı. "Tanrım," diye fısıldadım gözlerimi ondan ayırmadan. Jonathan'ın beni işe alırken neden o kadar dolambaçlı davrandığını anlayamamıştım ama artık nihayet anlıyordum. "Beni belki *bir ihtimal* âşık oluruz diye mi işe aldın? Gemma'yı evlat edindin mi yoksa o da bu numara için ödünç aldığın bir oyuncu bebek mi?"

Jonathan güldü. "Sırf seni patronuma ayarlamak için iki ay ülke dışına çıkmadım. *O kadar da* romantik biri değilim. Ama evet, bir şansınız olduğunu düşündüm."

Burun köprümü sıktım. "Neden? Ben erkeklere kötü davranan, ucu ucuna işe alman bir barmendim ve Hayes de... eh, o da *Hayes* işte. İkimizin birlikte olması mantıklı değil."

Jonathan omuz silkti. "O akşam barda seni görür görmez öyle vurulmuştu ki... Ama zor bir yıl geçirdiğin için ona geri çekilmesini söylediğimde dediğimi yaptı. O zamanlar bile sana değer veriyordu, hem de kendine verdiğinden daha fazla."

"Demek bu gerçekten yaşandı," diye fısıldadım hayretle. Evet, partideyken bu kadarını Hayes de söylemişti ama kendimi bunun doğru olduğuna inandırmak istememiştim. "Ama o bir ilişki istemiyor."

"Buradan bakıldığında Hayes'in çoktan bir ilişkisi varmış gibi görünüyor." Jonathan'ın dudakları bir sırıtışla yukarı kıvrıldı. "*Laguna Sahili* mi, Tali? Ve yalnızca ona tatilde asistanlık yaptığını söylemeden önce bırak da sana Hayes'le çalıştığım iki yıl boyunca onunla kaç kez *tatile* çıktığımı söyleyeyim."

Ona inanmayı çok fena istiyordum. Ama bu sadece yanıldığını keşfettiğimde daha fazla yıkılmama neden olacaktı. Kendimi korumak zorundaydım. Matt kalbimi kırdığından beri büyük gelişme katetmiştim ama Hayes'le çok daha kötü olacaktım.

"Bu bir ilişki istediği anlamına gelmiyor. Aramızdaki şeyin bir ilişki olduğunu düşünse kafayı yemeyeceği anlamına gelmiyor. Ve ben de öylece etrafta dolanıp hazır olmasını bekleyemem çünkü bu hiç gerçekleşmeyebilir."

Jonathan başıyla onayladı. "Öyleyse işe almak için başka birilerine bakınmaya başlayayım mı?"

Buna da katlanamıyordum. Ella gibi görünen bir afetin her gün benim yerime burada olduğunu düşünmeye katlanamıyordum. Ellerimi yüzüme gömdüm. "Ağustosun ortasına kadar yarı zamanlı çalışabilirim," dedim. "Sen de ondan sonra sadece erkeklerle mülakat yaparsın?"

"Ah, Tali," diye mırıldandı kısık sesle, sanki ben dizini yaralamış bir çocukmuşum gibi. "Belki o zamana kadar her şey kendiliğinden çözülür ve kimi işe aldığımın bir önemi kalmaz."

Küçücük bir tarafımın onun haklı olduğuna inanmasına izin verdim. Gelecekte bir noktada, haftalar haftalar sonra Hayes'in büyülü bir şekilde her şeyi düzelteceğine ya da düzeltmenin bir yolunu kendimin bulacağına...

Ama sonra Hayes'in ofisindeki hemşirelerden biri onun ameliyatı bitirmek üzere olduğunu ve bir saat içinde onunla buluşmamı istediğini söyleyen bir mesaj attığında o umut soldu. *Gitmemekte diretme ihtimallerine karşı, işleri kendi mülkünde sonlandırmamak hep en iyisidir*, demişti bir keresinde.

Görünüşe göre sıra bendeydi. Sadece daha erken fark etmediğime şaşırmıştım.

***

Bir saat sonra ofisine girerken başını kaldırıp bana baktı. İfadesinden bitkinliği ve isteksizliği okunuyordu ki bu beni öfkelendirmişti. Her şeyi doğru yapmıştım. Ondan *hiçbir şey* istememiştim ama yine de buradaydım; ona hoşlantı besleyen çaresiz kızın teki gibi davranılıyordum.

"Hey," dedi. "Kapıyı kapatabilir misin?"

Çenemi sıktım ama ricasını yerine getirdim. Masanın benim

olduğum tarafına geçti ve oradaki iki koltuktan birini çekip benimkiyle yüz yüze gelecek şekilde döndürdü.

Dilini dışarı çıkarıp altdudağına dokundurdu, söyleyeceği kelimeleri arıyordu. Ona hiç zahmet etmemesini söylemek üzereydim.

"Muhtemelen en zor ameliyatlarımdan birini yapıyordum," diye başladı duraksayarak, gözlerini ellerine dikmişti, "ve bütün o zamanı bunun hakkında düşünerek geçirdim. Aramızdaki şeyi. Beni strese sokuyor."

Gözlerimi kapadım. "Senden asla bir şey beklemedim," dedim sıktığım dişlerimin arasından. Boğazım sıkışmıştı, sertçe yutkundum. Onun önünde ağlamayı reddediyordum çünkü aslında bu tamamen benim hatamdı. Onu kadınlara davranış şekli yüzünden öyle hararetli eleştirmiştim ki... Sonuçta hepsi ondan bir şeyler bekleyebilirlerdi ama hiçbiri bununla ilgili bir sorun çekmemişti. Bu konuşmayı yapmak zorunda kaldığı tek aptal *bendim*. "Dün kendi evime döndüğümde bunu açıkça belli ettiğimi sanıyordum."

"Aynen öyle!" dedi ellerini havaya savurarak. "Bana yeterince hızlı uzaklaşamadığın bir sapıkmışım muamelesi yapıyorsun."

Gözlerimi kırpıştırdım. Hislerimi belli etmem ve bundan rahatsız olmasıyla ilgili şikâyette bulunmasını bekliyordum. Bu ise bambaşka bir durumdu.

"Havalimanına giderken tek kelime bile etmedin," diye devam etti. "*Çantana* bile dokunmama izin vermedin. Bana gel dedim ama çamaşırları yıkaman gerektiğini söyledin. Ne istediğine dair en ufak bir fikrim bile yok. Davranış şekline bakılırsa, hiçbir şey istemediğini farz ediyorum."

"Benim ne istediğimin bir önemi var mı?" diye fısıldadım. "*Sen* hiçbir şey istemiyorsun."

"Sana bu sonuca varmana neden olacak ne söyledim?" diye sordu. "*Aylardır* her boş ânımı seninle geçiriyorum, Tali. Her fırsatta seninle vakit geçirmek için bahane bulacağım diye gir-

mediğim zahmet kalmadı. Bu yıl dört gün izin aldım ve *hepsini* seninle geçirdim."

Ellerimi yüzümün önüne götürdüm. "Benim gibi kızlardan kurtulmak için işe aldığın kişiyim ben," diye fısıldadım. "Seni benden gitmemi istemek zorunda bırakmadığımdan emin olmaya çalışıyordum yalnızca. Oraya doğru gittiğimizin farkındaydım. Sana dair gerçekçi olmayan beklentilere girmek istemedim."

Beni kucağına çekti ve memnuniyetle gittim. Bacaklarımı iki yanına atarken dudaklarım onunkileri bulmuştu. Üzerinden daha iki gün bile geçmeyen bir şeyi nasıl özleyebildiğimi bilmiyordum ama içten içe şunu çok iyi biliyordum: Bunu özlemiştim. Onu özlemiştim, sanki yokluğunda vücudumun çöktüğü hayati bir organdı o.

"Bu hafta sonundan sonra hâlâ kendini onlarla aynı kefeye koyduğuna inanamıyorum," dedi, yüzümü ellerinin arasına almak için geri çekilirken. Ona cevap vermedim, sadece dudaklarını tekrar kendiminkilere çektim. Dudakları ağzımdan boynuma kaydı ve beni asla tahmin edemeyeceği şekillerde yükselten yumuşak, sevgi dolu öpücükler kondurmaya başladı. Neredeyse daha başlamamıştık bile ama şimdiden daha fazlasını arzuluyordum. Sakallarının kalçalarımı çizmesini, içime girmesini...

Bedenlerimiz arasında bir nefeslik mesafenin bile kalmayacağı kadar onunla bir olmak istiyordum ve önlüğünün altında zonklamasına bakılırsa bunu tek isteyen ben değildim. Önlüğünün beline uzandım.

"Konuşman hakkında stresliydin. Benimle alakası olup olmadığını bilmiyordum ki."

"Ben konuşmalardan önce stres yapmam," dedi eteğimi kalçalarımdan belime sıyırırken, parmakları külotumdan içeri girdi. "Bunu sen söyledin, ben de öyle düşünmene müsaade ettim. Oysa bütün gün boyunca *senin* yüzünden aklım karman çormandı." Başparmağı tam da doğru noktanın üzerinde daireler çiziyordu. "Siktir. Prezervatifim yok."

"Benim var," dedim nefes nefese, kucağından inmeden çantama uzandım. Hayes tek kaşını kaldırdı. Hiç kimseyle yatmayan bir kızın yanında neden prezervatif taşıdığını merak ediyordu. "Beni yargılama. Hazırlıklı olmayı severim."

Paketi dişleriyle yırtıp prezervatifi taktı. "Şimdilik sadece minnet duyacağım."

Külotumu kenara çekti ve beni kendini önlüğüyle iç çamaşırından kurtaracak kadar havaya kaldırdı. Aramıza uzanıp aletini kavradım. Elimde kocamandı ve taş gibi sertti. Başparmağım zonklayan o damar üzerinde hafifçe gezindiğinde Hayes'in gözleri kapandı. "Fazla dayanamayacağım," dedi. "*Yine.*"

Hafta sonundan sonra ben de tam olarak kendime gelememiştim. O kadar kalındı ki kendimi üzerine bırakırken canım yanmıştı. Ancak bu mümkün olan en güzel acıydı. Daha fazlası için kalçalarınızı bir kez daha öne doğru ittirmenize neden olan türden bir acı.

Sanki uyuşturucu etkisindeymiş gibi gözkapakları hafifçe kapandı ama altlarında gözleri alev alev yanıyordu. Dudakları aralandı. "Yirmi dört saattir bundan başka hiçbir şey düşünmedim," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Bu türden bir takıntı geçici bir şeydi ama bana ilgisinin ne kadar süreceği konusunda endişelenmeyecektim. Sürdüğü zaman boyunca her ânının tadını çıkaracaktım sadece.

32

Fareler dokuz gün uykusuz kaldıktan sonra ölürler. İnsanların daha uzun ömürlü olduklarını hesaba katarsak bile, Hayes'le benim ya değişmemize ya da yok olmamıza yalnızca birkaç gün vardı. En azından mutlu mesut ölecektim.

Beş gündür bu şekildeydik. Az biraz yemek yiyor, kesinlikle hiç uyumuyor ve mümkün olduğu an işi bırakıyorduk. Benim gideceğim gerçeğini pek tartışmıyorduk. Bir gün bana gitmek *isteyip* istemediğimi sordu, sanki bununla bir ilgisi varmış gibi. Ailenizin size ihtiyacı varsa kendinizi öne atardınız. Bunu duyduktan sonra konunun peşini bırakmıştı. Ben gittikten sonra bize ne olacağından asla bahsetmiyordu ama neden bahsedecekti ki? On yıldır tek eşli takılmayan bir adamın öyle birden *uzun mesafe* ilişkisi deneyecek hâli yoktu ya. Bu sorun değil, diye hatırlattım kendime. Eğleniyor, ânı yaşıyorduk. Sürdüğü müddetçe tadını çıkaracaktım.

Üzerimde sadece bir tişörtle ona *smoothie* hazırlarken aşağı indi. Gözleri beni baştan ayağa süzdü, bakışları artık eskisi gibi kaçamak değildi. Normal şartlar altında mutfağında yarı çıplak dolaşmam tezgâhın üzerinde, koltukta ya da hatta kilerin içinde

Ninova

–çok ilginç bir raunttu– seksle sonuçlanırdı. Ama bugün çoktan geç kalmıştı.

"Bana işkence etmeye çalışıyorsun," diye inledi.

Güldüm. "İşe yarıyor mu?" Lüks kahve makinesini –patronumu becermemin avantajı artık Starbucks'a gitmek için sabah erkenden yataktan kalkmamı istememesiydi– kıçımı sergileyecek şekilde biraz fazla eğilerek açtım.

Hayes'in gözleri koyulaştı. "Siktir," diye homurdandı. "Bu böyle devam ederse işsiz kalacağım."

"İşsiz kalmalısın da zaten." Lattesine şeker ekleyip karıştırdım –garip bir şekilde bunu onun için yapmayı seviyordum– ve elimde bardakla mutfağı aştım. "Seni perişan ediyor."

"Düşünüyor olabileceğinin aksine," dedi, "zenginliğim havadan gelmiyor. Çalışmam gerek."

"Ama ev ziyaretlerinden nefret ediyorsun ve yaptığın ameliyatların yarısından ödün kopuyormuş gibi görünüyor," diye karşı çıktım. "En başta sana ilham olan pediatriyse belki de olman gereken yer orasıdır."

Çenesini sıktı. "Sanmıyorum."

Kahvesinden bir yudum alırken bekledim. Söz konusu Hayes olduğunda, ondan bilgi almak için bazen sessiz kalmanın yakasına yapışmaktan daha etkili olduğunu keşfetmiştim.

"Dylan'ın ölüp Ella'nın beni terk ettiği o dönemden suçluluk dışında hatırladığım tek şey, aynısını tekrar yaşamaya duyduğum dehşet," dedi en nihayetinde. "Öyle bir baskıya ihtiyacım yok."

Öne eğildim, sonunda meselenin özüne inme ihtimaline çekiliyordum. "Baskı mı?"

"Fazla önemsemenin getirdiği baskı."

Hastalarını önemsemekten mi bahsediyordu yoksa başka birini sevmekten mi emin değildim. İkisi birden olduğundan şüpheleniyordum.

"Hayes," dedim, ses tonum sessizce yakarır gibiydi. "Hiçbir şey hissetmemenin daha iyi bir seçenek olduğundan emin değilim."

Benimle hemfikir olmasını istiyordum. Aramızdaki şeyin farklı olduğunu söylemesini. Benden daha akıllı bir kız böyle söylemediğini muhtemelen zihnine yazardı.

***

Tam zamanlı son günümde Jonathan telefonu almak için geldi. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca evden aramaları ve programı halledecekti, ben de geri kalan her şeyle ilgilenecektim.

Hayes'e kalsa hiç çalışmazdım, bu kadarını kendi ağzıyla söylemişti ama evinde çıplak dolaşmak için bir adamdan maaş almak yanlış yöne sapmak gibi geliyordu. Hem onun ayak işlerini hallettikten sonra yazmak için boş zamanım da kalıyordu. Artık vaktimi bilgisayarımın ekranına boş boş bakarak geçirmiyordum. Kelimeler âdeta uçuyordu çünkü nihayet bu kitabın Aisling ve Ewan'ın aşk hikâyesi olmadığını fark etmiştim. Onlarınki çocukların aşkıydı, yetişkinlerin sahip olduğu türden değildi. Sayfadan fırlayan ise Julian ve Aisling'di; her çatışmaları hikâyeye renk katıyor, kulaklarımda yankılanıyordu. Kitap o noktadan başlamasa bile bu artık onların hikâyesiydi.

Seks sahnesini –bir genç yetişkin kitabına uygun şekilde hafifti ama beni yine de yükseltmişti– yazmıştım ki Hayes arabasından işinin erken bittiğini haber veren bir mesaj attı.

Bana evde ne bulacağımı göster, diye talep etmişti.

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıp odasına gittim, çırılçıplak soyundum ve yatağına çıktım. Çıplak bir fotoğraf çekmeye çalışalı çok uzun zaman olmuştu. Gıdığımın çıkmadığı, memelerimin garipçe sarkmadığı bir açı bulmanın ne kadar zor olduğunu unutmuştum ama çıplak olduğum sürece Hayes'in gönderdiğim herhangi bir şeyden mutlu olacağına garip bir şekilde emindim.

Çekmeyi becerebildiğim tek düzgün fotoğrafı gönderdim ve anında bana olduğum yerde kalmamı söyleyen bir mesaj aldım.

Dakikalar içinde kapıdan girdiğini duydum. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, hemen ardından kapı eşiğinde dikiliyordu.

"Örtüyü üstünden çek," diye hırladı, harika bir şekilde ürpermeme sebep olan bakışlarla beni baştan aşağı süzdü.

Dediğini yaptım, yatağın ayak ucuna gelirken gözleri beni yiyip bitiriyordu. Gömleğini yırtarcasına çıkardı; sıkı kaslardan ve saf arzudan ibaretti. Gömleğini pantolonu takip etti. Üzerime çıkarken bacaklarımı iki yana açtım ve kollarına tutundum. Dudaklarını benimkilere bastırdı.

Ona bakarken, *bundan asla bıkmayacağım*, diye düşündüm. İçime girerken gözkapakları ağırlaşmıştı.

Bıkma fırsatın olmayacak, diye karşı çıktı kafamın içindeki şüpheci bir ses. Fakat onu uzaklaştırdım. Birlikte geçirdiğimiz zaman geçiciydi ve gerçeğin her şeyi mahvetmesine izin vermeyi reddediyordum.

Bir saat sonra sayamayacağım kadar çok kez boşalmıştım ve ona sokulmuş vaziyetteydim. Yaşadığımız bu küçük anlar en sevdiklerimdi. Burnumda teninin kokusu, çıplak sırtımı okşayan eli, tamamen tatmin olmuş görüntüsü. Neredeyse yorgunluktan ve göğsünün düzenli iniş kalkışlarından uyuyakalacaktım ki konuştu.

"Kitabını ne zaman okuyacağım?" diye sordu.

Bu soru beni uyandırdı. Bu olasılığı hiç değerlendirmemiştim ve değerlendirmek de istemiyordum. Birlikte geçirdiğimiz zamanla benzerlik gösteren bir hikâyeyi okuması, ona nasıl hissettiğim hakkında henüz bilmesine hazır olduğumdan fazlasını söyleyecekti.

"Asla," diye yanıtladım.

"Neden?" diye sordu hafif bir gülümsemeyle. "Ben Julian'ım, Matt de Ewan diye mi? Eğer Ewan aslında *Sam* ise *gerçekten* bozulacağım."

Bir zamanlar aşırı sinir bozucu olan kibri şimdi beni sadece güldürüyordu. Ancak... haklıydı da. "Sana Julian'ın *sen* olduğunu düşündüren nedir?"

"Uzun, havalı, karşı konulmaz. Elbette benim. Ama bana *Julian* ismini verdiğine inanamıyorum. Daha erkeksi bir şey olamaz mıydı? Steve belki ya da Chuck?"

"Haklısın, Steve ve Chuck 1800lerin peri krallığındaki yaygın isimler gibi geliyor kulağa." Elim göğsüne kaydı. Eminim akşam yemeğinden önce bir tur daha yapabilirdi.

"En azından hiç değilse bana sonunu söyle."

Açık avucum hareketsizleşti. "Nasıl sona ereceğini henüz bilmiyorum," diye yanıtladım daha kısık bir sesle.

Aisling sonunda Ewan'la birlikte olmayacaktı ama hâlâ Julian'la beraber olabileceği bir yol da göremiyordum. Ve elimde sınırsız peri büyüsü varken inandırıcı bir mutlu son bulmakta bu kadar zorlanmam, bana gerçek hayatta Hayes'le mutlu sonumuzun olmasının daha da az muhtemel olduğunu hatırlatıyordu.

33

Bundan daha iyisini biliyordum, gerçekten.

Bağ kurma konusunda emin olmayan bir adama tam da taşınmak üzereyken nerede durduğumuzu soramayacağımı biliyordum ve zaten bunu yapmaya cesaretim de yoktu. Ama bu beni konuyu onun açacağını ummaktan alıkoymuyordu.

Arada bir sanki gideceğimi hatırlatmak onu eyleme geçirecekmiş gibi Kansas'ın bahsini açıyordum. Ancak hiç geçirmemişti, bir kez bile. Yine de ben denemeye devam ediyordum.

"Evdeki Tay yemeği bununla kıyaslanmaz bile," dedim ona bir akşam arka verandasında. Kırmızı körili tavuk ve baharatlı erişte yiyorduk. "Üzerine paprika serpilmiş tavuklu böreğe daha yakın bizdeki."

Bu tam olarak doğru sayılmazdı. Büyük çoğunlukla *evin*, çok ama çok kısa zaman içinde döneceğim yerin bahsini açmak için böyle söylemiştim. Sanki Hayes, *evden bahsetmişken hadi aramızdakini uzaktayken nasıl sürdürebileceğimizden bahsedelim*, diyecekmiş gibi.

"Kansas'ta Tay yemeği olmasına bile şaşırdım," dedi onun yerine.

Ninova

"Sibirya'da yaşıyormuşum gibi davranıyorsun. Bir üniversite kasabasından on dakika uzaklıktayım." Ve küçük bir havalimanına da öyle. "Elbette Tay yemeği var."

"Demek oraya sık sık gidiyorsun," dedi. Sesinde kulağa sanki tamamen başka bir şeyden bahsediyormuş gibi gelmesine neden olan sert ve keskin bir tını vardı ama ne olduğunu hiç bilmiyordum. Hayes tabağını kenara itti ve kendine bir kadeh şarap koydu. Yemeğine neredeyse dokunmamıştı bile.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

Loş ışıkta gözleri neredeyse simsiyahtı. "Hâlâ bütün bu sorumluluğun neden sana kaldığını anlayamıyorum. Her şeyin parasını sen ödedin zaten. Neden ablan devreye giremiyor?"

"Liddie'nin başka bir eyalette bir çocuğu ve kocası var. İçimizde köksüz olan bir benim."

Hayes kaskatı kesildi ama karşı çıkmadı. Biz yalnızca birkaç haftadır beraberdik, aramızda bağlılığın tek bir lafı bile geçmemişti, yani kesinlikle onun yanına *kök salmamıştım*.

"Bütün yükü senin omuzlarına bindirmek konusunda oldukça mutlular gibi, Tali," dedi sessizce. "Sanırım benim asıl merak ettiğim neden hiç karşı çıkmadığın."

Biraz sinirlenmiştim. Söyledikleri kulağa en başta üzerinde hiçbir kontrolümün olmadığı bir konuda olgun olanı yaptığım için beni suçluyormuş gibi geliyordu. "Karşı çıkmam neye yarar?" diye itiraz ettim. "Charlotte ve annem babamın ölümünden ötürü epey mahvolmuş durumdalar ve yardıma ihtiyaçları var. Hikâyenin sonu."

"Sen mahvolmadın mı?" diye sordu. "Ne zaman babandan bahsetsem yüzünün nasıl düştüğünün farkındayım."

"Keşke şu an bahsederek de güzel akşamımızı mahvetmeseydin. Neden kavga etmek istiyormuşsun gibi hissediyorum?"

Çenesi kasıldı. "İstemiyorum. Ama bana bir şeyden bahsetmiyormuşsun gibi geliyor."

Anlamıyordu çünkü onun bir ailesi var sayılmazdı. Ebevey-

nlerinin ikisi de ona sadakat ve yükümlülük kapsamında pek bir şeyler göstermemişti. Ben buradan gittiğimde ise yine yalnız kalacaktı. Her şey içinde benim için en zor olanı da buydu. Muhtemelen benim yerimi binlerce Angela, Savannah ve Nicole'le dolduracaktı ama onların Hayes'e benim gibi değer vermeyeceklerini biliyordum. İçini benim gibi doldurmayacaklarını biliyordum ama Hayes'in bu farkı görüp görmediğinden emin değildim.

O şarabından bir yudum alırken ve ben onun için endişe ederek yemeğimle oynarken bir an için sessiz kaldık.

"Hadi bu hafta sonu bir kaçamak yapalım," dedi birden. "Planlamayı ben yapacağım."

Ağzım açık kaldı. Bundan daha fazla isteyeceğim bir şey düşünemiyordum. Sevdalı bir kuğu gibi gülümsedim. "Ne yapacağız?"

"Sürpriz," dedi. Ve bu konuşma başladığından beri ilk kez Hayes'in gözlerinin parıltısı geri döndü.

***

"Sence nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Drew nefesi kesilmiş bir şekilde, Marmont Şatosu'ndaki kır evinde kahvaltı ederken. Burası *ünlü konforundan* ziyade *1950'lerin geleneksel havasını* yansıtıyordu ama en azından yemek lezzetliydi.

"Hiçbir fikrim yok," diye iç geçirdim omletime dalarken. Yalvarmış, güzel sözlerle ikna etmeye çalışmış ve takas yapma girişiminde bulunmuştum. Jonathan ve Ben'le yapılan fısır fısır telefon konuşmalarını basmış, kuryelerin eve belgeler teslim ettiğini görmüştüm. Bu, Hayes'in yepyeni bir tarafıydı –oyunbaz, ilgili tarafı– ve gizem beni çılgına çevirmek üzere olsa da buna bayılıyordum.

"Tatlı ama," dedi Drew. "Sana sürpriz yapmak istemesi. Ben de burada durmuş Six'in beni herhangi bir yere *davet etmesini* istiyorum. Bana sürpriz yapmasına gerek bile yok."

"Dışarı çıkıp biriyle tanışacağın ve harika zaman geçireceğin konusunda hemfikir olmamış mıydık?"

"Yapamam!" diye haykırdı. "Böyle görünüyorken benimle kim çıksın?" Drew kilo aldığına ikna olmuştu, bu yüzden kır evinde saklanıyordu. Öteki türlü, kalbinin kırık olduğunu ima eden bir hikâyeye eşlik eden fotoğraflarının çekilmesi kaçınılmazdı. *En kötüsü de*, demişti, *bunun doğru olması.*

"Aklı başında bir dünyadaki herkes seninle çıkmak ister," diye yanıtladım. "Muhteşem görünüyorsun."

Drew masadan kruvasan alıp bir parçasını kopardı. "Menajerime göre değil. Tura çıkmadan önce üç kilo vermemi istemişti, bense üç kilo aldım."

Çatalımı bıraktım. Drew çevresine ona berbat davranan insanları alıyor gibiydi. En ufak bir vicdan azabı çekmeden ona berbat şeyler söylüyorlardı ve dedikleri doğru bile değildi ama o her birine tek tek inanıyordu. "Kilo vermene gerek yok. Ama o menajeri kovman *gerek.*"

Drew omuz silkti. "Doğru olmasa söylemezdi. Sorun değil. Gelecek hafta sadece-kokain diyetine gireceğim, ânında kilo verdirir." Birdenbire gözleri parladı. "Belki de bu hafta sonu sana seni *sevdiğini* söyleyecektir!"

"Bunun için avukata ihtiyacı olduğunu sanmıyorum." Hâlâ işin içine neden Ben'in karıştığını çözememiştim.

Drew'un gözleri kocaman açıldı. "Belki de *evlenme teklifi* edecek. Evlilik sözleşmesi hazırlıyorlar!"

Zoraki gülümsedim. "'Ah, iyi, elbiseden kusmuğu çıkarabilmişsin' aşamasını geçeli yalnızca birkaç hafta oldu. Düşündüğün gibi bir şey olduğu konusunda ciddi şüphelerim var."

Ve her şeyin çözülmesi için öyle olması gerekiyordu, değil mi?

34

Seyahate çıkacağımız sabah telefonum erkenden çaldı. Çok erkenden.

Hava daha yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı ama yanımdaki Hayes sesten irkilmedi bile. Yerden onun tişörtünü alıp merdivenlerden aşağı indim.

"Tali?" diye sordu annem, sesi sanki bir süredir ağlıyormuş gibi titrek ve gergindi.

"Ne oldu?" Kelimeleri ağzımdan zar zor çıkardım. "Charlotte'a bir şey mi oldu?"

"Bana oldu. Dün gece araba kazası yaptım ve bacağımı kırdım. Aylarca araba kullanamayacağımı söylüyorlar. Birkaç hafta daha eve gelmeyeceğini biliyorum ama markete bile gidemiyorum."

Sesli bir nefes verdim. Eğer daha iyi bir evlat olsaydım şu an yola çıkmış olurdum. Ama en azından hafta sonunu geçirebilirdi, değil mi?

"Peki," dedim. "Bir seyahate gidiyorum ama gelecek hafta..."

"Bugün gelmen gerek," dedi. "Durum biraz... karışık."

"*Nasıl* karışık?"

"Biraz içmiştim," dedi. "Madde etkisi altında araç kullanmaktan tutuklandım ve polis memuru da ona vurduğumu iddia ediyor ve... eh, kısacası şu an nezaretteyim ve beni hastaneden hapishaneye sevk ediyorlar. Beni kefaletle çıkarman gerek."

"Tanrım, anne," diye fısıldadım. Söylenecek o kadar şey vardı ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Ebeveyn olan oydu. Onu azarlamak benim görevim değildi. Ama nasıl bu kadar sorumsuz davranabilirdi? Kısa, sığ nefesler aldım. Hem onu hem kendimi suçluyordum. İçten içe Charlotte eve dönmeden önce onun kendisini toparlayacağını ummuştum. Ne kadar aptaldım. Ve bencil. Sadece Hayes'le geçireceğim o fazladan zamanı çok fena istiyordum.

"Eve geleceğim. Durumu düzelteceğim," dedim ona ama içimde bir şeyler kaskatıydı. Her zaman aileme olan sadakatimin sonsuz olduğunu düşünmüştüm. Ama ilk kez bir sınır çizgisi görüyordum. Charlotte için ne gerekiyorsa yapacaktım ama vazgeçmeme neden olduğu şey için annemi bir gün affedebileceğimden emin değildim.

Telefonu kapadım ve uzun, titrek bir nefes aldım.

"Ne oldu?" diye sordu Hayes.

Yüzüne baktım ve ağlamaya başladım. Birlikte geçirdiğimiz haftalar mükemmeldi ama birbirimize hiçbir vaatte bulunmamıştık. Artık LA'de kalmam için bir neden yoktu ve ondan beni beklemesini isteyemezdim.

"Eve gitmek zorundayım," diye fısıldadım. "Annem bacağını kırmış."

Hayes yanımda diz çöktü, üzerinde hâlâ sadece iç çamaşırı vardı. "Ne kadarlığına?" diye sordu.

Muhtemelen o da benimle aynı matematiği yapmıştı. Aramızdakilerin ömrünün ne kadar sürebileceğini merak ediyor, devam etmemizi önermeye değer mi diye düşünüyordu.

Yutkundum. "Uzun bir süre," diye yanıtladım. "En azından Charlotte gelecek yıl üniversiteye başlayana kadar."

Yüzümü ellerime gömdüm ve Hayes beni göğsüne çekti. Gözyaşlarımın annemle ya da kız kardeşimle ilgisi yoktu çünkü o cephede hiçbir şey değişmemişti. Ağlıyordum çünkü bu, Hayes'le sahip olduğum şeyin sonuydu ve siktir, hiç adil gelmiyordu.

En sonunda beni yerden kaldırdı ve öğlene uçak biletimi aldı. "Dairene gidip bavulunu toplaman gerekiyor mu? Seni bırakacağım."

Başımı iki yana salladım. "Hastaların var. Geç kalacaksın."

"Aslında yok," dedi. "Bu sabah yola çıkacaktık."

Kalbim *acıdı*. Geçtiğimiz aylarda o kadar çok değişmişti ki. Mutluydu, işten kendine zaman ayırmaya başlamıştı ve bunu benim için yapmıştı ama şimdi... Ne olacaktı? "Sürpriz neydi?"

Yutkundu. "Başka sefer söylerim." Yalnızca başımla onaylamakla yetindim, ısrar edemeyecek kadar üzgündüm.

Beni apartmanıma bırakmasına izin verdim. Hiç konuşmadan merdivenleri çıktık. Her basamakla birlikte, bir daha asla yaşayamayacağımız deneyimleri fark ediyordum.

Bir daha bütün o süre boyunca kıçımı süzerken tezgâhta *smoothie*'sini hazırlamamı beklemeyecekti. Ben ofisine girerken yüzünün aydınlandığını bir daha görmeyecek, günün sonunda onu beklediğimi gördüğünde dudaklarını çekiştiren rahatlamış gülümsemeye tanık olmayacaktım. Beni bir daha asla soymayacak, yatağa götürürken ne kadar fazla şey giydiğimden şikâyet etmeyecekti.

Hepsi geçmişte kalmıştı, oysa daha yeni başlamış gibi geliyordu.

Daireme vardığımızda ben içeri girdim ama o kaskatı kesilmiş hâlde eşikte duraksadı. Hiç birbirimize göre olmadığımız daha önce kendini bu kadar belli etmemişti. Ben hayatıma alışkındım ama ona evsizin teki gibi geliyor olmalıydım, neredeyse dolabı kadar büyük olan bir yerde sıkış tepiş yaşıyordum. Onun evindeyken, borçlarımın beni daha az insan kıldığını hiç hisset-

memiştim ama şimdi bunu gözlerinde görüyordum. Nasıl görmeyecektim ki?

"Neden buraya gelmeni hiç istemediğimi artık anlıyorsun."

"Neden bu şekilde yaşıyordun ki?" diye sordu. "İyi kazanıyordun."

"Eğer lazım olursa diye avansı geri ödemek için birikim yapıyordum ve Charlotte'ın hastane masraflarını ödüyordum. Ramen hakkında şaka yapmıyordum yani."

Hayes omuzları çökmüş, çenesini sertçe sıkmış hâlde yatağıma oturdu. "Kahretsin, neden bana söylemedin ki? Sana yardım ederdim."

"Çünkü yardım istemiyorum," diye yanıtladım. İkimiz denkmişiz gibi hissetmek istiyordum ama o şimdi buradaydı ve bu düşünce bana çok gülünç geliyordu. Biz hiç denk olmamıştık.

Bavullarımı dolabımdan çıkarıp toplanmaya başladım. Hayes bir çekmeceyi açtı ve durdu. "Ne götüreceksin?"

"Her şeyi." Bunu yüksek sesle söylemek neden bu kadar zordu bilmiyordum. "Zaten kira sözleşmem yakında bitecekti. Yanıma alabildiklerimi alacağım ve Jonathan'a yataktan kurtulabilir mi diye soracağım."

Bütün kalbimle Hayes'in bir alternatif sunmasını istiyordum ama yanağındaki bir kasın seğirmesi aldığım tek cevaptı. Hem ne diyebilirdi ki? Ailemden kurtulduğumda burada geri dönecek hiçbir şeyim kalmayacaktı. Ne işim ne dairem. Hayes yoluna devam edecekti. Ben de borca öyle derin batmış olacaktım ki böyle bir çöplükte yaşamayı bile karşılayamayacaktım.

Sıra bej elbiseye geldiğinde toplanmayı neredeyse bitirmiştik. Onu giyebileceğim bir yer olmayacaktı. Belki Charlotte'ın lise mezuniyetinde veya Liddie'nin bir sonraki çocuğunun vaftiz töreninde giyerdim. Geleceğimde görebildiğim önemli etkinliklerin hepsi kız kardeşlerime aitti, bana değil. Kansas'ta annemle yaşayacaktım ve insanlar kitap sözleşmemden hayatımdaki tek başarıymış gibi bahsedecekti. Ama Hayes'in hiçbirinde yanımda olmayacağı gerçeği karşısında hepsi sönük kalıyordu.

Kendimi onun göğsüne çekilirken buldum, ağladığımın farkında bile değildim. Ki bu da daha çok ağlamama neden oldu çünkü hayatımda kaç dakikayı daha böyle geçirecektim? Ona kaç kere daha sarılacak, kaç kere daha kokusunu içime çekecektim ve bunlar olmadan nasıl hayatta kalacaktım?

Dudakları benimkini buldu ve ben gözyaşlarımdan utansam da o umursamıyormuş gibiydi. Öpüşmemizde çaresizlik vardı ama o tişörtümü ve şortumu çıkarırken elleri nazikti, sanki kıymetli bir şeymişim gibi beni özenle soyuyordu. Üstümdeydi, içimdeydi, derken birden durdu ve saçlarımı yüzümden çekti. Bana sanki onun için dünya üzerindeki önemli tek şeymişim gibi bakıyordu.

O anda bir şey fark ediverdim: Matt'le hiç böyle hissetmemiştim. Onunla hiç tatmin olmuş, kalbim kırılmış ve tamamlanmış hissetmemiştim. Hiç *görüldüğümü* hissetmemiştim. Onun hüznünü ve mutluluğunu sanki benimmiş gibi, sanki benim hüznümden ve mutluluğumdan *daha* önemliymiş gibi damarlarımda hissetmemiştim.

Matt'in bana öyle bir şey yapabileceğinin işaretlerini hiç görmemiştim çünkü daha en başından beri benim için uygun değildi.

Hayes ise öyleydi ve bunu çok geç fark etmiştim.

***

Havalimanına gidiş yolunda sessizdik, eli benimkini sımsıkı tutuyordu. Arabayı kaldırımın kenarına çekti ve bavullarıma yardımcı olsun diye bir görevliyi çağırdı.

Veda zamanı gelmişti ama ben hazır değildim.

Ağzım açıldı ama Hayes beni kendine çekti ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Beni sertçe öptü. Sanki bir ömür değerindeki öpücükleri tek bir tanesine sığdırabilirmiş gibi. "Bana ne istediğini söyle," dedi.

Boğazım sıkıştı. Onu istiyordum. Onunla burada bir hayat istiyordum. Ama şimdi bunu kabul etse bile önümüzdeki yıl içinde eninde sonunda kalbimi kıracaktı.

"Hiçbir şey. Bir anlamı yok. Bu yürümeyecek."

Hayes kaskatı kesildi ve yüzünün rengi attı. Bir yanım dediklerimi geri almak istiyordu ama bu konuda dürüst davranmamız en iyisiydi. Ondan beni bir yıl beklemesini isteyemezdim. Bu hiç adil olmazdı ve bir kez daha başarısız olmuş gibi hissedecekti. Hiç mantıklı olmamasına rağmen Ella'nın haklı olduğuna kendini inandırmasını sağlayan başka bir yol olacaktı.

Parmaklarımın üzerinde yükseldim ve yanağını son bir kez öptüm. Çenesindeki sakalların nazik baskısını, sabunun kokusunu ve teninin hissini aklıma kazıdım. "Elveda. Ve teşekkür ederim. Her ânını çok sevdim."

Sonra Kaliforniya'yı terk etmek ve buradaki en sevdiğim şeyi geride bırakmak üzere arkama döndüm.

35

Matt'le beraber New York'ta yaşarken yedi yirmi dört evimi düşünürdüm. Yaz gecelerinde çakan şimşekleri ve hortum başlamadan önce gökyüzünün nasıl da sarıya dönüp hareketsizleştiğini düşünürdüm. Kışın yağan yoğun karı, baharın bitişine yakın pencęremden süzülen ılık havayı düşünürdüm. Yazın evdeki her delikten çıkan sikik akçaağaç böceklerini bile düşünürdüm... Onları da özlemiştim.

Şimdi geri dönmüştüm ama burası artık ev gibi hissettirmiyordu. Her şey aynı kalmıştı –zamanla eskiyen aynı halılar ve çizik içindeki meşe masa, oturma odasındaki aynı yıpranmış koltuk– ama artık hiçbiri benim için bir anlam taşımıyordu.

Annemi bir avukatla görüşmeye götürmek ve evi Charlotte'ın dönüşüne hazırlamak dışında yapacak pek bir şey yoktu ama yine de kendimi bunalmış hissediyordum. Jonathan'la Drew'un mesajlarını görmezden geldim. Eve döndüğümü duyan eski arkadaşlardan, faturada bir sorun çıktığını söyleyen Fairfield'dan, kitabın bir türlü bitiremediğim son birkaç bölümünü isteyen menajerimden gelen aramaları açmadım. En önemlisi de magazin sayfalarını okumadım. Tek birini bile.

Ninova

Hayes birkaç kere mesaj atıp nasıl gittiğini sormuştu. Samimi bir şey değildi. Birbirimiz için tanıdıklardan ötesi olduğumuzu ima eden bir şey yoktu. Görünüşe göre hayatı olduğu gibi devam ediyordu. Sanırım bu, kendim için aynısını söyleyemesem bile en iyisiydi.

Herkes –komşulardan kasiyere ve kasiyerden kütüphaneciye– eve dönmenin iyi hissettirip hissettirmediğini soruyordu. Yalan söylemek zorundaydım çünkü evin artık benim için bir yer olmadığını kimseye söyleyemezdim. Hayes'in kahkahasının sesiydi, saçlarını gözlerinden çekişinin görüntüsüydü ya da nefret ettiği *smoothie*'yi sırf ben yaptım diye gönülsüzce içmesiydi. Aksanını taklit ettiğimde gülümsememeye çalışması, her zaman en kötü şeyi söyleme konusundaki istikrarıydı.

Ev, Hayes'ti ve çok ama çok uzun bir zaman boyunca onu her günün her saniyesi özleyecektim.

***

Annemin ilk Adsız Alkolikler toplantısının –avukatının önerisiydi ama bunun için bana kızıyormuş gibi görünüyordu– olduğu sabah yatakta uzanıyor ve hiç çıkmamayı diliyordum. En sonunda kendimi kalkmaya, duş almaya, çöpü çıkarmaya, gazeteyi almaya ve kediyi beslemeye zorladım. Bir zamanlar Hayes'e yaptığım gibi anneme *smoothie* bile hazırladım.

"Bu ne?" diye sordu, ben daha cevap veremeden bardağı uzağa iterek.

"Sana iyi gelecek," diye yanıtladım. "İçinde altı sebze var. Bacağının iyileşmesine yardımcı olur."

Annem gözlerini kıstı. "Bana patronluk taslama."

Gözlerimi devirdim ve mutfaktan çıktım. Onun görüş açısının dışına çıktığımda gözyaşlarının aktığını hissettim. Hayes'in *smoothie*'leri, vitaminleri ve tatilleri reddetmek için her türlü sebebi vardı. Ama o ona vermek istediğim her şeyi kabul etmişti. Ben orada değilken onun iyi olduğundan kim emin olacaktı? Kim izin yapması için onu zorlayacaktı? Kim onu hak ettiği şekilde bütün kalbiyle sevecekti?

Telefonumu aldım. Ona bu soruları sormamın hiçbir anlamı yoktu ve çok utanç vericiydi. Buradan bir şey çıkma ihtimali yokken tüm acınası kartlarımı açık etmenin.

O yüzden ben de *Tali* usulümle sordum: Mesafeli bir şekilde ve olabildiğince az duyguyla.

Ben: **Martini'ndeki yeşil zeytinler sebzeden sayılmaz. Eski hayatına dönmeden önce hatırlatmak istedim.**

Nefesimi tutup yanıtını bekledim, o yazarken üç noktanın inip kalkmasını izledim.

Bir an sonra geldi. Beni aynı anda hem dolduran hem de mahveden o mesaj.

Seni özlüyorum.

Bu kelimelere bakarken gözyaşlarım yüzümden akmaya başladı. Yanıt olarak binlerce farklı şey söylemek isteyerek çaresiz hâlde otururken de akmaya devam ettiler. Ona onu sevdiğimi, hiç gitmemiş olmayı dilediğimi söylemek istiyordum. Orada olmak için her şeyimi vereceğimi...

Beni en ufak bir bekleme ihtimali olup olmadığını sormak istiyordum ama yeterince cesur değildim.

Onun yerine, **Ben de seni özlüyorum,** yazdım sadece.

O üç noktayı tekrar gördüm. Kayboldular ve tekrar belirdiler. Ardından tamamen kayboldular ve yatak odamda başımı dizlerime dayamış hâlde oturup bir çocuk gibi ağladım.

Onun bir şey söylemesini istiyordum, *herhangi bir şey* olurdu, daha fazlasını söylese yeterdi. Ama o burada olamazdı, ben de orada. Yani söylenecek ne vardı ki?

En azından hikâyenin nasıl bittiğini biliyordum.

36

Menajerim kitaba olan memnuniyetsizliğini dile getirmek için aradığında şaşırmadım. Aralarında konuşulmadığını hissettikleri onca şeyle, Aisling'in Julian'ı duvarın öteki tarafında bırakması kesinlikle gerçekçiydi ama insanlar *gerçekçilik* için para ödemiyordu. Gerçekçilik ve mutsuz sonlar çoğumuza zaten bedavadan dağıtılıyordu.

"Patlamayacak, Tali," dedi. "Kötü demiyorum. Ama yayınevine romantizm sattın ve mutlu sonla bitmeyen bir hikâye romantik değildir."

"*Açlık Oyunları* ve *Uyumsuz*'da da tam olarak mutlu bir son yoktu. Onların rakamları iyi gibiydi."

"O dediklerinde aşk vardı ama *sadece* aşk üzerine kurulu değillerdi. Aisling'in krallığı *devirmesini* istemiyorsan bu kitap öyle."

Her şeyi yeniden yazmadan sonu nasıl değiştirebilirdim bilmiyordum. Aisling ve Julian birlikte olamazdı: Aisling'in evine dönüp erkek kardeşiyle olması lazımdı –kitabın bütün konusu buydu– ve Julian'ın ise onun için duvarın öteki tarafına geçmesi hiç gerçekçi değildi. O, peri kraliyet ailesindendi. İnsanlar arasında ne yapacaktı, *çiftçilik* mi?

Ninova

Menajerime üzerine biraz daha düşüneceğimi söyledim. Ama şu an vardığım sonlar en iyi ihtimaliyle acı tatlıydı.

***

Sam Kaliforniya gezisinden döndü ve Charlotte'ın hastaneden çıkmasından önceki akşam beni ziyarete geldi. Ön verandada oturup onun seyahati ve menajerimin nefret etmeyeceği muhtemel sonlar üzerine muhabbet ettik.

"Belki de Aisling için memleketinde başka biri vardır," dedi Sam. "Ewan veya Julian'a kıyasla daha az göze çarpan biri ve Edinad macerası bunu fark etmesini sağlamıştır." Eli benimkini sarmalayarak aslında neden bahsettiğini şüphe götürmez şekilde gösterdi. Çok tatlıydı ve biriyle yoluma devam edecek olsaydım kesinlikle onunla ederdim ama bir *biz* olmasına henüz hazır değildim.

"Hayes'le çıkmaya başladım," dedim. "Birkaç hafta önce. Sadece sana karşı dürüst olmak istedim. Onunla ilişkimiz yürümeyecek ama ben... şu an iyi bir ruh hâlinde değilim. Eve dönmek tahmin ettiğimden de zor geldi." Gün gelecek bu verandada oturduğumuzda hüzünden başka bir şey hissedecektim, bunu biliyordum çünkü insanlar ayağa geri kalkmak için yaratılmışlardı. Eğer babamın ölümünü atlatabildiysem, Hayes'i hayli hayli atlatırdım. Yalnızca biraz zaman alacaktı.

Sam kısa, mutsuz bir kahkaha attı. "Şaşırdığımı söyleyemem. Başını ondan başka tarafa çevirsen bile seni kıskanıyordu. Ama o adamın seni beklemeyeceğini fark etmen lazım. Öyle biri değil o."

Kelimelerinin yarattığı acıyı dindirmek için göğsümü ovuşturdum. Kendime de en başından beri aynılarını söylüyordum o zaman neden canımı bu kadar yakmışlardı? Sam gittikten sonra bile, dediklerini aklımdan çıkarmaya başaramadım. *Ama o adamın seni beklemeyeceğini fark etmen lazım.* Tam da bu yüzden Jonathan'ın aramalarını açmıyordum, bu yüzden pek çok açıdan kendi içime kapanmıştım: Çünkü gerçeğin beni yıkacağından korkuyordum. Ama gerçekten korkmak da canımı neredeyse aynı şekilde acıtıyordu.

"Benden kaçıyordun," dedi Jonathan telefonunu açar açmaz.

"Ne kadar yoğun olduğunu tahmin ettim." Tişörtümün eteğiyle oynadım. "Ve sen yerimi dolduracak kimseyi bulmadan o şekilde gittiğim için kendimi kötü hissettim."

"Sen gittiğin gün yerine birini aldım," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Her şey yolunda. Delia, yerini dolduran kız, harika."

Midem buruldu.

"Delia mı?" diye sordum zayıfça. Kadın *asistan* fikrine bile katlanamıyorsam Hayes'in yeniden birileriyle çıkıp çıkmadığını duymaya hazır değilim demekti.

"Çok yetkin. Yüksek lisans derecesi var."

"Mantıklı," diye mırıldandım.

Kadını aklımda canlandırırken yere çöktüm. Ella gibi sarışın ve güzeldi, her şeyde iyiydi. Hayes'in envanterini organize edecek yenilikçi bir yol keşfetmişti ve benimkilerden daha güzel iç çamaşırları vardı kesin. Yüksek lisansını da Harvard'da yapmış olmalıydı.

"Onun nasıl olduğunu bile sormayacak mısın?" diye sordu Jonathan. Sesinde daha önce bana karşı hiç kullanmadığı bir keskinlik vardı.

"Sen *kızgın* mısın?" diye sordum. "O şekilde gittiğim için özür dilerim ama başka bir seçeneğimin olmadığını biliyorsun."

"Evet, kızgınım ama bunun siktiğimin işiyle alakası yok," dedi. "Onu nasıl öyle bırakırsın? Ona karşı ne hissettiğini söylemeden?"

Boğazım sıkışıyormuş gibiydi, orada oluşan yumrudan ötürü yutkunmak zordu. "Çünkü bir anlamı yoktu. Birlikte bile sayılmazdık. Ondan beni beklemesini istemek adil olmazdı ve bunu onun ağzından duymak kalbimi kırardı."

Jonathan alaycı bir nefes verdi. "Kafanda senin Kırmızı Başlıklı Kız, onun da Büyük Kötü Kurt olduğu bir senaryo kurmuşsun. Onun birine güvenmeye senden bile çok korkuyor olabileceğini hiç düşündün mü? Matt'in yaptığı şeyin piçlik olduğunu

biliyorum ama nişanlının seni öz baban için terk etmesinden ne kadar farklı olduğuna bir bakar mısın?"

"Bunun bir yarışma olduğunu bilmiyordum."

"Ana noktayı kasti olarak görmezden geliyorsun. Kalbi kırık ve incinmeye açık tek kişi senmişsin gibi davranıyorsun ama değilsin."

Refleks olarak içimde onunla tartışma arzusu yükseldi ama aynı zamanda midem altüst olmuştu çünkü haklı olduğunu biliyordum. Hayes gibi dünyam aniden tersine dönmemişti. Matt'leyken saflık etmiştim evet ama o sıralar asla itiraf etmeyecek olsam da problemlerimiz olduğunun farkındaydım.

"Sanki Hayes onunla evlenmem için bana yalvarmış da hayır demişim gibi konuşuyorsun," diye fısıldadım. "O da tek kelime etmedi."

"Bana öyle anlatmadı," diye karşı çıktı Jonathan. "Sana doğrudan ne istediğini sorduğunu söyledi, sen de hiçbir şey istemediğini söylemişsin. Bir zamanlar çıkmayı düşündüğün arkadaşına yirmi dakikalık mesafeye taşınırken hem de."

Gözlerim kapandı. Böyle söyleyince kulağa kötü geliyordu. Söylediğim zaman kafamda böyle kötü değildi. "Onu zincirlerinden kurtardım," diye karşı çıktım. "Daha yeni yatmaya başladığım bir adamdan beni bir yıl beklemesini isteyecek hâlim yoktu."

"Bu kararı onun elinden aldın," diye yanıtladı Jonathan usulca, "ve belki de bunun ne kadar can acıtıcı olduğunu düşünmelisindir. Çünkü şu an kendini ne kadar berbat hissediyor olursan ol, terk edilen kişi *sen* değilsin."

Havalimanındaki o anı düşündüm ve ne kadar hatalı –mide bulandıracak kadar hatalı– olduğumu fark ettim. Hayes'in o anki yüzünü ilk kez net görüyordum... ve yıkıldığını biliyordum.

Kimseye güvenmeyen Hayes bana güvenmişti. Bana içini dökmüştü ve bu yıllardır aldığı ilk riskti. Karşılığında ise yeterince umursamadığım, ona yeterince güvenmediğim yanıtını almıştı.

Sanki ciğerlerime yumruk yemişim gibi oldum.

"Bana sürprizin ne olduğunu sor, Tali," dedi Jonathan yumuşak bir ses tonuyla.

Gözlerim kapandı. "Neymiş?"

"Laguna'da kaldığınız evi satın almış," dedi. "İkiniz için. Bu onun için ne anlam ifade ettiğini ve ne umduğunu göstermesinin beceriksizce bir yolu."

Aramayı sonlandırdıktan sonra uzun bir süre ağladım, ne kadar kötü çuvalladığımın nihayet tamamen farkına varmıştım.

Onunla attığım her adımda acıdan kaçınmak istemiştim. Hep kaçak dövüşen bendim, sohbetin içtenleşmeye başladığını hissettiğimde yersiz şakalar yapan bendim. Ancak kendimi korurken onu incitmiştim ve bu çok daha kötüydü.

Esas nokta hiçbir zaman bir daha güvenip güvenemeyeceğim olmamıştı çünkü aşk bir alışveriş değildi. Eşit derecede karşılığını bulacağına inandığınız müddetçe verdiğiniz bir şey değildi. Aşk kırılgan kalbinizi sırf onda olmasını istediğiniz için birine vermekti, karşılığında ne yapacağı konu dışıydı. Kalbinizi verirdiniz çünkü o kişiyi kendinizden fazla seviyor olurdunuz.

Kurgusal karakter olan Aisling'e bile bu riski aldırma cesaretini göstermemiştim. Belki ikimizin de biraz daha cesur olmamızın vakti gelmişti.

Telefonumu aldım. Hayes benim hakkımda ne hissediyor olursa olsun önemli olan bilmesiydi: Eğer en ufacık bir ihtimali olsa *onu* seçerdim.

Selam, diye yazmaya başladım ama bu çok umursamaz, çok muhabbet girişi gibi gelmişti.

Jonathan'la konuştum da... Bu da olmazdı. Yumuşak noktasından giremezdim Her şeyi açık açık masaya sermeliydim.

Sana hiçbir şey istemediğimi söyledim ya, yazdım.

Aslında istediğim şeylere hayır demeni duymaya katlanamayacağım için öyle söyledim. Beni beklemen gibi bir beklentim yok, bu mesajı da senden bir şey istediğim için yaz-

mıyorum. Sadece şunu bilmeni istiyorum; seni hayatımda kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum.

Sonra fikrimi değiştirme fırsatı bulamadan *gönder* butonuna bastım.

Mesajım teslim edildi. Cevap vermesine gerek yoktu ama o da benim istediğim şeyi istiyorsa tek söylemesi gereken *hadi deneyelim* idi. Üç noktayı gördüm. Yazıyordu.

İki kelimelik bir cevaptan fazlasını yazıyordu; kötü olmak zorunda değildi ama iyi de olmak zorunda değildi.

Noktalar tekrar kayboldu. Geri döndüler. Ardından hepten kayboldular. Cevap verecek lafının olmaması... kendi içinde bir cevaptı ve canımı acıtmıştı. Midem çalkalanıyordu. Göğsüm sızlıyordu, tıpkı olacağını bildiğim gibi. Çok geçti.

Ama yine de artık bilmesine sevinmiştim.

37

Ertesi sabah koltukta annemin yanında oturmuş, Charlotte'ın eve geçiş sürecini tartışmak için Dr. Shriner'la çevrimiçi bir toplantıdaydım.

Kız kardeşimin hatırına odaklanmam gerektiğini biliyordum ama kafam ve kalbim bu şekilde acırken kulağımdan herhangi bir şey girmesi zordu. Özellikle de her iki saniyede bir kendimi, *Bir mesaj bile atmadığına inanamıyorum,* diye düşünürken yakalarken. Kibar bir şekilde reddetmek, aramızdakinin yürüdüğü bir gelecek görmediğini söylemek için bile olsa... gerçekten de bana *bir şey* vereceğini sanmıştım.

Dr. Shriner, zorluk çektiği zamanlarda Charlotte'a nasıl yardımcı olabileceğimizden bahsediyordu. Bunu dinlerken kendimi boğulmuş hissettim, bunun büyük bir kısmı, hepsinin benim omuzlarıma yükleneceğinden şüphelendiğimdendi. Minnesota'daki Liddie başıyla onayladı, annemin ise tek odağı sanki Dr. Shriner bizden çok şey istiyormuş gibi sürekli karşı çıkmaktı. Halbuki kadının istediği şeylerden daha önemli bir şey yoktu.

"Üniversiteye başvurması gerek," diyordu annem şimdi. "Önümüzdeki birkaç ay içinde terapi için fazla zamanı olmayacak."

Ninova

Onu tanıdığım onca zaman boyunca ifadesizliğini tamamen koruyan Dr. Shriner neredeyse gözlerini devirmek üzereydi. "Şu an önceliğimiz terapi olmalı," dedi anneme.

"Ama üniversite..." diye lafa girdi annem.

"Charlotte'ın bir sene içinde üniversiteye gitmek için evden ayrılmaya hazır olacağından emin değilim," dedi Dr. Shriner.

Annem bunu duymasıyla oturduğu yerde dikleşti, savaşmaya hazırdı. "Kesinlikle üniversiteye gidecek." *Endişeli ebeveyn* rolünü bu kadar geç kalmışken kıvırabileceğimi düşünmesine bayılıyordum. "Bir yurtta tek yaşamak zorunda değil ki. Tali kampüsün orada bir daire kiralar ve orada beraber yaşarlar."

Başımı hızla ona çevirdim ve bir an için duyduğum şeyi gerçekten duydum mu merak ettim. Charlotte'ın Fairfield masraflarını karşılamıştım, annemin ipoteğini ödüyordum, bu yıl ona ve Charlotte'a göz kulak olmak için LA'deki hayatımdan vazgeçmiştim ve şimdi de... *daha fazlasını* mı istiyordu?

Bana sormamıştı bile. Sadece öyle olacağını farz etmişti, sanki ben gerektiğinde korumak gerektiğinde saldırmak için tahtasında oynatabileceği bir satranç taşından ibaretmişim gibi.

Birinin –Liddie'nin ya da Dr. Shriner'ın– karşı çıkmasını bekledim. *Yetti artık*, demelerini. Ancak Dr. Shriner beni o her zamanki sakin yüz ifadesiyle izliyordu ve Liddie bilgisayar ekranından bana bakarak sanki kabul edeceğim kesinmiş gibi *başıyla onayladı*,

Bir kahkaha attım, sesim delirmişim gibi çıkıyordu. "Benimle *taşak mı geçiyorsunuz*?" dedim sertçe.

"Ne?" diye sordu annem bana dönerek. "Bir şey olmaz. Her yerden çalışabilirsin." Ses tonu öyle önemsemezdi ki. Sanki boş yere sızlanıyormuşum gibi.

"Bırak Tali halletsin. Bırak Tali ödesin," diye yanıtladım ellerimi sertçe kafatasıma bastırarak. Hayes haklıydı. Bütün yükü ben sırtlanıyordum... ama bu artık resmen sonlanacaktı. Hayes'i kaybetmiştim ve başka bir şeyden daha vazgeçmeyecektim. "Bu

aileyi ileri taşımak için tek planın *benmişim* gibi duruyor. Hiç kendime ait bir hayatım olsun isteyebileceğim aklına geldi mi? Hepinizin ihtiyaçlarını karşılamak için bir yıldır sadece ramen yediğim ve daracık bir odada yaşadığımı düşündün mü? Peki *siz* nelerden vazgeçtiniz?"

Annemle ablamın ağzı açık kalmıştı, hiç şüphesiz argümanlarını hazırlıyorlardı. Ne diyeceklerini çoktan biliyordum: *Senin için daha kolay. Senin çocuğun yok, her yerden çalışabilirsin, sen bir yolunu bulursun.* Bunların hepsi doğru olsa da, kolay olduğu anlamına gelmiyordu. *Her şeyi* benim yapmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Bu hislerini daha önce kimseyle paylaştın mı?" diye sordu Dr. Shriner.

"Paylaşmak zorunda olduğumu bilmiyordum!" diye haykırdım. "Kendine ait istekleri ve ihtiyaçları olan bir insan olduğumu zaten biliyorlardır diye düşünmüştüm ama belli ki gözlerine sokmam lazımmış. Ayrıca işlerin kendiliğinden yoluna gireceğini sanmıştım. Ama öyle olmuyor gibi."

Mutlak bir sessizlik çöktü. Dr. Shriner bile patlamamdan ötürü biraz şok olmuş gibi görünüyordu ve geri adım atıp özür dilemesi gerektiğini hisseden bir tarafım vardı ama... hayır. İmkânı yoktu. Buradaydım, Hayes'i kaybetmiştim ve o kadar perişan hâldeydim ki kendi üzüntümü onlarınkine eklemek umurumda değildi. Umurumda değildi işte.

"Aileler..." diye başladı Dr. Shriner.

"Söz konusu sen olduğunda her şey bir şekilde yoluna giriyor," diye karşı çıktı Liddie. "Burs kazanıyorsun. Ünlülerle çıkıp onları terk ediyorsun. O kıyı şeridi senin bu kıyı şeridi benim dolaşıp kitap anlaşmaları yapıyorsun. Sen... her zaman dört ayak üzerine düşüyorsun."

"Dört ayak üzerine düşmek bu mu?" diye sordum. "Yalnızım, çocukluk evimde yaşıyorum ve içmeyi bırakmak istemeyen, sorumluluğu omuzlarıma seve seve yükleyen bir kadına bakıyo-

rum. Sen de en büyük problemin yeterince hızlı hamile kalamamakken hayat benim için çok kolaymış gibi davranıyorsun."

Liddie'nin ağzı açık kaldı. Hamilelik bahsini açarak muhtemelen çok ileri gitmiştim ama şu an bunu umursamayacak kadar sinirliydim. En iyi anlarımı dile getirip en kötüleri görmezden gelerek hayatımdan seçmece bir şekilde bahsedemezdi.

"Aileler her çocuğa bir rol atamaya meyillidir..." diye başladı Dr. Shriner ama annem sözünü kesti.

"Gerçekten böyle mi görüyorsun?" diye sordu gergin bir sesle. Kucağına bakıyordu, ellerini sıkıca kavuşturmuştu.

"Nasıl öyle görmem, anne?" diye sordum. "Alıyor ve alıyorsun ama kendin için bir planın varmış gibi görünmüyor. Bunun eve taşınmam gerekeceği anlamına geldiğini bile bile içmeyi bırakmadın. Nasıl başka türlü görebilirim?"

Annem ellerini yüzüne örttü ve hafif bir suçluluk hissettim. Kafamın içinde bir ses, *kadın kocasını kaybetti, Tali, biraz müsamaha göster*, dedi. Ama *benim* kaybettiğim her şey ne olacaktı?

"Sen hep çok güçlü duruyorsun," dedi sessizce. "Ama ben öyle değilim. Hayatımda hiç çalışmadım. Beni kim işe alsın ki? İçmeye gelince... seni eve dönmeye zorlamaya çalışmıyordum. Dr. Shriner'ın hatalı olduğunu düşündüm ve bana onun tarafını tutuyormuşsun gibi geldi. Neden hiçbir şey söylemedin?"

Bir cevap vermeye çalıştım ama zihnim bomboştu. "Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladım. "İçimde tutmanın en iyisi olacağını düşündüm."

Burası normalde özür dileyeceğim kısım olurdu. Liddie'ye yorumumun duyarsız olduğunu söylerdim. Anneme burada olmayı sorun etmediğime, bana ihtiyacı olduğu müddetçe seve seve yardımcı olacağıma dair güvence verirdim. Ama hayatımda ilk kez sessiz kaldım.

"Tali, görünüşe göre senin ailedeki rolün 'yetkin olan'," dedi Dr. Shriner nihayet konuşma fırsatı bulduğunda. "Buradaki soru, oynamayı devam etmek isteyip istemediğin."

Yeniden havalimanındaki Hayes'i ve yüzündeki o kaybolmuş, yıkılmış ifadeyi düşündüm; o zaman görmek istememiştim. Geçtiğimiz bir yıl boyunca, sanki cephede hayatta kalmaya çalışan bir askermişim gibi hissettiğim her şeyi bastırmıştım. Bu sırada Hayes'i de kendimle beraber alaşağı etmiştim. "Hayır," diye yanıtladım ayağa kalkarak, sesim çatladı. "İstemiyorum."

Evden çıkıp sokağın aşağısına doğru yürümeye başladım. Hayes'in havalimanındaki yüzünü, beraber geçirdiğimiz son gün bana nasıl baktığını düşünürken ağlamamaya çalışıyordum. Ella'ya duyduğum nefret koca eyaletin elektrik ihtiyacını karşılayabilirdi ama sonunda ben de Hayes'e ondan iyi davranmış değildim. Yan komşumuz Bayan Deal bahçesinden bana seslenip de eve dönmenin iyi gelip gelmediğini sorana kadar sokak boyunca volta attım.

Sahte bir gülümseme takınıp ona istediği cevabı vermeye hazırlanıyordum ki bu güdümü bastırdım.

"Şu an," diye yanıtladım, "o kadar da değil."

Eve döndüm, artık Dr. Shriner tanıklık etmek için hatta olmadığından annemden şikâyet dolu bir karşı saldırı bekliyordum. Ama beni görünce omuzları çöktü.

"Özür dilerim," dedi. "LA'de o kadar çok kalmak istediğini bilmiyordum. Ve denedim de... iş bulmayı denedim. Özgeçmişimi gönderdim ama ben pazarlama okurken ne Twitter ne Facebook ne de Google vardı. Diplomam işe yaramaz ve bu konu hakkında ne yapabilirim emin değilim. Ama kendime çekidüzen vermeye çalışacağım. Söz veriyorum."

Başımla onayladım ama gözlerime yaşlar battı. Artık bir önemi yoktu. Eğer Hayes'e dönmeyeceksem, LA yalnızca havası ve alışveriş imkânları daha güzel olan bir şehirden ibaretti, burada kalsam da olurdu.

***

Öğleden sonra Charlotte'ı Topeka'dan almak için yola koyuldum, kendimi toplamaya çalışıyordum. Kardeşimin hatırı için

neşeliymişim gibi yapmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

Vardığımda halledilmesi gereken evrak işleri vardı ve bana –tam bir akbaba olduklarından– faturada çıkan sıkıntıyla ilgili muhasebeyle görüşmem gerektiğini söylediler. Hiç havamda değildim. Keşke aramalarını görmezden gelmeseydim.

Lisa adındaki bir kadının çizelgeden başını kaldırıp bana baktığı bir masaya götürüldüm. "Sizi birkaç defa aradık. Hesabınızda bir alacağınız var," dedi.

"Alacak mı?" diye tekrarladım. Bir hata olmalıydı. Bu hatayı yapmalarına müsaade etsem mi diye düşünen çaresiz bir yanım vardı. Ailemin paraya onlardan daha çok ihtiyacı vardı.

"Evet. Parayı kız kardeşinizin burada kalan zamanı için kullanmak isteyip istemediğinizi merak ediyorduk ama gidiyorsa sanırım size bir çek yazacağız."

İç geçirdim. Her ne kadar çaresiz olsam da bana para *vermelerine* sessiz kalmam çok ileriye gitmek olurdu. "Bence... bence bir hata yapıyor olmalısınız. Charlotte'ın geçen ayki faturasını bile ödemedim."

Kadın klavyede bir şeyler yazdı bir an için bakışlarını monitöre çevirdi. "Hayır, Charlotte'ın kalış süresinin tamamı iki hafta önce ödenmiş. Bu zamana kadar ödediğiniz paranın alacak olarak geri ödenmesi talimatı aldık."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. Parayı kimin ödediğini anlamam olması gerekenden uzun sürmüştü. Hayes'i onunla ilgili hiçbir şey istemediğimi söyleyerek havalimanında bırakmış olsam bile beni borçtan kurtarmak için neredeyse elli bin dolar ödemişti. Kadın masraf iade çeki için bir talep formu doldururken sertçe yutkundum. İdeal dünyada hikâyemizin sonu bu olmazdı. Ama en azından umursadığını biliyordum.

Bununla yetinmek zorundaydım.

***

Charlotte yatılı hasta koğuşundan yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çıktı, her zamanki gibi çok güzeldi. Buraya geldi-

ğindeki o solgun, yıkık kızdan çok eski hâli gibi görünüyordu. Kapının diğer tarafında bir oğlan duruyor, onu âşık âşık seyrediyordu.

"O kim?" diye sordum başımla oğlanı işaret ederek.

Charlotte ona el salladı. "Buradaki bir oğlan işte," dedi. Çocuğun üzerindeki etkisi hakkında hiçbir fikri olmadığından şüphelendim. Üç Bell kız kardeşi içinde dış görünüşü kapan kesinlikle oydu.

Eve giderken yol üstünde Slurpee* almak için durduk. Okulun ilk ve son günlerinde babamla da yaptığımız bir şeydi. "Sence kutlamak istediği için miydi?" diye sordum. "Yoksa annem ona bağırmadan abur cubur yemesinin bir bahanesi miydi?"

Charlotte güldü. "Kesinlikle abur cuburdandı. Annem onun işyerindeki masasında on beş paket falan bonibon bulduklarını söyledi. Adam *ölmüştü* ama annem yine de aşırı sinirlenmişti."

Birbirimize babama dair hikâyeler anlatmaya başladık; bir seferinde nasıl da Uber kullanmayı çözemediği ve bunu itiraf etmek istemediği için eve on beş kilometre yürüdüğünü anımsadık. Dondurma kutusunun yarısını silip süpürdükten sonra nasıl da bütün gün hiçbir şey yemediğini iddia edişlerini. Arabasının bagajını açamayıp da testereyle giriştiği ve oto tamircinin bile sonrasında düzeltemediği şekilde hasar verdiği o zamanı.

Babam hakkında bu şekilde konuşabilmek güzeldi. Hüzün dolu bir perdeden sessizce değil, o hiç hata yapmazmış gibi de değil... Bizi yetiştiren sevgi dolu, kusurlu komik adam olarak. Garip bir şekilde, sanki onu biraz geri kazanmışım gibi geldi.

Biraz fazla erken eve vardık... araç yolunda küçük turuncu bir Ford vardı.

"O kim?" diye sordu Charlotte.

Kalbimi paramparça eden bir an için acaba Hayes mi diye merak ettim. Nicholas Sparks filmlerinden fırlama bir kahraman gibi bana aşkını ilan etmek için buraya uçmuş olabilir mi diye.

* 7-Eleven zincirlerinde satılan aromalı bir dondurulmuş içecek türüdür. (e.n.)

Sonra kendime güldüm. Hayes'in Amerika üretimi bir araba kiralamasının imkânı yoktu. Hele bir de *turuncu* hiç.

Kapı açıldığında Kaitlin dışarı fırlayıp bize doğru koştu ve önce Charlotte'a sonra bana sarıldı.

"Bütün bir hafta kalmaya geldik, Tali teyze!" diye bağırdı bacağımı sıkarak, onu kucağıma almak için eğildim. Güldüm. Göğsüm hâlâ sızlıyordu ama üç yaşındaki bir çocuk size sanki en sevdiği oyuncak ayısı sizmişsiniz gibi sarıldığında tamamen üzgün olmak zordu.

Kaitlin'in peşinden dışarı çıkan Liddie Charlotte'a sarıldı, ardından bana çekingence gülümsedi. "Son dakika kararıydı. Umarım... sorun değildir?"

İrkildim. Eğer Liddie kendi evinde kalmak için iznimi istemek zorundaymış gibi hissediyorsa bu sabah çok ileri gitmişim demekti. "Söylediğim şey için özür dilerim. Hamileliğin senin için önemli olduğunu biliyorum."

Ellerini arka ceplerine soktu. "Sen bir hışım çıkıp gittikten sonra Dr. Shriner bana meselenin ne olduğunu sordu. Bana insanların bazen kederden kaçınmak için yoktan problem yarattıklarını ya da kendilerini bir projeye verdiklerini söyledi. Muhtemelen ben de öyle yapıyordum."

"Ama proje kurmaya ya da problem yaratmaya hakkın var," dedim ona. "Özellikle de ilerleme katetmek için buna ihtiyacın varsa."

Omuz silkti ve bir kolunu bana doladı. "Ama bunu tek acı çeken benmişim gibi davranmadan da yapabilirim. Buraya daha çok müdahil olmak için elimden geleni yapacağım. Bunu hep beraber çözeceğiz, tek sen değil, tamam mı?"

Başımla onaylamaktan başka bir şey yapamayacak kadar boğazım düğümlenmişti.

Mükemmel bir çözüm değildi ama hâlihazırdakinden daha iyiydi ve bazen sadece daha iyiyi umut edebilirdiniz.

Annem Kaitlin'le beraber kurabiye yapmaya koyuldu ve ben

de akşam yemeği için pizza sipariş ettim. Asırlar sonra ilk defa evde ses ve ışık vardı. Hepimiz sanki zor bir dönemeci arkamızda bırakmışız gibi geliyordu, hatta annem bile.

"Bir şişe şarap açayım mı?" diye sordu annem.

Liddie'yle ona döndük, ağızlarımız açık kalmıştı.

"Ah, gevşeyin kızlar," dedi elini sallayarak. "Şaka yaptım."

Telefonumun *bip*lediğini duyduğumda pizza için nakit alıyordum ve muhtemelen Hayes olmadığını bilsem de umut ufak tefek, meydan okuyan bir duyguydu. Öyle yapmaması gerektiği konusunda ne kadar hararetle ısrar etseniz de kendi bildiğini okurdu.

Ekranda Sam'in adını görünce içim biraz buruldu. Birkaç tane daha buna benzer an yaşadıktan sonra umudum yok olmaya başlayacaktı, onunla birlikte kalbimin acısı da. En nihayetindeyse bugün Charlotte'la babam hakkında konuşurken olduğu gibi, Hayes'le anılarıma gülümseyebilecektim. Belki de en iyisi olmuş gibi hissedecektim.

Charlotte nasıl? yazmıştı Sam. **Yolculuk iyi geçti mi?**

Gerçekten de kalıcı biriydi. Matt'in asla olmadığı yönlerden düşünceliydi ve çok daha fazla ortak noktamız vardı.

İyi gitti, yazdım ona. **Ve Liddie de bütün hafta burada olacakmış, yani eğlenceli geçecek olsa gerek.**

Belki bir akşamlığına sensiz idare ederler, diye yanıtladı. **Beraber bir akşam yemeği yiyelim. Daha fazlasına hazır olmadığını biliyorum ama ben hâlâ senin arkadaşınım. Ve geçen akşam o kadar üzgün görünmenden nefret ettim.**

Telefona bakakaldım. Daha fazlası için hazır değildim. Şu an sanki hiç hazır olmayacakmışım gibi hissediyordum. Ama bu, hikâyenizin nasıl şekilleneceğini gördüğünüz anlardan biriydi. Aisling gibi ben de aşkı öğrenmiştim –ne olup ne olmadığını– ve bu dersi hayatımın bir sonraki bölümüne taşıyacaktım. Sam gibi biri muhtemelen benim için doğru tercihti. Belki bir gün gelecek, bu âna bakacaktım ve Hayes'le aramızdaki her şeyin yıkılması-

nın nasıl da en iyisi olduğunu anlayacaktım. Ancak şu an sadece tekrar hüngür hüngür ağlamak istememe neden oluyordu.

Kapı çaldığında parayı alıp ön kapıya koştum, Charlotte ve Liddie çoktan orada dikiliyorlardı.

"Vay canına." Liddie ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Bilemedim şimdi."

"Bu muhteşem," diye yamtladı bir ses kelimeleri uzata uzata. "Ama esas önemli olan onun fikri." Ses kalındı, kibirliydi. *İngiliz aksanlıydı.*

Hayes.

Kız kardeşlerimi kenara ittim ve onu görmek beni ortadan ikiye yardı. Daha öncekinden çok daha zayıf ve yorgundu. O da en az benim kadar acı çekmişti ve bunu ona kendi ellerimle yapmıştım.

Gözyaşlarına boğuldum ve kendimi göğsüne attım. Kolları beni sarmaladı ve ayaklarım yerden kesildi. "Beni göreceğine biraz daha mutlu olursun diye umuyordum," dedi hafif bir kahkahayla ve başını saçlarıma gömdü.

Sanki bıraksam boğulacakmışım gibi ona sıkıca tutundum. "Neden yanıt vermedin?" diye sordum. "Sana seni sevdiğimi söyledim ve sonra *hiçbir* yanıt gelmedi. Düşündüm ki... düşündüm ki..."

Çenemi avuçlarının arasına alıp beni öptü. Sanki bana açmış gibi beni öptü ve bu çok mantıklıydı. Ben de ona açtım. Sanki bir daha hiç doyamayacakmışım gibi geliyordu.

Arkamızda ise ailemin yorumlarının ardı arkası kesilmiyordu. "Belki de bunu izlememeliyiz," dedi Charlotte hâlâ eşikte durduğu yerden.

"Onunla yattığını *biliyordum*," dedi Liddie. "Küçük yalancı."

"Bu onun *patronu* değil mi?" diye sordu annem. "Neden takım elbise giyiyor ki?"

Hayes onlara en büyüleyici gülümsemesini sundu. "Her şeyi açıklamak için sabırsızlanıyorum. Ama şimdilik bize biraz mah-

remiyet verir misiniz?" Tek kaşını kaldırınca Charlotte nihayet kapıyı kapadı.

Hayes beni daha yakınına çekti. "Hemen yanıtlamadığım için üzgünüm. Düşünmem lazımdı."

"Ne kadar da... romantik?"

Güldü. "Soru ne *istediğim* değildi. Ne yapılabileceğini ve nasıl yürüyeceğini çözmem lazımdı yalnızca. Çünkü LA'e dönmen için bir yıl beklemeyeceğim."

Dudaklarım titredi. "Ailemle aram düzeliyor ama gerçekten burada kalmak zorundayım. Annem AA toplantılarına devam etse ve ehliyetini geri alsa bile yine de Charlotte'ı onunla yalnız bırakamam."

"Biliyorum," dedi. Başparmağıyla yüzümden bir damla yaş sildi, dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu sabah benim alanımdaki başka doktorlarla konuştum. Ayın yarısında LA'de olmam gerek ama geri kalan zamanı burada seninle geçireceğim."

Nutkum tutulmuştu, bir şaka olduğuna ya da yanlış anladığıma dair bir işaret bekliyordum ama gelmiyordu. "Ama işin senin her şeyin," demeyi başarabildim sonunda.

"Tali, sana öyle âşığım ki bu ödümü koparıyor," dedi. "Ve bir süredir önemsediğim tek şey sensin. Yoksa *lunaparka* gitmek için işimi bırakır mıyım sanıyorsun?"

Hayır, sanırım yapmazdı. Yaşadığı değişimi görmüştüm ama benim için değiştiğini ancak şu an anlıyordum. Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim.

"Hayes Flynn, üç yüz nüfuslu Lowden, Kansas'ta yaşayacak," dedim bir kahkahayla. "Kulağa kötü bir *sitcom*'un konusu gibi geliyor. Senin suşinin kalitesi hakkında sürekli hoşnutsuzluğunu dile getirdiğin ve Chili's'e giderken Tom Ford takım elbisesi giydiğin bir dizi gibi."

Elleri kıçımı avuçladı ve beni kendine doğru çekti. "Chili's'de yemek falan yemeyeceğim. Birimizin yemek yapmayı öğrenme-

si gerekecek, muhtemelen senin. Ama bu şimdilik bekleyebilir. Şu an ailenin dinlemediği bir yere gitmeyi çok ama çok isterim." Başıyla arkamızdaki kapıya işaret etti, kız kardeşlerim yüzlerini cama bastırmıştı. "Bu akşam çok gürültülü geçecek, seni temin ederim."

Koca geceyi Hayes'le yalnız geçirme fikri bedenimin gerilmesine neden oldu. Pizzacının logosunun olduğu bir Prius evin önüne park ettiğinde eğer bunu yapacaksak şimdi başlasak iyi olur diye düşündüm. "Evet," dedim ona. "Ama önce muhtemelen herkesle tanışsan iyi olur. Ve bizim lüks yemek versiyonumuza alışsan."

"Selam Tali," dedi verandanın merdivenlerini çıkan çocuk. "Döndüğünü duydum. Eve dönmek güzel mi?"

Hayes'e bakıp gözlerimi kırpıştırarak yaşları savuşturdum. "Evet," dedim ona. "Gerçekten öyle."

SON

4 Ay Sonra

Siyah kadife gökle çevrelenmiş sokak lambalarının hepsinden yıldız şeklinde ışıklar sarkıyordu.

Biz kilisenin basamaklarını çıkarken kar yağmaya başladı, hepsinde yolumuzu aydınlatan bir parlaklık vardı. Mükemmeldi. *Neredeyse* mükemmel.

Tanrım, keşke Hayes de burada olsaydı da görseydi.

Kilise sıcak ve çoktan kalabalıktı, girişi çoban ve melek kostümleri içinde itişip kakışan çocuklarla dolup taşıyordu, hepsi de performansları konusunda gergin, yarın için heyecanlıydı. Herkesin mutlu olduğu bir akşamdı ve artık ne kadar iyi durumda olduğumuzu düşününce ben de olmalıydım. Charlotte'ın kötü günler geçirdiği oluyordu ama daha iyiye gidiyordu, Liddie tekrar hamileydi ve annem ise pazarlama dersleri alıp bir sonraki adımlarını planlıyordu. Dümene geçmeye neredeyse hazırlardı ve zamanlaması mükemmeldi. İlk romanım gelecek yaz çıkacaktı ve yayıncım seri olmasım istiyordu. Kitabın sonunda Aisling de benim gibi masalsı bir sona kavuşmuştu, Julian duvardan geçip ona gelmenin bir yolunu keşfetmişti. İkinci kitapta beraber öteki tarafa döneceklerdi.

Ninova

Hayes, Rocky Dağları üzerinde dineceğe benzemeyen bir fırtına yüzünden havalimanında mahsur kalmasaydı mükemmel olacaktı. O kadar tatili yalnız geçirdikten sonra bunu da yalnız geçirecek olması beni öldürüyordu.

Hayal kırıklığına uğrayan tek ben değildim. Evde tekrar bir erkeğin varlığına alışmak biraz zaman almış olsa da –özellikle de annemin spesiyalleri (Hamburger Yardımcısı ve Elektrikli Tencere Çizburger Turtası başta olmak ama bunlarla sınırlı olmamak üzere) sunulduğunda ağzı hoşnutsuzlukla açılan bir adamın– herkes onu sevmeye başlamıştı. Hatta Sam bile; Hayes geldiğinde onunla futbol izlemek ve ev yemeği yemek için uğrardı... ve gelecek sene öğrencilerinden biri olabilecek âşık küçük kardeşimin özlem dolu bakışlarını bütün bu zaman boyunca görmezden gelirdi.

Hayes de Kansas'ı sevmeye başlamıştı. Gazetesi eşliğinde kahvesini içerek geçirdiği tembel sabahları, akşam yürüyüşlerini, verandada kitap okumaya ayırdığı birkaç saati. Hayatından gerçekten keyif almaya başladığında tuhaf bir şey olmuştu: Tonla paranın onu daha mutlu kılmadığını nihayet fark etmişti. Artık daha çok rekonstrüktif cerrahiye ağırlık veriyordu ve ev ziyaretlerini haftada bire düşürmüştü. Bu ilkbaharda LA'e temelli taşındığımda onu da bırakacaktı. Onu henüz pediatriye dönmesi konusunda ikna edememiştim ama önümde uzun yıllarım vardı.

Drew bana yakında evlenme teklifi alacağıma dair güvence verip duruyordu ama hâlâ Six'in onunla ciddileşeceğine de inanıyordu, o yüzden öngörü arkadaşımın güçlü yanı diyemezdim.

Annem bizi bir sıraya yönlendirdi. "Hayes'in gelememesi yazık oldu," diye iç geçirdi. "Sana Noel hediyesi ne aldığını gerçekten görmek istiyordum."

"Ben hediyemi çoktan aldım." Gelecek yaz işe iki hafta ara verip Operation Smile'a katılmaya söz vermişti, bundan başka bir şey istemiyordum. Bebek adımlarıyla ilerleyecektim.

Annem gözlerini devirdi. "Ben senin yerinde olsaydım mü-

cevher isterdim." Ama yüzünde hafif bir gülümseme vardı ve yeğenime sarılmaya dönmeden önce dirseğiyle beni dürttü.

Seremoni başladı. Tüm küçük çobanlarla melekler öne çıktı ve Kaitlin benim kucağımdan anneminkine geçti. Bir noktada ayağa kalkıp, "Göremiyorum!" diye bağırdı tam da din adamları yaklaşırken.

Eğer burada olsaydı Hayes buna gülerdi ve Kaitlin'den daha uslu olacaklarına söz veremediğim müddetçe çocuk yapmayacağımızı hatırlatırdı. Şu an koridorda boylu boyunca yatıp avazı çıktığı kadar, "Sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı," diye bağırdığı düşünüldüğünde, bu gayet makul bir talep gibi geliyordu.

Şarap ve ekmek ayini başladığında annem eğilip benden arabayı getirmemi rica etti. "Bunca zamandır kar yağıyor," dedi. "Dönerken bacağıma bir şey olur diye korkuyorum."

Bunu neden Alex'ten istemediğini bilmiyordum ama iç çekerek paltomla çantamı alıp dışarı çıktım.

Üst basamakta durup her şeyi tek tek inceledim. Ağaçlardaki ışıkları, taze kar tabakasını, kadife gökyüzünü... ve Hayes'in de bunları görebilmesini diledim. Gerçekten güzeldi. *Başka yıllarımız da olacak*, dedim kendime.

"Gerçekten bunların hepsinden vazgeçebileceğine emin misin?" diye sordu bir ses karanlıktan.

Hayes. Birkaç adım solumda duruyordu.

Kendimi bir anda onun üzerine attım, boğazım ağlama isteğiyle düğümlenmişti. Sarılıyor ve öpüyor, artık alıştığı şekilde kokusunu içime çekiyordum. "Buradasın?!"

Kollarını etrafıma doladı. Onu son görüşümün üzerinden yalnızca bir hafta geçmişti ama bu bizim için uzun bir zamandı. Ayrıca her gece ona söylediğim için bu sürenin ne kadar katlanılmaz olduğunu gayet iyi biliyordu. "Tabii," dedi yüzünü saçlarıma gömerek. "Birlikte ilk Noel'imizi kaçıracak değildim."

"Ama *nasıl*? Daha iki saat önce hâlâ havalimanından mesaj atıyordun."

"Evet. Sadece Dallas Havalimanı olduğundan bahsetmedim," dedi, "gerçi annenin bunu sır olarak saklayamayacağına emindim."

"Seni özledim," dedim başımı göğsüne yaslayarak. Onu daha sıkı sarmaladım ve sabunuyla teninin kokusunu içime çektim. Onu evde ve çıplak istiyordum. Ailem dönmeden önce ne kadar zamanımızın olduğunu merak ettim.

"Burası epey harika," dedi önümüzde uzanan sokağa başıyla işaret ederek. "Hatta evlilik teklifi etmek için çok hoş bir yer."

Donakalarak şaka yapıp yapmadığını görecek kadar geri çekildim. Bakışları samimiydi, biraz da endişeli. Ardından paltosunun cebine uzanıp siyah kadife bir kutu çıkardı.

Yutkundu. "Bu kısmı daha önce hiç yapmadım. Ben... şaşırtıcı şekilde gerginim."

Saçından bir tutam alnına düşmüştü. Uzanıp hafif bir dokunuşla kenara çektim. "Bence endişelenecek hiçbir şeyin yok."

Hayes elimi tuttu. "Sanırım işe yağmurda kitap okuya okuya gittiğini gördüğüm günden beri sana âşığım," dedi. Kutuyu avucuma bastırıp kendi eliyle üzerini örttü. Gözleri gözlerimden ayrılmıyordu ve bakışlarında sanki dünyada cevabımdan daha önemli bir şey yokmuş gibi bir aciliyet vardı. Yutkundu. "Evlen benimle. *Lütfen* evlen benimle."

Ona nihayet *lütfen* kelimesini kullandığı için sataşmak istiyordum ama yapamadım. Hayes'in bir şeyi bu kadar fazla istemesinin ve o şeyin ben olmamın bir mucizeden aşağı kalır yanı yoktu. "Evet," diye fısıldadım en sonunda. Yüzünde kocaman, rahatlamış bir gülümseme belirdi ve beni kendine çekti.

"Emin misin?" diye sordu. "Daha yüzüğü görmedin bile."

"Yüzüğün nasıl göründüğünün hiç önemi yok," diye yanıtladım.

"Jonathan pırlantasının çok büyük olduğunu söyledi," dedi. "Ben de ona senin büyük şeylerden hoşlandığını söyledim."

Titrek bir kahkaha koyuverdim. "Evlilik teklifi ederken gerçekten de aletine imada mı bulundun?"

"Çoktan evet dedin," dedi hızlı bir sırıtışla ve dudaklarımı dudaklarına çekti. "Artık geri alamazsın."

Hiç öyle bir planım yoktu.

SON

TEŞEKKÜR

Tali ve Hayes'e ilk konuşmalarından itibaren âşık oldum ve hikâyelerinin mükemmel olmasını istedim. Bunu başarmak için de milyarlarca insana sırtımı yasladım, o yüzden beni biraz sabırla dinleyin.

İlk olarak, profesyoneller: T Bird London ve Silently Correcting Your Grammar bu kitabın daha önceki farklı versiyonlarını okudular, ardından Laverne Clark editörlüğünü yaptı. Daha sonra Sali BenbowPowers gibi bir mucizeyi keşfetme şansına eriştim ve bitmiş bir ürün olması gereken bu kitap üzerinde bana bir geliştirme düzenlemesi yapmasını sağladım. Aslında kitap bittikten sonra zihinsel bir düzenleme yaptırmamanız gerekiyor ama yaptırdığım için çok ama çok minnettarım. Çünkü o harika biri ve bir daha asla onsuz bir kitap yayınlamayacağım. Daha sonra Julie Deaton tarafından düzenlendi ve dünyaya açılmadan önce sevgili, keskin gözlü arkadaşım Janis Ferguson'un son bir kez bakması gerekti. Lori Jackson muhteşem kapakla ilgilendi ve Valentine PR bu kitabın var olduğunu dünyaya duyurmak için muhteşem bir iş çıkardı.

Hepinize çok teşekkür ederim!

Ninova

Beta okuyucularıma en derin, en içten teşekkürlerimi sunuyorum: Shannon Vick Alley, Kimberly Ann, Tricia Coan, Katie Foster Meyer, Laura Steuart, Jill Sullender, Erin Thompson ve Jen Wilson Owens'a. Özellikle de bu kitabın yaklaşık 10.000 versiyonunu okuyup yine de heyecanlarını korumayı başaran Katie ve Jen'e. Yazar Jami Albright'a da çok yoğun kariyerinden zaman ayırıp bu kitabı okuduğu ve doğru yolda olduğum konusunda beni temin ettiği için teşekkür ederim.

Son olarak, bu acı verici derecede uzun süreçte beni destekleyen arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ederim. Hepimizin iyiliği için bir daha asla bir kitap için bütün bir yılımı harcamayacağıma söz veriyorum.

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth O'Roark, 2013 yılında ilk romanını yayımlamadan önce uzun yıllar tıp yazarı olarak çalışmıştır. Texas Üniversitesi'nden Gazetecilik ve Sanat dallarında lisans derecelerine ve Notre Dame Üniversitesi'nden Danışmanlık Psikolojisi alanında yüksek lisans derecesine sahiptir. Üç çocuğuyla birlikte Washington, D. C.'de yaşamaktadır. Şeytanla Anlaşma dokuzuncu kitabıdır.

Kitap Kurdu